

CATALUNYA+≡CRISTIANA

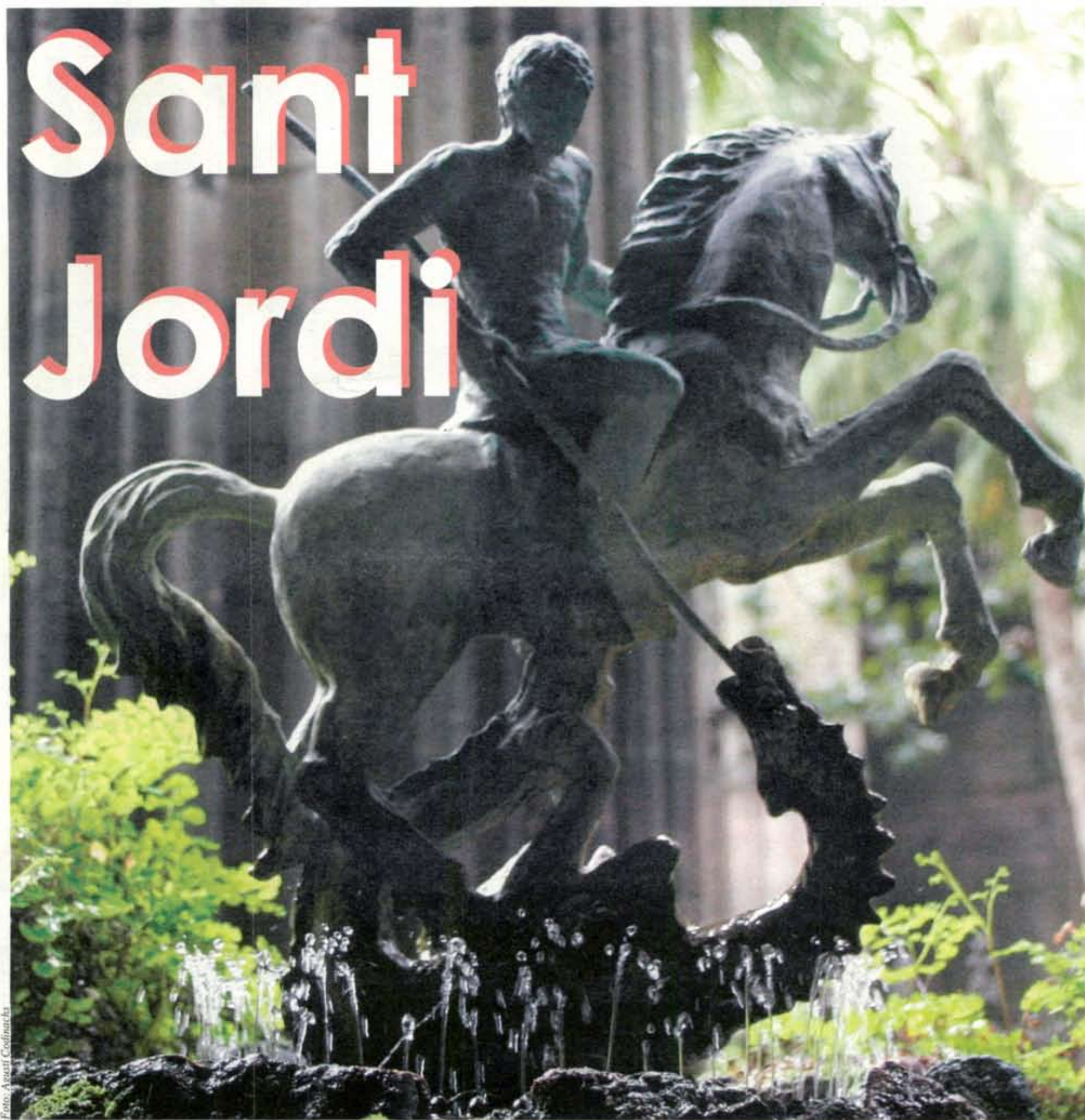
SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.387 • 1,90 €

20 • abril • 2006

«El públic és tan neci que prefereix llegir
les novetats que no pas les obres bones»
Arthur Schopenhauer

Sant Jordi

Sant Jordi té una rosa mig desclosa,
pintada de vermell i de neguit;
Catalunya és el nom d'aquesta rosa,
i sant Jordi la porta sobre el pit.

La rosa li ha contat gràcies i penes
i ell se l'estima fins qui sap a on,
i amb ella té més sang a dins les venes
per plantar cara a tots els dracs del món.

JOSEP MARIA DE SAGARRA

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- **principat
ràdio**
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Editorial

Sant Jordi i els llibres

Un any més en arribar la data del 23 d'abril celebrem la diada de Sant Jordi, una festa que es commemora de forma molt intensa en molts llocs del món i, per descomptat, a la nostra terra catalana. A més de celebrar el nostre sant patró, la jornada compta amb una sèrie de tradicions populars molt arrelades entre els ciutadans, especialment el regal de llibres i roses. Aquesta circumstància provoca que els carrers s'omplin d'innombrables punts de venda on professionals i també entitats sense ànim de lucre ofereixen els seus productes per ser comprats pels vianants. Les llibreries solen tenir el seu dia de màxims ingressos econòmics i moltes organitzacions no governamentals també aprofiten la venda de roses o d'altres reclams per recaptar fons per a les seves justes causes.

Aquesta tradició és certament bella. Encara que només sigui per un dia, és un fet que les roses no podran aguantar gaires dies mostrant la seva bellesa i també que alguns llibres seran molt ben rebuts però no passaran de ser llegits en les seves primeres pàgines. Però, la demostració d'afecte que es realitza amb aquests gestos cap a un ésser estimat és una mostra de sensibilitat i bons sentiments entre les persones meravellosa.

L'oferta de les roses cada dia és més variada, encara que sempre triomfa de forma majoritària la tradicional rosa vermella, el mercat floral aporta cada any novetats diverses i originals per trencar aquesta hegemonia, pensant en moltes persones que busquen uaguna cosa diferent per regalar. L'oferta de llibres sí que és àmplia i per a tots els gustos. Milers de llibres es posen als aparadors perquè ningú no es pugui queixar de la pluralitat de mides, estils, llengües i autors.

Però, a l'hora de la veritat, són ben pocs els qui s'emporten la majoria de les vendes. Cada festivitat de Sant Jordi hi ha uns autors determinats que sobresurten per sobre dels altres i guanyen grans ingressos. No és fàcil determinar el mecanisme sociològic que

provoca que triomfin uns llibres per sobre dels altres, però el que està clar és que una bona majoria acaba comprant els llibres que es converteixen en els *best-sellers* de la jornada. Que es venguin molts exemplars d'un determinat llibre no és garantia que aquest sigui un gran llibre o que s'hagi de recomanar. Moltes vegades es venen llibres de protagonistes de la televisió i no sempre és per la seva qualitat literària, sinó simplement perquè són persones conegudes per tot el públic. També influeix el tema de les modes, si un autor o una temàtica està de moda aquest any també vendrà molts llibres independentment de la qualitat de les seves pàgines.

Els cristians ens hem d'assessorar mínimament sobre els llibres que volem regalar, no sigui que, per molt famós o conegut que sigui el llibre o l'autor que regalarem, fem un mal servei a la persona amb qui estem tenint un detall. Sense anar més lluny, l'èxit rotund que ha tingut en vendes *El codi da Vinci* no justifica en absolut que aquest llibre pugui ser un bon regal d'una persona que es consideri cristiana. I així podríem seguir amb un llarg etcètera de llibres en els quals l'Església o, fins i tot, la mateixa persona de Jesucrist no queden gaire ben parats, o simplement autors que transmeten uns valors o idees que estan clarament en contradicció amb l'Evangeli o la doctrina de l'Església. Per tot això, també és important que els cristians recorrem per regalar aquest dia als llibres que poden fer un bé espiritual. Hi ha moltes editorials catòliques que editen tot tipus de llibres religiosos o de valors cristians, per a tots els públics i per a totes les mentalitats. Sense deixar de veure el color i l'esperit cívic de tants i tants carrers de les nostres ciutats i pobles seria bo tenir localitzats aquells punts de venda de llibreries i editorials cristianes, per acostar-nos encara que només sigui per fer-hi un cop d'ull i assabentar-nos de les últimes novetats que s'han editat sobre qüestions relacionades més directament o indirectament amb la nostra fe.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El públic és tan neci que prefereix llegir les novetats que no pas les obres bones»

(Arthur Schopenhauer. Filòsof alemany. 1788-1860)

Si en la seva època aquest filòsof ja va constatar això que va dir, igualment passa ara, i potser encara més. Fixeu-vos que no contraposa la lectura de les novetats a la que és vella, a l'antiga, sinó «a la bona», que també es publica simultàniament amb les novetats. És com estimar-se més les viandes pel que tenen d'innovadores —encara que deixin molt a desitjar pel que fa a elements nutrients—, en comptes de recórrer a altres que ens alimenten complidament. I té tota la raó quan diu que el públic que actua així «és neci».

Si menjant el que és nou però poc nutritiu, el que se'n ressent és la nostra salut, llegint gairebé sempre el que és nou perquè ho és, i ben poc i de passada el que és bo, el que se'n ressent és la nostra cultura, la nostra formació. D'aquesta manera, actuarem en la vida amb molt pocs i retallats valors d'ordre superior. Semblant a la frase que comento és la del literat francès Rémy de Gourmont (1858-1915): «Els homes són tan estúpids que, donant un nom nou a una cosa vella, creuen haver concebut una cosa nova.»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrerà, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

1a quinzena de setembre

Canvi de dates

**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

en primer pla

El llibre tradicional continua gaudint de bona salut

■ Les editorials que venen a Catalunya destaquen la importància de la diada de Sant Jordi

Un any més arriba la festa del llibre. Els editors i llibreters fa mesos que preparen el que serà un dels dies més significatius de l'any per a ells. Concretament, el gremi de llibreters espera vendre al voltant del milió de

títols, com va ocórrer l'any passat, cosa que va suposar uns 19 milions d'euros. Malgrat la competència de les noves tecnologies i suports i la prevalença en la nostra societat de la imatge sobre la paraula, Sant Jordi demostra que el

gust per la lectura continua present en la societat catalana. Quatre editorials catalanes i dues de l'Estat espanyol fan una valoració d'aquesta festivitat tan destacada i de la situació del sector del llibre.

M. VICTÒRIA MOLINS ÉS LA DIRECTORA D'EDICIONES STJ

«La paraula escrita té una ressonància més gran de la que ens imaginem»

Ediciones STJ té els seus orígens en l'any 1872. Va ser creada pel fundador de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, sant Enric d'Ossó i Cervelló, un sacerdot català, de Vinebre, que va veure la importància dels mitjans de comunicació social. Va néixer amb el nom de *La Escuela de Santa Teresa* perquè en els inicis es va dedicar d'una manera especial a publicar escrits sobre santa Teresa de Jesús. Més endavant, en fundar la Companyia, va publicar una sèrie de llibres de text per a les escoles Teresianes. Durant molts anys aquesta va ser la tasca fonamental de l'editorial. L'evolució del món de l'ensenyament, però, les dificultats de competir amb altres grans editorials dedicades a la producció de llibres de text, va fer que Ediciones STJ es retirés d'aquest camp.

Actualment, continua especialitzada en llibres del món de l'ensenyament i religió. Publiquen de 30 a 40 títols per any i per Sant Jordi sortiran a la venda 18 novetats. El fet de tenir al darrera una congregació religiosa facilita que l'editorial es pugui mantenir, segons afirmen, i treballar a preu fet per poder continuar endavant.

—Què significa el dia de Sant Jordi per a l'editorial?

—A més de ser una oportunitat editorial, cosa força important, és un repte i una festa. Un repte perquè fa mesos que treballem amb la il·lusió que surtin molts exemplars per aquesta data, preparem presentacions de llibres, fem propaganda, etc. És un moment de l'any en el qual la gent està més motivada per llegir. Però també és una festa i ens sentim orgullosos de viure-la a Catalunya. Enguany publicarem un llibre d'una autora belga i, com que ha sentit a parlar molt de com se celebra la diada de Sant Jordi a Catalunya, vindrà a la presentació del seu llibre amb una gran il·lusió. Tothom de fora es queda amb la boca oberta quan veu aquesta festa popular que sap conjuminar la cultura i la bellesa amb els dos regals: el llibre i la rosa. I això en un marc popular i

de carrer. Anar per les Rambles de Barcelona aquest dia suposa, per a mi, un plaer de color, vida i tradició. I, com és lògic, des de la nostra editorial ho vivim amb aquesta alegria.

—Quins són els títols més venuts?

—Sense dubte, els llibres de Mn. Alimbau. Però de tant en tant tenim un èxit editorial pel nom de l'autor, el tema, l'oportunitat, etc. Per exemple, fa dos anys ens va passar amb el llibre de la Rosa Deulofeu. També els que fan referència als marginats, de la col·lecció *Testimonio* acostumen a tenir èxit en un món reduït, però interessat per aquestes qüestions. Alguns d'ells, per exemple, el de *Veinte canciones desesperadas y un poema de amor* fa anys que es continua venent en alguna escola per fer un treball social amb els alumnes. També es venen força bé els llibres de tema teresià. Santa Teresa continua sent un referent per a la vida espiritual que enganxa als qui, d'alguna manera, cerquen Déu i volen experimentar-lo.

—Quin creu que és l'estat de salut del llibre? I del llibre religiós?

—Fer-ne un diagnòstic és una mica difícil. Realment al metro o a l'autobús es veu molta més gent que abans llegint i no només el 20 minuts. Sovint, però, es tracta dels *best-sellers* que han tingut un èxit editorial avalat pel màrqueting que els ha impulsat.

Altres vegades és el boca a boca el que contribueix a l'èxit, i això té més mèrit.

El món del lector del llibre religiós es limitadíssim, però, com es pot suposar, perquè limitat és l'interès per aquests temes. Sort en tenim de l'especialització, i encara hi ha qui cercant un regal adequat per a un capella o una monja s'adreça a la llibreria Claret, a San Pablo, Paulines, a la Formiga d'Or o al racó religiós d'El Corte Inglés.

Tot i així, malgrat que la salut del llibre religiós sigui una mica feble, la nostra encara és forta i continuarem aquesta tasca convençuts que la paraula escrita és un mitjà de comunicació que té una ressonància més gran de la que a vegades ens imaginem. I pot arribar a l'últim racó sense que ens n'adonem.

Una de les novetats que Ediciones STJ presentarà aquest Sant Jordi i que segur que serà un dels títols més buscats és el llibre del Germà Adrià. S'hi recullen 38 dels articles escrits pel mateix Germà Adrià al nostre setmanari. La idea de confeccionar el recull va partir de la mateixa Gna. Molins, directora de l'editorial: «Quan va morir el Gmà. Adrià i vaig rebre de Catalunya Cristiana l'encàrrec de continuar la columna del setmanari que durant tants anys ell havia fet, vaig pensar que seria un bon homenatge que el recull dels seus articles sortís el dia de Sant Jordi d'enguany, l'any de la seva mort.» Les temàtiques són tan variades com la vida mateixa, confessa la directora de l'editorial, perquè així han estat els seus articles, i fins i tot, els llibres del Gmà. Adrià: escrivia sobre el que veia i experimentava diàriament. Són 138 pàgines que ja estan a disposició dels lectors a un preu de 8,50 euros.

M. JESÚS SANZ ÉS CAP DEL DEPARTAMENT DE PROMOCIÓ DE L'EDITORIAL VERBO DIVINO

«Hi ha lloc per a tots»

L'Editorial Verbo Divino fa 50 anys. Els inicis van ser modestos. La Congregació dels Missioners del Verb Diví, instaurada pocs anys abans del 1956 a l'Estat espanyol, va posar en marxa un Institut de Formació, on es preparaven els joves per ser missioners laics a qualsevol part del món. Des dels inicis, la vessant gràfica es va imposar a les altres activitats i molt aviat, amb l'arribada de les primeres impressores, va iniciar el seu camí Gráficas Verbo Divino. S'imprimien els materials litúrgics més demanats del moment, com eren els missals i breviaris. El primer director d'EDV, el P. Rodolfo Bossler, aviat va contactar amb el professor d'Esclat P. Felipe Fuentesrabia, el qual va posar a la seva disposició un Nou Testament perquè fos imprès i publicat als tallers ubicats a la ciutat d'Estella (Navarra). Així va néixer l'editorial. Actualment publiquen 50 llibres per any i facturen prop dels 3 milions d'exemplars, dos terços dels quals són Bibles en les seves diferents varietats.

—Què significa el dia de Sant Jordi per a l'editorial?

—Tenint en compte que el 80% de la nostra producció s'adreça a l'exportació, les nostres vendes a l'Estat espanyol són força reduïdes, de totes maneres i a través dels qui distribueixen els nostres llibres a Catalunya, podem dir que per aquestes dates hi ha un increment proper al 4,5%.

—Han fet cap estudi sobre el perfil del comprador dels seus llibres?

—És evident que no pot haver-hi un perfil únic, perquè la nostra obra principal, la Bíblia, arriba a tothom, en el sentit més ampli de l'expressió. Pel que fa a les obres del nostre catàleg, sens dubte el lector principal és la persona interessada en l'estudi de la Bíblia, és a dir, professors i estudiants, tot i que es pot ampliar a l'àmbit dels homes i les dones d'Església.

—Quin creu que és l'estat de salut del món del llibre d'arrels cristianes?

—Competint amb les noves tecnologies, com Internet, el llibre religiós es manté amb bona salut, ja que s'adreça a un públic fidel; l'important és poder oferir diferents criteris, però dins d'unes línies ben definides. Hi ha lloc per a tots.

M. CARMEN DELEYTO ÉS DIRECTORA COMERCIAL D'EDICIONES PALABRA

«Tenim un augment en vendes nacionals i internacionals»

ediciones palabra

L'any 1965, Ediciones Palabra comença a caminar a Madrid, amb un contingut religiós clar, a partir del qual va evolucionant en tots els altres camps socioculturals i d'humanitats. Les seves publicacions de llibres es van recolzar en tres revistes consolidades en el mercat nacional i a l'hispanoamericana: *Mundo Cristiano* (40 anys en el mercat), *Palabra* (40 anys) i *Hacer Familia* (12 anys).

Les col·leccions biogràfiques i històriques, així com els llibres d'espiritualitat i vida interior han estat sempre els més venuts de l'editorial. El gran consumidor de les seves produccions és el mercat americà, perquè el llibre espanyol, per temàtica i idioma, és molt valorat en tots els països de parla hispana.

Publiquen entre 75 i 90 novetats l'any i a l'entorn de 120 reedicions dels títols del seu catàleg en el qual es poden trobar llibres sobre teologia, filosofia, espiritualitat, literatura, família i infants.

—Què significa per a l'editorial el dia de Sant Jordi?

—És un gran dia a Catalunya, difícil de superar en qualsevol altre punt de l'Estat espanyol. Donem suport als distribuïdors en els diferents punts de

venda però no tenim unes dades fiables sobre el que facturem, per la qual cosa no sabem en quin tant per cent augmenten les nostres vendes aquest dia.

—Quin creu que és l'estat de salut del mercat del llibre?

—La situació és igual que la d'altres anys, amb poca variació. Aquest sector sempre té alts i baixos. Però per a nosaltres no suposen una amenaça els altres suports alternatius al llibre convencional.

—En quina mesura han caigut les vendes dels llibres de temàtica religiosa?

—Ediciones Palabra no ha sentit aquesta caiguda en el llibre religiós perquè tenim un augment de vendes nacionals internacionals. Aquest augment ve motivat pels temes d'actualitat al voltant de la religió.

—Quin és el llibre més venut de temàtica religiosa en aquests moments?

—Tots els temes relacionats amb el papa Benet XVI estan molt d'actualitat. La nostra obra més venuda des que l'editorial es va posar en marxa és *Hablar con Dios. Meditaciones para cada día del año*. Hem venut prop de 2.300.000 exemplars.

JAVIER GOGEASCOECHEA ÉS PRESIDENT DE L'EDITORIAL DESCLEE DE BROUWER

RAMON CASALS ÉS EL DIRECTOR DE L'EDITORIAL CASALS

«El mercat intern del llibre creix poc, però les nostres vendes s'han incrementat»

L'editorial Desclee De Brouwer es va fundar a l'Estat espanyol l'any 1944. En un principi com a sucursal de la matriu de Bruges (Bèlgica) i a partir de l'any 1972 es va independitzar. És a dir, no pertany a cap organització religiosa ni de capital. En aquests moments és una empresa familiar que té un futur força clar, evolucionant juntament amb el mercat. Actualment preveuen que el seu futur pròxim passi per obrir sucursals en alguns dels països llatinoamericans com Mèxic, l'Argentina i el Brasil.

Publiquen llibres religiosos, de psicologia, ètica, gestió d'empreses i narrativa infantil i juvenil en basc. Treuen a la venda 130 novetats l'any, a més de 240 reedicions i reimpressions.

—Què significa per a l'editorial el dia de Sant Jordi?

—És una editorial arrelada al País Basc, a Bilbao concretament, i aquí no es viu de la mateixa manera. No hi ha la llarga tradició de Catalunya. La conec perquè he estat en diferents ocasions a Barcelona aquest dia i és simplement fantàstic per a un editor viure aquest dia meravellós.

Malauradament no existeix ni a Euskadi ni a la resta de l'Estat. Aquí se celebra el dia del llibre coincidint amb la mort de Cervantes i de Shakespeare el 23 d'abril; és una ocasió per treure els llibres al carrer. Però és una celebració modesta que

només té alguna repercussió en els mitjans de comunicació.

—Quin creu que és l'estat de salut del mercat del llibre?

—En la nostra editorial diferenciem entre el mercat intern, el de l'Estat espanyol, i l'extern, fonamentalment el llatinoamericà. El mercat intern està estable; en els darrers anys creix poc malgrat els nostres esforços amb tantes novetats, però creix per sobre de la inflació. El mercat llatinoamericà, però, és més aleatori, perquè depèn de la conjuntura econòmica, social i política d'aquells països. De totes maneres, puc afirmar que per a Desclee han crescut les vendes substancialment en el darrer exercici i més si hi afegim l'augment de més del 40% als EUA.

—Creu que les noves tecnologies afecten negativament el món de l'edició del llibre tradicional?

—Les noves tecnologies sí que han influït en l'edició i estan substituint el llibre en suport paper en els títols de referència: enciclopèdies, repertoris de legislació, diccionaris, etc., però de moment per a la resta dels llibres no crec que sigui un problema. En aquest aspecte, el llibre religiós-formatiu no n'és una excepció. El gran avantatge de les noves tecnologies és que han simplificat i facilitat el treball de preimpresió.

«El format llibre-paper continua sent el preferit»

L'Editorial Casals va ser fundada el 1870 per Ramon Casals i Primitivo Sanmartí i ha continuat editant des de llavors fins a l'actualitat de manera ininterrompuda. Continua sent una empresa familiar i publica una àmplia gamma de llibres de text i materials complementaris des d'educació infantil de dos anys fins a batxillerat. El seu catàleg també inclou col·leccions extenses de literatura infantil, una col·lecció de literatura clàssica i un complet fons de llibres i materials per a catequesi, entre altres coses. Treuen a la venda 380 títols nous cada any.

—Què significa per a l'editorial el dia de Sant Jordi?

—És la gran festa del llibre que cada any tenim a Catalunya. És un dia màgic on un gran nombre de ciutadans surt al carrer amb l'objectiu principal de fullejar i comprar llibres.

—En quin tant per cent augmenten les vendes?

—Suposa un volum important de vendes per al sector. El que és característic és que es concentra en un sol dia el que potser es vendria en un mes.

—Quin creu que és l'estat de salut del mercat del llibre?

—És un sector molt dinàmic, amb molts canvis i que actualment gaudeix d'una bona salut. És pràcticament l'únic sector cultural que sobreviu sense dependre d'ajudes públiques.

—Les noves tecnologies posen en perill el suport paper?

—Hi ha molts tipus de llibres. I potser a uns quants, com als tècnics, professionals o de consulta sí que els podria afectar la irrupció de les noves tecnologies. L'experiència general, però, ens diu que el format llibre-paper continua sent el preferit malgrat l'avenç i el perfeccionament de les tecnologies durant els darrers anys. Això no impedeix que moltes editorials editem llibres o materials específics en suports diferents del paper.

Parades de llibres per Sant Jordi

Barcelona (ciutat): 236

Barcelona (prov.): 111

Tarragona (prov.): 18

Girona (prov.): 41

Lleida (prov.): 29

L'ENTREVISTA

El P. Josep Massot dirigeix des del 1971 Publicacions de l'Abadia de Montserrat

«Som l'editorial més antiga del món»

—Quan comença l'abadia de Montserrat a editar llibres?

—Som l'editorial més antiga del món en exercici: des de mitjans del segle xv publiquem llibres gairebé ininterrompudament. Des de molt antic la gent que pujava a la muntanya volia conèixer la història de l'indret, per la qual cosa es publicaven llibres que l'explicaven. Eren en castellà, perquè Montserrat a partir del segle xv va pertànyer a la comunitat de Valladolid i la majoria dels monjos eren castellans. Per als devots es publicaven estampes i es feien fulls de propaganda, que sortien molt més barats impresos que manuscrits. També es publicaven obres dels mateixos monjos, llibres que eren útils per a ells o per a la difusió del monestir. Això era degut en gran mesura a l'abat Cisneros, el qual va introduir el que era la devoció moderna; llibres dels Països Baixos que traduïen i adaptaven. L'abat va publicar un compendi d'exercicis espirituals que després va ser el que sant Ignasi de Loiola va prendre com a base per als seus exercicis. I és que sant Ignasi va passar en aquella època temporades a Montserrat.

—A què és deguda aquesta permanència inalterable en el temps?

—El fet de ser una muntanya (de la qual cosa es deriva que encara avui publiquem llibres de temàtica excursionista), un santuari i un monestir ha contribuït al fet que al llarg de la història de Montserrat s'hagi impulsat l'edició de llibres i, tret d'alguns anys en els quals el monestir va estar tancat, sempre s'han editat llibres. Sembla mentida, però hi ha un procés força homogeni des de mitjans del segle xv fins ara. Només que avui fem més coses.

—Quan sorgeix l'editorial Publicacions de l'Abadia de Montserrat?

—Quan es va començar a muntar una editorial seriosa va ser abans de la guerra, gràcies a l'abat Antoni M. Marcet. Va posar en marxa una impremta i publicava només llibres religiosos. Després de la guerra civil va haver-hi una aturada perquè d'una banda, no es podien publicar llibres en català i, de l'altra, hi havia moltes dificultats econòmiques a l'Estat espanyol, i fora d'ell no es podia vendre per la Segona Guerra Mundial. Serà a partir dels anys 1946 i 1947 quan comenci un altre cop l'editorial. Cap al 1960 ja es publicaven algunes de les revistes i llibres religiosos i infantils. Jo vaig continuar la tasca i la vaig ampliar a partir del 1971. Diria que els primers anys publicàvem de 10 a 20 llibres nous per any. Avui arribem als 120 i 130.

—Com van ser els anys de la dictadura per a una editorial que publicava la majoria dels títols en català?

—A partir de mitjan anys quaranta es podia publicar en català però amb moltes dificultats. Fins a dos o tres anys després de la mort de Franco no ens van voler donar el número editorial que t'atorgava el privilegi de no haver de passar per la

El P. Josep Massot va entrar a l'abadia de Montserrat el 1962. Es va vincular des d'un principi al món del paper escrit fent traduccions, treballant en revistes i a la impremta de l'abadia. A finals dels anys seixanta, l'abat d'aleshores li va encarregar un informe sobre com es podria potenciar i millorar l'edició de llibres. Un cop elaborat, va haver de posar-lo en pràctica el 1971. I fins avui: «Des de llavors ja no me n'he mogut.» Davant de les baixades successives en les vendes, aquest defensor del llibre de fons davant del *best-seller*, veu el futur de les editorials amb problemes i es mostra escèptic davant l'estat de salut del llibre religiós.

El P. Josep Massot.

Publicacions de l'Abadia de Montserrat compta amb un fons editorial de més de 3.000 títols publicats. Les principals matèries que abasta són: història, art, assaig, els estudis de la llengua i literatura, música per a escoles, cursos de català per a no catalanoparlants, l'excursionisme i el llibre infantil i juvenil. A més de l'edició de llibres, també publica de forma quinzenal i mensual les revistes *Serra d'Or*, *Tretzevents*, *Documents d'Església*, *Questions de Vida Cristiana*, *Studia Monastica*, *Catalan Review* i *Caplletra*.

censura. Tècnicament tenien l'obligació de donar-nos-els, però ens feien passar els títols per l'anomenada «consulta voluntària», que era el nom que rebia la censura prèvia. No volien segrestar, tal com s'anomenava en l'època, els nostres llibres perquè els feia por i per això feien aquest sistema pervers que consistia a dir que tot funcionava molt bé i, alhora, a la pràctica, ens posaven moltes dificultats. Presentàvem els llibres a la consulta voluntària i ens enviaven un paperet on se'ns «aconsellava» la supressió de determinades coses. L'altra alternativa que hi havia era protestar. Unes vegades optàvem per això i altres per la consulta voluntària. Gairebé sempre els censors eren molt baus; n'hi havia prou entabanant-los una miqueta dient-los que no ho havien entès bé i en general, d'aquesta manera, passaven les coses.

—Com han evolucionat les vendes des que vostè és al capdavant de l'editorial?

—Els llibres es venien més perquè es

publicava menys. Publicar en català era molt rendible perquè hi havia molt poques editorials que ho fessin. Nosaltres ens dedicàvem sobretot als llibres infantils i religiosos. Després, quan es va oficialitzar el català, tothom va començar a publicar en català i el mercat es va saturar. Avui hi ha editorials especialitzades en el món de l'escola i de la pedagogia que en copen pràcticament l'oferta. Durant molts anys vam tenir sort amb la publi-

cació de mètodes de música perquè ningú no els publicava. Ara ja han proliferat altres editorials dedicades a això.

Des de l'entrada del president Jordi Pujol al govern autonòmic ens va passar el contrari al que havia passat fins a aquell moment: les administracions ens van afavorir. Hi ha gent que sempre es queixa que les administracions ajuden poc però com que a mi abans no només no m'havien ajudat, sinó que m'havien perjudicat, sempre estic content amb el que donen. Sense aquestes ajudes ni els llibres ni les revistes s'haurien mantingut. Les vendes han baixat molt i continuen baixant i això no és només perquè es publiqui molt sinó per la competència d'altres mitjans. Els joves opten més per Internet i per fer fotocòpies. Abans venies molts manuals, avui en vens un i es fotocopien els capítols que més interessin.

—Què és el que diferencia Publicacions de l'Abadia de Montserrat de la resta d'editorials?

—Nosaltres fem una mica de tot. Tenim set revistes, tres d'elles religioses, i editem llibres religiosos, infantils, culturals, d'idiomes, etc. Jo diria que el que ens distingeix més és que no publiquem els anomenats llibres *best-sellers*: llibres d'èxit de vendes, que duren uns mesos i

que després no serveixen per a res més. Mirem de publicar llibres de fons de literatura, llengua i història. Aquest tipus de llibres es venen molt poc, però és més gratificant per a l'editor, no des del punt de vista econòmic sinó perquè tens la sensació que publiquem coses que valen la pena.

—Quines creu que són les causes de la baixada en les vendes del llibre de temàtica religiosa?

—La causa principal és que en aquests darrers anys hi ha hagut un procés rapidíssim de secularització. Quan vam començar fèiem tirades de fins a 3.000 exemplars i d'alguns llibres se n'havien de fer segones edicions. En aquests moments només es tiren centenars d'exemplars, llevat en el cas de llibres molt puntuals. Ha baixat molt l'interès i el nombre de compradors. Abans als seminaris i a

El llibre tradicional encara té una funció i una raó de ser

les cases religioses hi havia molta gent jove que comprava. Avui hi ha molt poca gent jove. Catalunya és la regió més secularitzada de l'Estat espanyol. A més, la majoria de les llibreries ja no vol aquest tipus de llibres i si les poques persones que hi tenen interès no els veuen, encara es venen menys.

—Quin futur creu que espera al llibre?

—Veig el futur amb molts problemes. Però no només per a nosaltres, sinó per a totes les editorials. Perquè som en un moment de canvi tecnològic i imprimir un llibre cada vegada costa més. Un altre problema és l'emmagatzematge, ara retiren els llibres de les llibreries als sis mesos, i si el tenen un any, ja es considera antic. Els magatzems se'ns omplen.

De totes maneres, crec que el llibre tradicional encara té una funció i una raó de ser. Continua essent molt més còmode per a la lectura que altres suports. Crec que té futur i nosaltres treballem amb l'esperança de continuar.

—I el llibre religiós? Desapareixerà?

—Fa uns anys jo proclamava que gaudia d'una bona salut, ara ja no faria aquesta afirmació. Però tampoc no dic que estigui a punt de desaparèixer. De moment crec que durarà uns anys però després no sé què passarà. Tot evoluciona tan ràpid que és molt difícil fer prediccions.

Consuelo Chaves

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Vaticà

església en el món

Benedicció dels Rams i lliurament de la creu de les JMJ als joves australians

■ Benet XVI comença la seva primera Setmana Santa com a Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Altancament d'aquesta edició, tot just començava la Setmana Santa al Vaticà. Benet XVI va beneir les palmes i les oliveres dels milers de fidels i sobretot de molts joves que el

Diumenge de Rams van voler ser a la plaça de Sant Pere del Vaticà posant en relleu que «Jesús era el rei dels pobres». El Papa va recordar el que va passar fa 2.000 anys a Jerusalem amb l'entrada de Jesús sobre

un ase a la Ciutat Santa, i va dir amb èmfasi que era el «rei de la pau». Per al Pontífex, «la pobresa, en el sentit de Jesús, pressuposa llibertat interior contra l'avidesa de posseir i l'obsessió pel poder».

Diumenge de Rams, que coincideix des de fa dues dècades amb la Jornada per a la Joventut, va ser testimoni d'un acte simbòlic: la donació de la creu de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ), que era a Colònia, als joves australians de Sydney, ciutat on tindrà lloc la propera trobada d'aquí a dos estius. Per al Papa, comença així, «de Colònia a Sydney, un camí a través dels continents i les cultures, un camí a través d'un món lacerat i turmentat per la violència». Així, davant del Papa, una delegació de joves alemanys va lliurar als seus coetanis australians la creu de les JMJ. «És la creu que l'estimat Joan Pau II va confiar als joves el 1984 perquè la duguessin al món com a signe de l'amor de Jesucrist per la humanitat», va dir el Papa després de saludar el cardenal Joachim Meisner, arquebisbe de Colònia i el cardenal George Pell, arquebisbe de Sydney.

La creu i la icona mariana de les Jornades Mundials de la Joventut, després de fer estada en alguns països d'Àfrica per «manifestar la proximitat de Jesucrist i de la seva Mare a les poblacions d'aquest continent, afectades per tants sofriments», seran acollides a partir del pròxim mes de febrer en diferents regions d'Oceania, per travessar després les diòcesis d'Austràlia i arribar finalment a Sydney el juliol del 2008. Es tracta d'una «peregrinació espiritual» que «involucra a tota la comunitat cristiana i en particular als joves», va fer saber Benet XVI.

En castellà, el Papa va saludar els joves i va dir: «Que la creu de la Jornada Mundial de la Joventut sigui sempre signe de

La creu de les JMJ comença el seu pelegrinatge cap a Sydney.

l'amor de Jesucrist per la humanitat. Dueu-la en els vostres cors i mostreu-la a tots, especialment als vostres companys, com a instrument de salvació. Que la Mare de Déu us acompanyi en aquest camí de conversió i d'esperança.» El Pontífex va recordar com «des de fa vint anys, gràcies al papa Joan Pau II, el Diumenge de Rams s'ha convertit, de manera particular, en el dia de la joventut, el dia en el qual els joves arreu del món acudeixen a la trobada amb Jesucrist, i desitgen acompanyar-lo a les seves ciutats, i als seus països, perquè Ell estigui entre nosaltres i pugui establir en el món la seva pau». Després de dir aquestes paraules, el Papa va evocar que «és justament la Creu el veritable arbre de la vida».

El Bisbe de Roma va convidar finalment a «donar la vida» perquè «l'amor és un donar-se un mateix».

Miriam Díez Bosch

Benet XVI demana pregar per les vocacions

CIUTAT DEL VATICÀ.— Davant de la manca de sacerdots i consagrats que experimenta l'Església, Benet XVI ha demanat més pregària a tots els catòlics. «La missió del sacerdot a l'Església és insubstituïble. Per tant, malgrat que en algunes regions es dona una disminució del clergat, no cal perdre mai la certesa que Crist continuarà suscitant homes que, com els apòstols, deixant de banda tota ocupació, es dediquin totalment a la celebració dels sagrats misteris, a la predicació de l'Evangeli i al ministeri pastoral», afirma. Són línies del missatge que ha escrit amb motiu de la XLIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebrarà el 7 de maig.

En aprofundir en el tema de la jornada, *La vocació en el misteri de l'Església*, el Papa analitza també la crida a la vida

consagrada, és a dir, la vocació d'homes i dones que es «consagren al seguiment total i exclusiu de Crist». Després de recordar la recomanació de Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs» (Mt 9,37), el Papa afirma: «Experimentem vivament la necessitat de pregar per les vocacions al sacerdot i la vida consagrada.» «No sorprèn que allà on es prega amb fervor neixin les vocacions», constata, perquè «la santedat de l'Església depèn essencialment de la unió amb Crist i de l'obertura al misteri de la gràcia que actua en el cor dels creients». Per aquest motiu, dona un consell als mil milions de catòlics del món: «Conrear una relació íntima amb Crist, mestre i pastor del seu poble, imitant Maria que custodiava en el seu cor els misteris divins i els meditava amb assiduitat.» (Zenit)

ISRAEL

Mons. Sabbah apel·la a la capacitat d'estimar de palestins i israelians

JERUSALEM.— En el seu missatge de Pasqua el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, escriu que aquesta festa convida a renovar la fe en Déu i la confiança en nosaltres mateixos, per tal de contribuir millor a l'edificació de la societat, «a la qual som cridats a dur l'amor a tothom, sense cap distinció i més enllà de totes les barreres confessionals o nacionals». El patriarca és conscient que la vida a Terra Santa sembla que està molt allunyada d'aquesta visió «del Déu amb nosaltres, del seu amor per tothom i dels fruits de l'Esperit en nosaltres. Ens pot semblar que la vida de l'Esperit, que produeix la caritat, l'alegria i la pau, sigui un projecte impossible, sobretot en la nostra Terra Santa, lliurada des de fa anys i anys a l'odi, al rebuig mutu i a la mort».

Mons. Sabbah constata que els líders i la vida de les persones i dels grups «no fan cap altra cosa que deixar-se guiar segons aquesta lògica. Cal matar per viure. Cal matar perquè s'ha matat. Cal odiar perquè hi ha por o perquè s'està oprimit. Heus

aquí els criteris de govern i de vida en una terra santa, una terra de la Resurrecció, una terra en la qual Déu ha parlat, en la qual les tres religions diuen que creuen en Déu i escolten la seva paraula».

Malgrat aquesta realitat, el patriarca fa una crida a «creure en la nostra capacitat d'estimar, nosaltres tots, israelians i palestins. Som capaços d'estimar i de fer justícia. Cal recomençar sobre principis nous. Som capaços d'alliberar-nos de la mort que se'ns ha estat imposada fins avui. Nosaltres, israelians i palestins, som capaços d'alliberar-nos de la por nascuda en la violència i el terrorisme, de l'ocupació imposada per la llei del més fort, i de la lògica de la mort i de l'odi. Vosaltres que mateu, deixeu de matar! Vosaltres que odieu, deixeu d'odiar! Vosaltres que ocupeu la terra, torneu-la als seus propietaris! L'amor i la confiança són més eficaços per tornar a posseir la llibertat perduda, la seguretat perduda i la independència desitjada». (CTS Notícies)

ESCÒCIA

Els bisbes, contra les armes nuclears

GLASGOW.— Els bisbes catòlics d'Escòcia han demanat al govern de Tony Blair que no inverteixi en un nou programa d'armes nuclears. Els prelats proposen «reorientar els diners que es gasten en programes bèl·lics nuclears cap a l'ajuda i el desenvolupament». La Conferència Episcopal d'Escòcia, en una declaració, recorda que «l'ús d'armes de destrucció de masses seria un crim contra Déu i contra la humanitat». El document assenyalava que, segons l'ensenyament de l'Església, «és immoral l'ús d'armes de destrucció de masses en una acció bèl·lica». (Zenit)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Vaticà

La trobada amb Crist, font de felicitat

■ El Papa rep els participants del Congrés UNIV 2006

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va rebre el 10 d'abril a l'Aula Pau VI els participants en el congrés internacional d'universitaris UNIV, acompanyats per familiars. Els joves, procedents de 32 països, van participar en les activitats formatives promogudes per la prelatura de l'Opus Dei, i van discutir el tema *Cultura i mitjans de comunicació social*.

El Papa va saludar el bisbe Javier Echevarría Rodríguez, prelat de l'Opus Dei, i va recordar que la presència a Roma dels universitaris, precisament en el període pasqual, els permetia «trobar més íntimament Crist». «És Ell, com vaig escriure en el missatge per a la XXI Jornada Mundial de la Joventut—va prosseguir el Bisbe de Roma—el qui orienta les vostres passes, els vostres estudis universitaris i les vostres amistats. (...) Per a cadascun de vosaltres, de la mateixa manera que per als apòstols, la trobada personal amb el Mestre Diví, que us anomena amics, pot ser l'inici d'una aventura extraordinària: la de convertir-vos en apòstols entre els vostres coetanis, per dur-los a experimentar, com vosaltres, l'amistat amb Déu fet home.»

Després d'afirmar que el tema del congrés UNIV era de gran interès, el Papa va observar que «malauradament a la nostra època les noves tecnologies i els

mitjans de comunicació social no sempre afavoreixen les relacions personals, el diàleg sincer, l'amistat entre les persones i no sempre ajuden a conrear la interioritat de la relació amb Déu». «Sé molt bé que per a vosaltres—va subratllar—, l'amistat i els contactes amb els vostres coetanis representen una part important de la vida quotidiana. Cal que considereu que Jesús és un dels vostres millors amics, més encara, el primer de tots, (...) i només en Ell és possible trobar la força per oferir als germans afecte humà i caritat sobrenatural en un esperit de servei que es manifesta sobretot en la comprensió.»

Benet XVI va constatar que qui ha descobert Crist sent la necessitat de dur els altres cap a Ell, ja que una gran alegria no es guarda per a un mateix, sinó que es comunica: «Aquesta és la tasca a la qual us crida el Senyor; aquest és "l'apostolat d'amistat" que sant Josep Maria, fundador de l'Opus Dei, descriu com a amistat

“personal, sacrificada, sincera: de tu a tu, de cor a cor”. Tot cristià està convidat a ser amic de Déu i, amb la seva gràcia, a dur a Ell els seus amics. (...) Novament sant Josep Maria us recorda unes quantes paraules clau d'aquest itinerari espiritual: “comunió, unió, comunicació, confidència: Paraula, Pa, Amor.”»

El Pontífex va convidar els joves a considerar Jesús com «un dels vostres millors amics, és més, com el primer». «Si cultiveu l'amistat amb Jesús, si sou assidus en la pràctica dels sagraments, especialment dels sagraments de la Penitència i l'Eucaristia, podreu convertir-vos—va acabar el Papa i va citar les paraules del missatge per a la XXI Jornada Mundial de la Joventut—en la “nova generació d'apòstols, arrelats en la paraula de Crist, capaços de respondre als reptes del nostre temps i disposats a difondre l'Evangeli arreu.”»

Els estudiants van felicitar el Papa, que el 16 d'abril va celebrar el seu aniversari, i van cantar l'himne universitari *Gaudemus igitur*, al qual van afegir les pa-

El Papa va explicar que de la trobada amb Crist en depèn la felicitat.

raules *Vivat semper iuvenis, Papa dilectissimus*. Les trobades UNIV, organitzades per l'Institut per la Cooperazione Universitaria van néixer el 1968 amb la inspiració i l'estímul de sant Josep Maria Escrivà. Des de llavors, els participants han estat rebuts sempre pel Papa. (VIS)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms: _____
 Adreça: _____
 Població: _____ Província: _____ C.P.: _____

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular: _____ Data: _____
 Entitat: _____ Oficina: _____ DC: _____ Compte: _____

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Shimon Peres convida el Papa a visitar Israel

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI hauria de visitar Terra Santa l'any 2007, segons ha revelat Shimon Peres, antic primer ministre d'Israel i premi Nobel de la Pau, després d'haver estat rebut en audiència pel Papa. Peres va transmetre al Pontífex la invitació presentada per Ehud Olmert, primer ministre d'Israel. Després de ser rebut pel Bisbe de Roma, Peres es va entrevistar amb el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, en presència de l'ambaixador d'Israel davant de la Santa Seu, Oded Ben-Hur, i el sotssecretari per a la Secció per a les Relacions amb els Estats del Vaticà, Mons. Pietro Parolin.

Segons el portaveu del Vaticà, Joaquín Navarro-Valls, en les entrevistes es van intercanviar opinions «sobre el problema de la pau a Terra Santa, el respecte de les resolucions de les Nacions Unides i dels acords fins ara aconseguits». «En aquest context es va condemnar unànimement tota mena de terrorisme sota qualsevol pretext que tracta de justificar-ho», va subratllar Navarro-Valls. Així mateix, es van examinar «les relacions entre l'Estat d'Israel i la Santa Seu a la llum dels acords subscrits el 1993 i el 1997, així com les relacions de les autoritats israelianes amb les comunitats cristianes del país». (Zenit)

ÍNDIA

Assassinat un sacerdot a l'arxidiòcesi de Goa

GOA.— El sacerdot catòlic P. Eusebio Ferrao, de 61 anys, rector de l'església de Sant Francesc a Macasana, a la part meridional de Goa, va ser assassinat entre el 17 i el 18 de març. Segons explica l'agència de la Conferència Episcopal Índia, Sar news, el sacerdot va ser ofegat amb un coixí. Els investigadors encara no tenen cap hipòtesi sobre el mòbil de l'homicidi. En tota la comunitat hi ha dolor, amargor i sorpresa: «Estem profun-

dament angoixats pel brutal acte, condemnem el gest de violència contra un innocent i demanem que siguin localitzats els culpables el més aviat possible i sotmesos a la justícia», afirma un comunicat de l'arxidiòcesi. Els feligresos afirmen que el P. Ferrao era un home pacífic que no tenia enemics. Treballava a la Comissió per a la Litúrgia de la diòcesi i atenia una comunitat parroquial de 3.200 fidels amb zel i humilitat. (Fides)

Espanya

Mor el dominic fra Juan Bosch Navarro

BARCELONA.— Si bé ja s'esperava des de feia uns dies per l'empitjorament gradual de la seva malaltia, el 7 d'abril passat va morir a Barcelona el pare Juan Bosch Navarro, o.p. Tenia 67 anys acabats de fer, ja que havia nascut a la ciutat de València l'1 d'abril del 1939.

Va estudiar al col·legi dels dominics de la seva ciutat natal, va ingressar a l'orde de Frares Predicadors i va emetre la seva primera professió religiosa el 10 d'octubre del 1956. Va fer la seva formació sacerdotal a l'Estudi General de València i, conclosa, va ser ordenat capellà el 30 de juny del 1963, i posteriorment va ser enviat a Suïssa (1964) i França (1971-1972). Llicenciat en Teologia per la Universitat de Friburg, diplomad en Ecumenisme a l'Institut Catòlic de París, era a més doctor en Teologia per la Facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer de València. Després d'estar diversos anys a la comunitat de Manacor (Mallorca) com a professor del Seminari Menor dominicà (1965-1967), més tard va ser destinat al col·legi Sant Vicent Ferrer de València, d'on va passar a partir del 15 de setembre del 1975 al convent de predicadors de la mateixa ciutat.

Entre moltes altres activitats, va impartir classes a la Facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer, com a professor d'Ecumenisme, Teologia Protestant, Història de la Teologia Contemporània i Teologia dels Ministeris. Durant diversos cursos va fer

classes d'Ecumenisme i Nous Moviments religiosos al Centre Teològic de Sant Tomàs, a la ciutat de Santo Domingo (República Dominicana), així com va tenir intervencions en llocs de les també llatinoamericanes Guatemala, Puerto Rico, Cuba i Colòmbia, i en moltes ciutats espanyoles. Des del 1975, i durant força estius europeus, va treballar pastoralment a la parròquia de la Mare de Déu de Lourdes, de Nova York.

Delegat episcopal d'Ecumenisme de l'arxidiòcesi de València en el període 1981-1992, va ser promotor de Formació Docent de la seva província dominicana de l'antiga Corona d'Aragó (1991-1995), i va tenir diverses responsabilitats a les comunitats en què va estar assignat. Va ser, a més, durant diversos anys director de les revistes *CR: Cultura Religiosa* i *Teologia Espiritual* (1996-2002). Animador de l'associació Amistat Judeo-Cristiana de

Fra Juan Bosch.

Assignat al convent de Santa Caterina, de Barcelona des de finals de juliol del 2002, va ser professor convidat a la Facultat de Teologia de Catalunya i membre de la Junta del Centre Ecumènic de Catalunya.

Teòleg de reconegut prestigi nacional i internacional, els seus principals centres d'atenció van ser: l'ecumenisme, les sectes, els nous moviments religiosos, la vida i obra del pare Congar, o.p., i el diàleg interreligiós, temes tots ells fronterers. Per això des de la Santa Seu se'l va vigilar amb interès especial, cosa que ell va saber ac-

ceptar perquè estimava l'Església profundament, amb totes les seves forces. Li agradava la música de jazz, les espirituals negres i el cinema, però sobretot era un dominic de cap a peus, entusiasta del seu orde dominicà, gran comunicador, amic dels seus amics i, sobretot, germà de tothom.

Col·laborador habitual de les revistes *Vida Nueva*, *Saó* i *CR: Cultura Religiosa*, va publicar, a més, nombrosíssims articles en revistes espanyoles i estrangeres. Entre els seus llibres —alguns amb diverses edicions i traduïts a altres idiomes— figuren: *Iglesias, sectas y nuevos cultos* (1981); *James H. Cone, teólogo de la negritud* (1985); *La Iglesia Negra. Eclesiología militante de James H. Cone* (1986); *Para comprender el Ecumenismo* (1991); *Para conocer las sectas* (1993); *A la escucha del cardenal Congar* (1994); *Diccionario de Ecumenismo* (1998); *Panorama de la Teología Española* (1999); *Nuestras iglesias hermanas* (2003); *Diccionario de Teólogos/as contemporáneos* (2004). Va ser coordinador d'altres obres com ara: *Hacia el Tercer Milenio* (1996); *Culturas y religiones* (1997); *Dominicos que dejaron huella* (2000); *Panorama de la Teología Latinoamericana* (2001); *100 fichas sobre «Ecumenismo»* (2004).

Alfonso Esponera Cerdán, o.p.

PER UN FULL, UN RETORN

«És un fet real que va passar fa pocs anys. El protagonista era un portuari d'una capital illenca. No era un mal home però com tants altres vivia allunyat de l'Església a causa dels prejudicis i de la ignorància. Un diumenge, avorrit a casa, va llegir —primer amb curiositat, després amb interès— un full que el seu fill havia portat de la parròquia i havia deixat a la tauleta del menjador. Què va passar per la seva ànima? No ho sabem. El que és cert és que va tornar a la pràctica religiosa i a la seva parròquia que no trepitjava des de la seva primera comunió. Tot això gràcies a un senzill full imprès que va tocar en el moment oportú el cor d'un home, assedegat de veritat com ho estem tots! Però abans aquest full el va editar algú; i algú també el va distribuir.»

Fundació Obra Cultural edita els Fulls Culturals des de fa més de 50 anys. Us en podem enviar de franc fins a 25 exemplars de cada número que surti. Us animeu a enrolar-vos en l'apostolat de la propaganda escrita i/o donar-nos suport econòmicament?

C/c: 2100 3205 17 2200322184

OBRA CULTURAL

Roger de Llúria, 4 • 08010 Barcelona
Tel. 933 181 896 - a/e: foc@obracultural.org
www.obracultural.org

CAPELLA DE LA SANTA FAÇ

EXPOSICIÓ MAJOR DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT:

Feiners de dilluns a divendres de 10.30
a 13.30 i de 16 a 19 h.

Dimarts i dijous,
Santa Missa a les 19 h.

Jonqueres, 15, pral. 1a B
08003 Barcelona

R. D. Congo

L'episcopat demana a l'ONU un Tribunal Penal Internacional

KINSHASA.— «Seria oportuna i desitjable la formació d'un Tribunal Penal Internacional per a la República Democràtica del Congo.» És la petició dels bisbes de la RDC continguda en un memoràndum enviat al secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, per Mons. Laurent Monsengwo, arquebisbe de Kisangani i president de la Conferència Episcopal Congoleesa.

Segons refereix l'agència congoleesa DIA, Mons. Monsengwo ha subratllat que és obligatori que tota persona respongui dels seus propis actes davant la justícia, i considera la creació del Tribunal Penal Internacional (TPI) de l'Haia un pas significatiu per a la justícia en el món. Per aquest motiu, el president de la Conferència Episcopal Congoleesa pensa que seria una llàstima que no es creés un tribunal de justícia per jutjar els greus crims comesos a la República Democràtica del Congo abans de la creació del TPI.

Davant les enormes destruccions provocades per l'Estat i la població congoleesa per les guerres i la invasió dels últims anys, els bisbes afirmen que s'hauria de crear un fons especial internacional per a la reconstrucció de la RDC, però sense perjudicar la petició de refundre els danys d'aquells que seran considerats culpables dels crims comesos. El document també demana que tots els Estats de la regió dels Grans Llacs i d'Àfrica Central reafirmen solemnement els seus compromisos que havien pres de no-agressió als països propers. Aquest pacte hauria de considerar les

clàusules que preveuen sancions econòmiques i polítiques pel que fa als que no les respectessin.

En el memoràndum es recorden les víctimes de la guerra civil. La ciutat de Kisangani, en particular, ha registrat entre els seus habitants una elevada taxa d'intoxicació per arsènic i/o àcid barbitúric. Es demana, per tant, una investigació d'un equip d'experts dotats de materials adequats per estudiar a fons la qüestió. A propòsit de Kisangani, els prelats demanen una indemnització per a les víctimes de la guerra, des de les famílies fins la mateixa arxidiòcesi. Per afavorir la reconstrucció del país, els bisbes demanen a la comunitat internacional que el Congo pugui beneficiar-se dels avantatges concedits als països més endeutats. Sobre el pla de seguretat, el memoràndum reafirma la necessitat de la constitució d'un exèrcit nacional integrat, capaç de garantir la seguretat de tota la població. Els bisbes congoleesos han donat gràcies a Kofi Annan per la particular atenció que ha concedit al problema de la pobresa i les víctimes que genera i la recerca de la pau, especialment en els països africans. (Fides)

IRAQ

Èxode de cristians

BAGDAD.— Més de la meitat dels cristians que vivien a l'Iraq abans de l'inici de la guerra han hagut de creuar les fronteres del seu país i iniciar una nova vida a l'estranger. Segons les últimes estimacions, el nombre de cristians que encara romanen a l'Iraq ascendiria a 750.000, mentre que els que han hagut d'abandonar el país a causa del conflicte bèl·lic supera el milió. El bisbe auxiliar de Bagdad, Mons. Andreas Abouna, ha assenyalat a Ajuda a l'Església Necessitada que «els cristians estan desesperats; per això n'hi ha tants que marxen del país. En el seu cor desitgen quedar-se, però la situació és tal que s'estimen més viure fora de l'Iraq». «Cada vegada hi ha menys cristians. Quan fem una ullada a l'interior de les esglésies, ens les trobem plenes de creients, però a fora sembla que no hi hagi cristians.»

Per al bisbe, la situació d'inseguretat s'ha agreujat després de les eleccions parlamentàries. «No hi ha seguretat», explica el prelat, el qual afegeix que «hi ha molts agents de policia a l'Iraq, sobretot a la zona de Bagdad; són per tot arreu i no paren d'augmentar. El problema és que la qualitat del seu servei no es té en compte. La gent té por perquè no se sent segura». Malgrat tot, el bisbe auxiliar de Bagdad confia en el futur: «Alimenten esperances que l'Iraq torni a ressorgir, però resulta molt difícil amb un Govern que no pot prendre decisions.» (AIN)

Més de la meitat dels cristians han marxat de l'Iraq.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS. EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició; higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A

47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 / e-mail: fcna@fcnaes.org

Espanya

L'empremta inesborrable de sant Francesc Xavier

■ Cinc-cents anys del naixement del patró de les missions

XAVIER.— El divendres 7 d'abril es van complir 500 anys del naixement de sant Francesc Xavier (1506-2006), sacerdot missioner jesuïta i gran evangelitzador. A les 12.00 es va celebrar l'acte principal d'aquest V Centenari de sant Francesc Xavier amb una solemne celebració eucarística al castell de Xavier. Va presidir l'eucaristia el cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid, com a legat pontifici de Benet XVI.

L'aula Francisco Jasso, al castell de Xavier, va acollir la celebració en què van participar unes 1.200 persones. Al costat del cardenal Rouco hi havia els cardenals Carlos Amigo i Antonio Cañizares, així com el nunci apostòlic, l'arquebisbe Manuel Monteiro de Castro; el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez, i el secretari general, el P. Juan Antonio Martínez Camino; l'arquebisbe de Pamplona, Mons. Fernando Sebastián, i els dos bisbes encarregats de temes missioners, Mons. Francisco Pérez, arquebisbe castrense i director nacional de les Obres Missionals Pontificies, i Ramón del Hoyo López, bisbe de Jaén.

També concelebraven el preposít general de la Companyia de Jesús, Peter Hans

Kolvenbach i els provincials jesuïtes d'Espanya, i alguns membres de la Junta Nacional de la Confederació Espanyola de Religiosos. Per a aquesta celebració es va comptar també amb la presència de bisbes de gairebé totes les diòcesis espanyoles, entre ells l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

En la seva homília, l'arquebisbe de Madrid va recordar que sant Francesc Xavier «ha deixat una empremta inesborrable en la història de l'Església i de la humanitat per dur el nom de Jesús i el senyal de la creu a nous mons i per il·luminar una concepció teològica de la dignitat de l'home, imatge de Déu, persona lliure, dotada de drets inviolables, cridada a realitzar en la història el pla de l'amor de Déu

Sant Francesc Xavier, patró de les missions.

cardenal Rouco va assenyalar que, en la seva època d'estudiant a París, «Xavier ho deixa tot per Crist i es deixa conquistar per Ignasi per a l'empresa apostòlica de la naixent Companyia de Jesús». Per a l'arquebisbe de Madrid, la resposta a la pregunta de quina és la clau espiritual de la vocació de Xavier, «podria ser un dels fruits més fecunds de la celebració d'aquest V Centenari del naixement de Francesc Xavier» i «un fruit que hauríem d'impetrar en aquesta solemniíssima celebració eucarística».

També va recordar que a sant Francesc Xavier, «en el moment més crucial de la seva existència, el de la decisió sobre la seva vocació, i en la subsegüent increïble aventura missionera de la seva vida, li importen per sobre de tot «els béns de l'Evangeli»: l'ànima, la seva i la dels altres; Crist i la seva victòria a la Creu, i la salvació de l'home». Per això, va afegir, «no podia concretar-se més bé el llegat de Xavier per a nosaltres en el cim d'aquest any jubilar que el de sentir-nos testimonis i enviats —missioners!— d'aquest amor de Déu, revelat en Jesucrist, que ens salva; l'únic capaç de salvar l'home de la mort en el temps i en l'eternitat!, l'únic capaç de salvar-lo íntegrament!».

El cardenal Rouco va insistir en la seva homília que «és molt important i urgent recuperar "l'ànima" en la vida personal de cada cristià a la

traçat des d'antic —des de tota l'eternitat!— per la glòria de Déu i la felicitat de l'home, que ha marcat per sempre el recte camí de la configuració justa i solidària de l'Estat i de la comunitat internacional».

Segons el cardenal Rouco, «Xavier va encarnar amb una radicalitat inaudita l'obediència al mandat missioner del Senyor» i no va dubtar «gens ni mica quan el seu pare, amic i company, Ignasi de Loiola, li demana que obri els soles de la missió a les altres Índies, les d'Orient, les de l'immen i llunyà continent asiàtic». El legat pontifici va subratllar que «no passarà cap moment en el qual l'entrega a la seva vocació, la d'anunciar Jesucrist Salvador de l'home, decaigui ni una mica; al contrari, s'hi sentia cada cop més confirmat i en la necessitat que l'Església en els països de la vella cristiandat prenguessin consciència que era urgent».

Glossant la vida del sant navarrès, el

llum de la Bona Nova de Jesucrist. És molt urgent convèncer els nostres contemporanis que si «es fracassa en els afers de l'ànima», es frustra la vida ja aquí. I no menys urgent és recordar a la nova societat a Espanya i a Europa que és molt difícil, per no dir impossible, obrir futurs compartits de vida, de justícia de solidaritat i de pau, si s'oblida la pròpia ànima, la que alena les millors pàgines de la nostra història comuna». En aquest sentit, va posar en relleu que Europa no ha de perdre les seves arrels cristianes i que són els joves els qui necessiten, sobretot, recuperar aquestes arrels, «per la qual cosa cal apressar-se en la seva evangelització».

En la part musical de l'Eucaristia va intervenir la Capella de Música de la Catedral de Pamplona i el cor de monjos del monestir de Sant Salvador de Leyre. Els Reis d'Espanya, que també van ser presents en la celebració, van recórrer les noves instal·lacions del santuari de Xavier. (Infomadrid)

Claus per ser missioners

El director nacional de les Obres Missionals Pontificies, l'arquebisbe castrense Francisco Pérez González, ha escrit una carta amb motiu del V Centenari del naixement de sant Francesc Xavier, en la qual destaca cinc claus fonamentals que podem aprendre d'aquest sant per ser missioners en els nostres ambients.

- «Posava la confiança en Jesucrist i en la seva Paraula». Per a Mons. Pérez, els cristians europeus han de marcar-se «un ritme més esperançat. (...) Un cristià que no confia en Déu i no resa, per tant, és un creient que ja ha caducat, la seva essència cristiana s'ha esvaït».
- «Estimava sense fronteres els altres». El director nacional de les Obres Missionals Pontificies explica que Xavier es va guanyar els homes i dones asiàtics amb la seva entrega generosa i d'amor desinteressat sense límits ni accepció de persones: «També nosaltres hem de viure amb aquest esperit a l'hora de servir els altres i sense deixar portar-nos per l'exclusió: "Tots els éssers humans són candidats a la santedat"».
- «Bevia en les fonts dels sagraments». En aquest sentit, l'arquebisbe castrense assenyala que «els cristians hem de proposar i arriscar per presentar Crist a aquells que no el coneixen i convidar a viure la gràcia que solament prové dels sagraments: Perdó i Eucaristia alimenten la vida de fe, ens fan més testimonis de l'esperança i ens enardeixen en la caritat».
- «Estimava l'Església amb un amor generós». Per a Mons. Francisco Pérez, «no la mirava amb desconfiança, sinó com a fidel fill d'ella. Potser els cristians hem d'aprendre a "criticar-la menys" i a "estimar-la més". S'ha posat de moda "mirar amb recel l'Església" i ella com una mare ens cuida i alimenta perquè té la missió, encomanada per Crist, de portar-nos en el seu si i nodrir-nos amb amor».
- «Defensava els pobres i desvalguts promovent la justícia». Amb aquesta última clau, el director nacional de les Obres Missionals Pontificies, subratlla que «la justícia i la caritat van molt unides, coexisteixen per anar formant un món millor. Els creients no podem "abaixar la guàrdia" quan veiem alguna injustícia i quan haguem de defensar els drets dels indefensos». (OMPRESS)

EL PADRE VALLET

Una veu profètica per als nostres temps.

Autor:
Antoni Sospedra i
Buyé c.p.c.r.

629 pàgines,
21x15 cm
Preu: 23,44 euros

Fotografies del biografiat a l'inici de cadascuna de les vuit parts del llibre.

O P I N I Ó

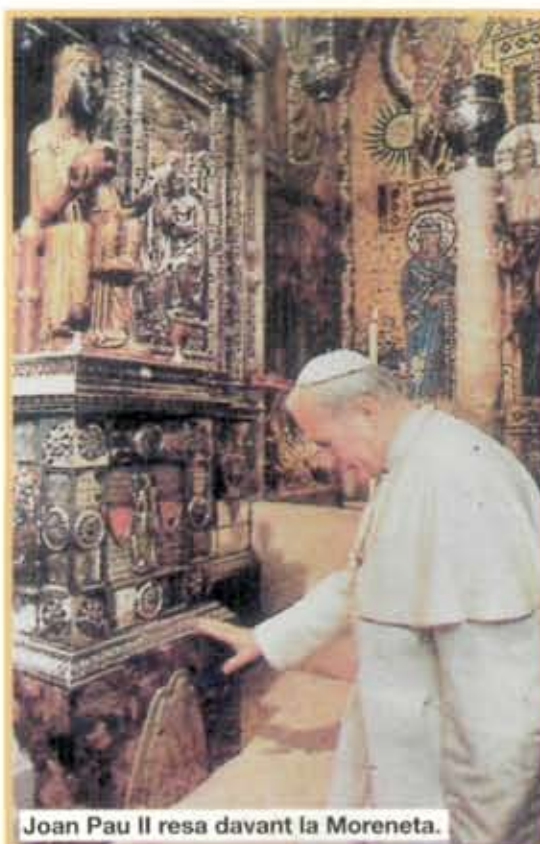
La vida de Joan Pau II en el seu testament

La grandesa d'un home creient es mesura per la forma com és capaç d'encaixar l'hora suprema de la mort. I realment en Joan Pau II es pot dir que va morir com va viure. En el seu testament es pot veure fins a quin punt va arribar a viure la seva consagració a la Mare de Déu, fent-la posseïdora de tots els seus béns espirituals i materials, ja que va viure i va morir sense cap afecció a les riqueses materials: «No deixo rere meu cap propietat de la qual calgui disposar. Quant a les coses d'ús quotidià que em servien, demano que es distribueixin com es consideri oportú.»

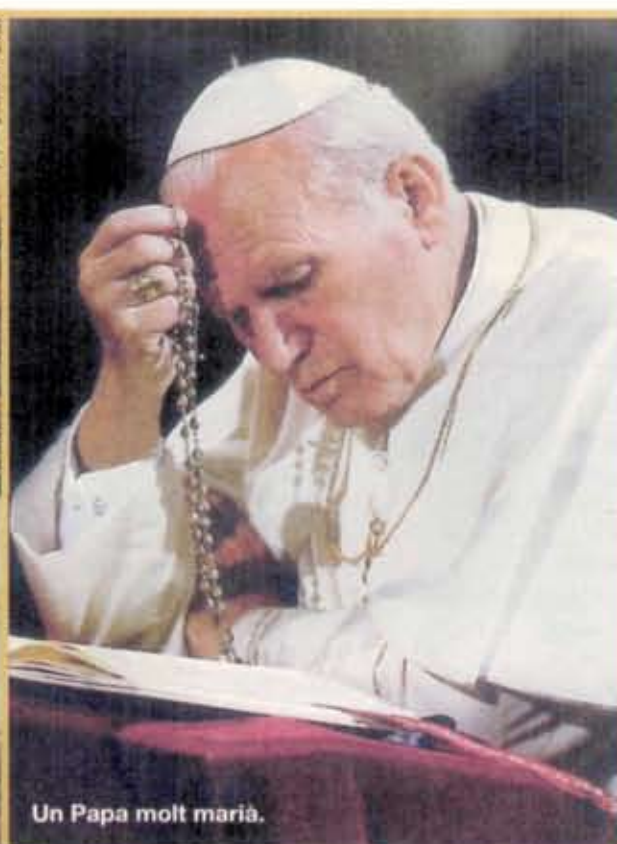
Al llarg del seu pontificat ha treballat tenaçment per la glòria de Déu: ha recorregut en les seves visites pastorals 1.300.000 km (gairebé 29 vegades la Terra i quasi tres vegades la distància entre la Terra i la Lluna); com a Bisbe de Roma ha visitat 317 de les 333 parròquies romanes, i ha realitzat 146 visites pastorals a l'interior d'Itàlia, a més dels 104 viatges pastorals fora d'Itàlia en els quals ha visitat, des d'un horitzó a l'altre del món 133 països; 17.600.100 pelegrins han participat en les més de 1.160 audiències generals que ha celebrat els dimecres, juntament amb els 8 milions de pelegrins que van participar en les audiències especials i en les cerimònies religioses durant el Gran Jubileu de l'any 2000; ha trobat milions de fidels durant les seves visites pastorals efectuades a Itàlia i a la resta del món; ha fet molt de bé amb el seu magisteri: 14 encíclics, 15 exhortacions apostòliques, 11 constitucions apostòliques i 45 cartes apostòliques, 5 llibres personals i un nombre in comptable d'homilies i altres escrits. I, a més, ha procurat fer-ho de la millor manera possible, ajudat per la Gràcia, com ell mateix en deixa constància en el seu testament. «Expresso la meua més gran confiança que malgrat tota la meua debilitat, el Senyor em concedeixi totes les gràcies necessàries per fer front segons la seva voluntat a qualsevol tasca, prova o sofriment que pugui demanar al seu servent en el curs de la seva vida. També tinc confiança que no permetrà mai que, mitjançant qualsevol actitud meua, paraules, obres o omissions, traeixi les meves obligacions a la seu petrina.» De tot el que ha fet al llarg de la seva vida com a pastor, en el moment suprem de la mort, no en fa cap esment, ja que tot el que hagi pogut fer pel Senyor o en bé de la humanitat, ho ha lliurat tot a Maria.

Si no cerca cap agraïment per la feina realitzada, ni ell la té en compte, es mostra en el seu testament com un home profundament humil davant Déu i davant dels altres homes. Només recorda tot el bé que ha rebut dels altres i se sent totalment pobre, indigne davant Déu: «A tots us dono les gràcies. A tots us demano perdó. Demano també oracions perquè la misericòrdia de Déu es mostri més gran que la meua debilitat i la meua indignitat. (...) Després de la mort demano Santes Misses i oracions.» I finalitza el seu testament amb aquestes paraules: «Vull dir a tothom només una cosa: "Que Déu us recompensi".»

En aquest moment suprem de la mort, tota la seva riquesa rau en la seva confiança en la misericòrdia del Senyor i en la poderosa intercessió i protecció de la Verge Santíssima. Aquests fragments del seu testament, escrit al llarg de 26 anys, mostren el gran creient que va ser Joan Pau II.

Joan Pau II resant davant la Moreneta.

Un Papa molt marí.

«Es mostra en el seu testament com un home profundament humil davant Déu i davant dels altres homes. Només recorda tot el bé que ha rebut dels altres»

El seu somriure roman en el record de tots els fidels.

xer a un altre, el món futur—, signe eloqüent i decisiu és per a nosaltres la Resurrecció de Crist.»

«Cadascú ha de tenir present la perspectiva de la pròpia mort. I ha d'estar preparat per presentar-se davant del Senyor i el Jutge i al mateix temps davant del Redemptor i el Pare. Això, jo també ho tinc contínuament en consideració, confiant aquest moment decisiu a la Mare de Crist i de l'Església, a la Mare de la meua esperança.»

«Com més profundament sento que em trobo totalment a les mans de Déu, hi romanc contínuament a disposició del meu Senyor, confiant-me a Ell en la seva Mare Immaculada (*Totus tuus*).»

«Desitjo una vegada més confiar-me totalment a la gràcia del Senyor. Ell mateix decidirà quan i com ha de finalitzar la meua vida terrenal i el meu ministeri pastoral. En la vida i en la mort *Totus tuus* per mediació de la Immaculada. Acceptant ja des d'ara aquesta mort, espero que Crist em concedeixi la gràcia per a l'últim pasatge, és a dir la Pasqua (meua).»

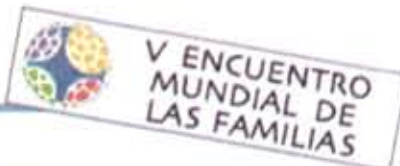
Si l'últim viatge que va poder realitzar va ser al santuari marí de Lourdes el dia de l'Assumpció de Maria del 2004, per commemorar el 150 aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada, el dia del seu trànsit a l'eternitat també estarà marcat pel signe marí, perquè va tenir lloc el primer disabte del mes d'abril del 2005, dia dedicat a la Mare de Déu. Poc abans de morir, va poder escriure amb l'ajuda del seu secretari, un missatge ple de ressonàncies marianes: «Estic content. Estigueu-ho també vosaltres. Resem plegats amb satisfacció. A la Verge Maria ho confio tot feliçment.»

Però les seves últimes paraules les va dirigir als joves: «Us he cercat. Ara heu vingut a veure'm. I us dono les gràcies.» I no sols joves de tot el món, en particular de Polònia, sinó també, líders polítics i religiosos i gent vinguda de tots els indrets del món van ser a Sant Pere del Vaticà per donar-li l'últim adéu. I com molt bé va dir el cardenal Ratzinger al final de l'homilia del seu funeral:

«Podem estar segurs que el nostre estimat Papa és ara a la finestra de la casa del Pare, ens veu i ens beneeix. Sí, Sant Pare, beneeix-nos. Nosaltres encomanem la teua estimada ànima a la Mare de Déu, la teua Mare, que t'ha guiat cada dia i et guiarà ara a la glòria eterna del seu Fill, Jesucrist nostre Senyor. Amén.»

Maria Pilar Vila

Espanya

València, capital mundial de la família

MADRID.— De l'1 al 9 de juliol València acull la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF) amb el Papa. Aquesta trobada, que va ser convocada per primer cop per Joan Pau II el 1994, se celebra cada tres anys. Milers de famílies d'arreu del món es reuneixen per resar, celebrar, compartir i anunciar el tresor de la família. Amb motiu de la trobada de València, l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola ha fet públic el missatge *On n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells* (Mt 18,20).

Les famílies tenen una cita a València.

ningú. Les autoritats tant autonòmiques com centrals podran acudir-hi, si ho desitgen». Així, Mons. Escudero ha convidat totes les famílies a fer-se presents a València de l'1 al 9 de juliol: «Ningú no ha de sentir-se incòmode. És una festa de les famílies on celebrarem una cosa tan elemental com és tenir una família i viure-hi. En aquest cas concret, la missió de la família d'educar els fills en la fe, que aquest serà el tema principal, no solament la identitat de la família». De moment hi han confirmat l'assistència entre 300 i 400 bisbes, i entre 50 i 60 cardenals, mentre que els voluntaris ja passen dels 5.000. Mons. Escudero ha informat que la participació de les famílies s'estima que podrà arribar a la xifra d'un milió i mig de persones.

Rosa María Jané Chueca

Els bisbes subratllen que el Papa va a València a anunciar l'Evangeli de la família i que aquestes trobades mundials tenen com a objectiu fonamental «ajudar a enfortir la identitat de la família, basada en el matrimoni, com a indret en el qual les persones reben el do de la vida i els impulsos humans necessaris per saber viure-la amb dignitat. Es tracta, en definitiva, de la construcció sòlida de la llar de l'amor. Només l'amor vertader dona vida i ofereix condicions humanes per viure». El missatge recorda que l'anunci de l'Evangeli de la família és urgent i que es tracta d'una institució molt valorada per la societat, tot i que «hi ha forces interessades a desfigurar la realitat mateixa del matrimoni».

El lema de la trobada és «La transmissió de la fe en la família». Segons el text episcopal, aquest lema «ens permet recordar que la família és un lloc idoni per acollir els fills i per tenir cura de la seva salut corporal i espiritual: és l'àmbit de l'ecologia humana, santuari de la vida i esperança de la societat». Els bisbes assenyalen que «la nostra Església és cada cop més una Església de les famílies. (...) Assumeixen el protagonisme que els correspon en l'obra evangelitzadora de l'Església. La trobada de València serà un pas important en el camí que l'Església a Espanya està recorrent a favor de la família i amb les famílies».

En la presentació del missatge, els president executiu de la Fundació organitzadora de la TMF, Mons. Esteban Escudero, va desgranar el programa d'actes. De l'1 al 7 de juliol se celebrarà la Fira de les Famílies, que «consistirà en uns estands on les diferents editorials, moviments, associacions, podran exposar el que es fa a favor de la família, no solament del món catòlic. Podran exposar les seves publicacions o pronunciar conferències o xerrades i explicar el seu treball a favor de la família. S'exposarà a tothom el que la família i la societat fan a favor de la família».

Del 4 al 7 de juliol els dies estan reservats per al Congrés Teològic Pastoral que es divideix en tres àmbits: congrés per als fills (de 15 a 25 anys), per als grans (tercera edat) i per a pares i mares de famílies, que comprendrà «ponències sobre les famílies, aspectes jurídics, qüestions socials, demografia, ecumenisme, bioètica, etc., i sobretot centrat en el lema central de la trobada. Aquest últim congrés és el més important dels tres», afirma Mons. Escudero. El 7 de juliol tindrà lloc un Rosari de torxes amb les famílies a la platja de la Malvarrosa. El 8 i el 9 se celebraran els actes centrals, presidits per Benet XVI: la trobada festiva i testimonial del dissabte 8 i l'ecuaristia del diumenge 9 al matí.

Mons. Esteban Escudero ha deixat molt clar que aquesta trobada «no va contra ningú», en referència al govern espanyol, «és una mera festa de famílies. Tothom qui vulgui venir serà benvingut. No crec que ningú se senti incòmode. L'Església no renuncia a la seva doctrina, però tampoc no la proposarà contra

DEIXA EL COTXE

I PUJA A MONTSERRAT PER LA VIA DIRECTA

www.cremallerademontserrat.com

Més ràpid, més ecològic, més còmode.
Quan pugis a Montserrat, agafa
el Cremallera: la via més directa.

Tel. 902 31 20 20
Aparcament gratuït
i vigilat a Montserrat-Via.
1.000 places de cotxe.

FGC
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

Espanya

Any Sant a Liébana

Presentació de l'Any Jubilar.

Sant Toribí de Liébana, preparat per rebre els pelegrins.

SANTANDER.— L'Any Sant a Liébana se celebra l'any en què la festivitat de Sant Toribí, el dia 16 d'abril, s'escau en diumenge, com passa aquest any. Així, l'Any Sant quedarà inaugurat oficialment quan s'obri la Porta del Perdó del monestir de Sant Toribí de Liébana, a la diòcesi de Santander. L'obertura tindrà lloc el 23 d'abril i es clausurarà un any més tard, el 22 d'abril del 2007.

El bisbe de Santander, Mons. José Vilaplana, ha presentat la programació diocesana de l'Any Sant Liébana. La programació es divideix en dos fronts. D'una banda, les celebracions de tipus litúrgic i, de l'altra, les iniciatives espirituals i culturals. A més cal sumar-hi «un gest d'acció social i solidària, que consistirà en el fet que els donatius i col·lectes especials aniran destinades a ajudar els cristians de Terra Santa, que passen per moments d'especial dificultat», ha explicat Mons. Vilaplana.

El lema d'aquest Any Sant és «La Creu, signe de vida», Mons. Vilaplana afirma que «el signe de vida és

la creu gloriosa del Senyor que il·lumina i és el llibre més gran de l'amor». Per això, subratlla que «és la nostra intenció ajudar tots els pelegrins que pugin fins a Sant Toribí perquè es puguin trobar amb aquest misteri de la creu gloriosa i aprenguin en el llibre de l'Amor més gran». Per al bisbe de Santander, «la Creu, com a signe de vida nova, és també una invitació perquè els pelegrins redescobreixin la dignitat del baptisme i el seu interès per l'Eucaristia i, al mateix temps, celebrin la penitència per obtenir el perdó del Senyor».

Mons. Vilaplana també destaca un segon missatge per

viure aquest Any Sant Liébana i que consigna amb la frase «La Creu, signe de vida eterna», que al·ludeix a la frase pronunciada per Jesús al bon lladre. Per això, «volem que la Creu sigui un signe d'esperança que ajudi a unir els nostres sofriments a la passió de Crist i contemplar en aquestes situacions doloroses la perspectiva de la resurrecció i de la victòria».

Una de les celebracions més destacades de l'Any Sant és una peregrinació de joves, que es va iniciar el 19 d'abril a la catedral de Santander, i que arribarà al monestir de Sant Toribí la vigília de l'obertura de la Porta Santa. Aquest dia se celebrarà una vetlla jove. Entre les iniciatives espirituals i culturals programades per a aquest any, el bisbe de Santander ha comentat que hi ha uns cicles de cursos impartits per especialistes sobre l'espiritualitat de la creu, sobre l'Apocalipsi i el beat de Liébana, i sobre santa Edith Stein i la creu. A més, hi haurà diversos concerts d'orgue en el marc d'una festivitat internacional.

La figura de sant Francesc d'Assís també serà objecte de reflexió, ja que la fraternitat franciscana és la guardiana de la relíquia del *Lignum Crucis* de l'ordre de Sant Toribí de Liébana. El monestir càntabre guarda, des del segle VIII, la relíquia del *Lignum Crucis* com el tros més gran de la creu de Crist que es conserva. Va ser el papa Juli II qui, el 1512, concedí el jubileu cada cop que la festa de Sant Toribí s'escaigués en diumenge.

Mons. Vilaplana confia que aquest Any Sant Liébana sigui un «any de conversió i revitalització de la vida cristiana. (...) Tots els pelegrins que han acudit i acudirán a aquest santuari de Sant Toribí, a Cantàbria, volen apropar-se a la creu del Senyor perquè entenen que en ella es va donar l'amor més gran». Per al bisbe de Santander, és molt important «ajudar a viure l'espiritualitat de l'any jubilar, que es ressalti la dimensió espiritual i sigui un lloc de pregària i de trobada de cristians». (C.C.)

Novetats!

Ediciones
De venda a
les principals
llibries

Treinta años después
Miguel Rueda
Una experiència de
tortures a l'Argentina
dels anys 70

Los "sin lugar"
Mª Victòria Molins
Històries reials de
gent que sembla
que no tingui lloc en
el món d'avui...

**El silencio hecho
palabra**
Jorge Brown.
Un jove artista va deixar
a la seva mort una sèrie
d'escrits impressionants.

Hermano Adriano
Un recull de "Notes
insignificants"
publicades en
Catalunya Cristiana
durant molts anys.

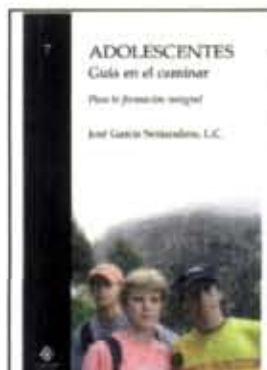
Un regalo de vida
Renée Van Tricht narra
des de Bèlgica la seva
trobada amb la família del
donant del seu fill

**Uns altres 30
drets humans**
Mª Àngels
Manen Folch.
Hi ha molts petits
drets. I això ens
explica la Mª
Àngels

**Tu, l'esperat
d'Israel**
Joan M. Vernet ja
ens te acostumats a
gaudir amb
aquestes històries
novel·lades de
Jesús. (També en
castellà)

Adolescentes
José García
Santandreu
Un llibre que
serveix de guia
pels educadors
de joves
d'aquesta edat
difícil

**Educar en la
oración-relación**
Mª José Guardiola
i Mª José Palos
han fet un llibre molt
pràctic pels
educadors
religiosos dels
nens.

**Paraules per al
sofriment**
Els lectors
catalans de M.
Alimbau l'estaven
esperant en la
seva llengua. ¡Ja
el tenim!

**Las Moradas o el Castillo
interior**
Teresa de Jesús no és de
fàcil lectura pel que no està
acostumat. Amb aquesta
col·lecció podeu entrar en
alguns aspectes d'aquest
meravellós llibre

opinió

Punt de vista

Llucià Pou Sabaté
Historiador i teòleg

Educació en la maduresa

«**M**adurar» és créixer en els objectius, tant personalment com en el desenvolupament d'una tasca. És aconseguir una finalitat en un procés continu fins a arribar al que hauria de ser-ne «la plenitud». En l'àmbit espiritual, comprèn aspectes emocionals, psicològics... Molta gent corre i fa coses, però són les que han de fer? Aprofiten aquestes coses per convertir-les en experiència de vida i créixer per dins, o es queden buides, com les pedres que deixen passar l'aigua però no s'amaren de la seva vitalitat? Davant la immaduresa d'una societat que no sap què és l'important, cal més que mai l'educació de la maduresa.

Ens hi pot ajudar la història que s'explica d'un expert assessor en gestió del temps que va voler sorprendre els assistents en la seva conferència. Va treure un flascó gran amb un broc gros. El va posar sobre la taula, al costat d'una safata amb pedres de la mida del puny, i va preguntar: «Quantes pedres pensau que hi caben en aquest flascó?» Després que els assistents van haver fet les seves conjetures, va començar a posar-hi pedres fins que el va omplir. Després va preguntar: «És ple?» Tothom el va mirar i va assentir. Aleshores va treure una galleda amb grava. En va buidar una mica dins del flascó i el va bellugar. Les pedretes van ocupar els espais que deixaven les pedres grosses. L'expert va somriure amb ironia i va repetir: «És ple?» Aquesta vegada els oients van dubtar. La majoria van dir que no. Aleshores va posar sobre la

taula una galleda amb sorra i va anar omplint el flascó. La sorra es va anar filtrant en els racons que deixaven les pedres i la grava. Va tornar a preguntar: «És ple?» Ara tots van dir unànimement que no. Per últim, va agafar una gerra amb un litre d'aigua i la va abocar dins del flascó. El flascó encara no sobreixia. Aleshores va preguntar: «Quina conclusió en podem extreure?» Un alumne va dir: «Que tant se val com tinguis l'agenda; si et saps organitzar, sempre pots fer que hi cabguen més coses!» «No!», —va dir l'expert— el que ens ensenya és que si no hi poses primer les pedres grans, després no podràs posar-hi la resta. Quines són les pedres grans en la teva vida? Déu, la família, l'amistat? Recordeu-ho, poseu-les-hi primer. La resta ja trobarà el seu lloc.»

És una reflexió que ens fa pensar que l'ordre no ha de ser tant exterior, que sempre ajuda a viure bé («guardeu un ordre, i l'ordre us guardarà a vosaltres») sinó en primer lloc un ordre interior, on ens trobem dirigint les coses cap a un fi, i aquí se situen primer les persones, a les quals cal atendre per sobre de les coses, perquè aquesta cura de les coses materials no es converteixi en esclavitud o manies, com una dependència que absolutitza el que és circumstancial i descuida el que és important. Per això també es diu que «el que és important està per damunt del que és urgent». I que fàcil que és quan seguim el consell de Jesús: «Marta, et preocupes de moltes coses... però una sola cosa és necessària.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Santa Maria del silenci, del servei i de l'alegria

És Pasqua! El Senyor Jesús ha ressuscitat! Veritablement ha passat de la mort a la vida nova.

L'Església canta el Rei de la glòria. Canta la grandesa del Redemptor del pecat. Canta un càntic nou, de la mateixa manera que va ser nou el Càntic de Maria. I, perquè coneix l'actitud de Maria, actitud acollida en el dolor que mena al goig, la comunitat cristiana goşa entonar: «Reina del cel, alegreu-vos, al·leluia; perquè aquell que merescúreu portar, al·leluia, ha ressuscitat tal com digué, al·leluia. Pregueu per nosaltres, al·leluia.»

L'Església, amb aquesta pregària, fa ressonar el joíós càntic de Maria. Recorda, agraïda, el misteri de l'Encarnació que, ara, ha arribat al punt més àlgid. L'Església s'uneix a Santa Maria de l'esclat joíós de la Pasqua. Entona un càntic nou amb els llavis, el cor i la vida.

Maria, serventa fidel i obedient, Mare de dolors al peu de la creu, sap, més que ningú, què és esperar contra tota esperança. Per damunt d'Abraham, el pare dels creients, la Verge Maria ha estat el model més gran de virtuts

teològals. «Sortosa tu que has cregut!»

El Fill nascut de les seves entranyes, Crist, el Verb etern de Déu, ha ressuscitat! Maria s'alegra i els creients, com ella, ens alegrem amb l'alegria que mai ningú no ens podrà prendre. Que n'és, d'admirable, la joia pasqual de Maria, Mare del Verb de Déu fet home, Mare de tots els deixebles del Senyor! La Dona de cor pur i creient, forjat en el silenci, el recolliment i l'obediència a la voluntat del Pare. La Dòcil a la Paraula. La que sempre va apostar per la senzill grandesa de l'amor a Déu i al proïsme. Ella va conèixer la glòria del Ressuscitat. I Ella, pels mèrits de Crist, va ascendir en cos i ànima al cel. I, des d'allí, ens és Mare intercessora.

L'Església, que també és mare, ens mostra les virtuts de Maria. I vol que els batejats les imitin. Tots els qui formem l'Església de Jesucrist aprenem de la Dona, totalment compromesa a servir delicadament des del silenci i a servir amb joia, arrencada també del dolor, a servir i estimar.

Santa Maria, Mare de l'Alegria, Verge de la resurrecció, pregueu Crist per nosaltres, al·leluia, al·leluia!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Símbols de Pasqua

Les festes del pas de l'esterilitat de l'hivern a la fecunditat de la primavera se celebren utilitzant uns materials simbòlics. En la cultura dels nostres ancestres, que vivien com pastors o pagesos, els signes eren la sang de xai o els pans nous (que no portaven llevat, així expressava que no hi havia res de la massa antiga o que aquesta, que té un gust agre, no els havia alterat). Els israelites, d'origen abrahàmic beduí, però que durant la seva estança a Egipte havien treballat la terra, i que van viure l'experiència del pas de l'esclavitud a la llibertat, van conservar tots dos elements junts. En l'actualitat conserven amb rigor disciplinat això de l'àzim, de manera que, a Israel, desapareix de les botigues, de les cases i fins i tot, segons m'han explicat, del menú dels avions, el pa de farina, aigua, llevat i sal. Mengen els *matzàs* amb il·lusió. En algunes ocasions me n'han portat uns quants per expressar que en la festa s'han recordat de mi i de la meua fe que s'assembla molt a la seva.

Al centre del plat ritual del Seder de Pesaj, les famílies jueves hi posen un ou i, al costat, hi ha el *jaroset*, les herbes amargues, etc. No sé quan es va iniciar aquesta pràctica, que no apareix a les narracions bíbliques. L'ou ha passat a la nostra cultura com a símbol de la nostra Pasqua. Reconec que en aquest cas, com en tants altres, els canvis actuals desdibuixen molts símbols. Un ou, fa anys, suggeria moltes coses que ara s'ignoren. Jo recordo que la meua família tenia un galliner petit. La posta d'un ou, per una gallina, era una sorpresa que als fills ens agradava molt. Normalment, la femella els ponía on nosaltres li havíem preparat una mena de niu però, de vegades, ho feia on li venia de gust, de manera que, no ens n'adonàvem, i alguna gallina lloca covava els ous i, de sobte, apareixia envoltada de pollets. Tot i que no estava previst, ens alegràvem de veure-ho. Avui dia, passa d'una altra manera: L'ou gairebé podem dir que és un producte industrial, encara que és fruit de la gallina, el pobre animal està engabiat en uns compartiments molt estrets i l'ou va al lloc que li pertoca. Aquest ou si s'ha de convertir en vida autònoma, anirà a la incubadora on la temperatura i la humitat estan prèviament determinats i l'eclosió tindrà lloc en el temps previst. Un ou, en les circumstàncies que jo he viscut, és fàcilment acceptat com a símbol d'una vida nova i lliure. Resulta extraordinàriament apte per proclamar el que celebrem els cristians en la Pasqua de Crist. D'aquí que, en cultures d'Europa central o de l'est, se'ls doni tanta importància i hi hagi el costum de pintar-los amb cura, i després regalar-los als éssers estimats en aquest dia, el més solemne del calendari. (Fer-los de xocolata, tot i que és exquisit, és una profanació del símbol vulgar i comercial.)

Copio la llegenda que es recull al monestir rus del vessant de l'Olivette, a Jerusalem. Diu així: «Maria Magdalena va anar a veure l'emperador Tiberi, a Roma. Li va explicar la vida i la mort de Jesucrist i també que Pilat l'havia condemnat injustament. Va convèncer l'emperador i, van enviar Pilat a l'exili. Maria Magdalena li va predicar també sobre la resurrecció de Jesús i li va oferir un ou, que posteriorment va ser considerat pels romans un símbol d'eternitat.» Continuaré.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Estatut 2006

El dia de Sant Jordi podem regalar llibres i roses, però hi ha un text que enguany encara no ha arribat a temps, ja que per a la seva edició definitiva ha de cobrir més terminis. Es tracta de l'Estatut 2006, superior al del 1979 i inferior a la proposta del Parlament, aprovada el 30 de setembre passat. L'alto el foc permanent d'ETA ha creat un escenari polític nou, i ha obert un camí al diàleg com a via de solució. Benet XVI va demanar que tothom intensifiqui els seus esforços per consolidar els horitzons de pau que sembla que s'obren al País Basc i arreu d'Espanya. Unes quantes reflexions en aquest marc nou:

Primera. L'Estatut 2006, «raspallat» a la Comissió Constitucional presidida per Alfonso Guerra, representa un pas endavant important, però insuficient per satisfer les aspiracions de la nació catalana. Catalunya fins al 1714 estava integrada a Espanya per voluntat pròpia, però a partir d'aquesta data, quan va perdre la guerra de Successió, s'ha vist humiliada, desposseïda dels seus signes d'identitat, combatuda en la seva llengua, explotada econòmicament... Com pot encaixar satisfactòriament a Espanya de manera que sigui profitosa i agradable per a tothom? L'Estatut 2006 millora la situació actual, però no en resol el problema.

Segona. La proposta d'Estatut, presentada d'acord amb les normes democràtiques vigents, en un clima de diàleg i sense violència, ha patit un assetjament i una rebaixa brutals per part dels diferents poders fàctics, polítics i mediàtics espanyols. S'ha fomentat l'odi entre territoris, amantit amb un boicot sense precedents. S'ha amenaçat amb la ruptura i la fi d'Espanya. Viatjant per les diferents autonomies, observem com s'ha introduït el missatge catastrofista. Que potser no és apologia de la violència: a) sembrar l'odi entre ciutadans; b) promoure el boicot; c) respectar més ETA, perquè mata, que els demòcrates catalans, que només volen dialogar?

Tercera. L'objectiu de la proposta de

l'Estatut del 30 de setembre era inferior al que actualment té el País Basc i Navarra. Segons com quedi la nova situació a Euskadi, la distància encara pot ser més gran i incrementar la frustració a Catalunya. Continuarà la constant de la insatisfacció crònica dels catalans. Que ningú no s'estranyi que, en una propera conjuntura favorable, es promogui un Estatut nou.

Quarta. El preu polític, social i econòmic que Catalunya ha pagat (i paga) pel seu Estatut és altíssim. Quan culmini tot el procés, veurem que els que van criticar fins a l'extenuació aquest Estatut incorporaran hipòcritament les millores a les seves comunitats autònomes. La filosofia vigent continua sent cafè per a tots, menys per al País Basc i Navarra (i Madrid, per altres vies). No els haurà costat gens i pot ser que surtin nacions com bolets, de la mateixa manera que alguns polítics fabriquen un idioma nou.

Cinquena. Zapatero ha fet viable l'Estatut, però ha faltat a la seva paraula electoral d'acceptar-lo tal com sortís del Parlament de Catalunya. La postura visceral del PP ha impedit un diàleg, que hauria estat constructiu i del qual no s'hauria d'absentar. El PSC s'ha desdibuixat en benefici dels interessos del seu germà gran. CIU ha apostat per la millora, superior als esborranys del tripartit, i ha deixat per a més tard la utopia sense renunciar-hi. ERC s'ha aferrat a la utopia, com si els altres no comptessin per a res, i ara es troba en un carreró sense sortida. Tant de bo la campanya sobre el referèndum no es reduïxi a donar consignes sinó a oferir raons per pensar!

Sisena. Les adversitats exteriors han estat tant que s'ha impedit una anàlisi de l'Estatut de portes endins. Una cosa és arrancar quotes de llibertat més grans i una altra és com utilitzar-les. Quin és el model social de Catalunya que es promou a l'Estatut? Es respecten els valors bàsics o n'hi ha que surten malparats? Un tema que mereix una reflexió, seriosa i pausada.

Zoom

Eduard Brufau

La religiositat popular ha deixat la seva traça en molts carrers de casa nostra en forma de capelletes dedicades a la Mare de Déu o a sants. Fins i tot Barcelona en conserva un bon nombre, sobretot a Ciutat Vella. Al carrer de Sant Domènec del Call, per exemple, hi ha una capella molt senzilla dedicada a sant Jordi. Enguany, però, la imatge del sant no pot ser contemplada en el dia de la seva festivitat perquè n'ha estat sostreta per uns desconeguts.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Ens aniran al davant al Regne del cel

Diumenge al matí. En una terrassa d'un bar de la Barceloneta a l'aire lliure, ens reunim amb una sèrie d'homes i dones que acudeixen a l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, o senzillament que s'hi apropen perquè altres «col·legues» els han parlat dels «esmorzars de Sor Genoveva».

Allà hi visc experiències fortes cada setmana. En aquella taula comuna —una gentilesa de l'amo del bar que ens permet utilitzar gran part de la seva terrassa fins a les dotze del matí— es concentra un grup ben divers de comensals. Molts viuen al carrer, dormen al ras, als bancs d'un parc o als caixers automàtics o, a tot estirar, en un alberg municipal. El seu aspecte els delata.

Potser els que passen per davant de la terrassa, o s'asseuen a les taules —una mica apartades del racó on fem aquests esmorzars— només hi veuen això. De vegades, són testimonis de les seves baralles o de les becaines com a conseqüència de la metadona o d'alguna altra substància...

Només els que esmorzem amb ells i en compartim el diàleg, les històries, les lluites i les angoixes hi veiem alguna cosa més...

El Rafa ve cada diumenge que pot, i que no es queda adormit, amb la seva cadira de rodes. El seu aspecte físic és bastant llastimós i descuidat. Ell ens assegura que ni a l'alberg ni a cap lloc públic on hi ha dutxes per als indigents, no les pot utilitzar a causa de la seva minusvalidesa, ja que no estan adaptades. Per això no vol anar a l'alberg de la Mar Bella. «A més —ens diu— com que no em puc valdre sol, sempre hi ha algun espavilat que em roba mentre dormo. Per això prefereixo el carrer. Tinc un lloc molt bo en un banc del Paral·lel, allà a les tres ximeneies de FECSA. I a més, hi tinc un racó on puc guardar les mantes.»

I ens explica la seva història. Ell havia estat transvestit i «m'havia guanyat els diners amb la prostitució, però ara, sense una cama i amb moltes malalties ja no tinc cap més remei que viure d'una paga miserable i... del que em donen».

A propòsit d'aquest comentari, M., un aturat que ha perdut un ull, que hi veu molt poc de l'altre i que està a la llista d'espera de l'ONCE, ens explica el seu problema:

«La gent jutja sense conèixer gaire la situació de les persones. Ahir tocava la flauta al metro, amb la boina a terra per si queia alguna cosa, i vaig sentir un grup que deia: "El que haurien de fer és treballar." Em vaig girar i els vaig dir: "Vosaltres no us podeu imaginar quantes voltes he fet per trobar feina, però amb aquesta dificultat, no en trobo. No us penseu que sóc aquí per gust..." Em vaig sentir tan mal jutjat. Què més voldria jo que una feina digna i no haver de pidolar!»

Va ser aleshores quan en Rafa ens va donar una d'aquestes grans lliçons que els pobres acostumen a donar. Una homilia per a la setmana de Passió:

«Bé, jo sóc una calamitat, ja ho veieu. Però a mi una vegada una voluntària em va dir una frase que no he oblidat mai i amb ella visc. I és aquesta: "Jesús només tenia una raó per morir com va morir. I sabeu quina és aquesta única raó? tots nosaltres." Certament, amb això ja en tinc prou. És veritat que sóc un alcohòlic i que m'emborratxo, però quan penso en Jesús, em sento molt i molt bé i estimat, encara que estigui sol.»

Me'n vaig anar amb aquesta sensació que, sovint, m'envaeix quan estic amb ells: quantes coses em queden per aprendre i quina gràcia més gran és viure a prop dels més senzills i pobres, encara que, de tant en tant, es fumin algun porro, abusin del Don Simón o diguin alguna mentideta per sobreviure! Sens dubte, «ens aniran al davant al Regne del cel».

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona

e-mail: publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

□ Alto el foc i altesa de mires

L'alto el foc anunciat per ETA és una bona ocasió perquè els dirigents dels diferents partits manifestin altesa de mires i la seva talla com a polítics. El mèrit ha estat de tots, ja que és conseqüència del «pacte per les llibertats i contra el terrorisme» i de l'eficàcia en l'acció policial. Seria una llàstima que algun partit intentés monopolitzar l'èxit o infravalorar el paper del contrari amb ànim de rendibilitzar-lo electoralment.

Igualment, alguns mitjans de comunicació haurien d'oblidar les actituds partidistes que sembla que volen aprofitar la situació per abatere el PP, així com altres que han acollit la notícia amb reticències excessives i tenen por que això pugui beneficiar massa el PSOE. Amb la prudència que cal, no crec justificades les suspicàcies perquè ETA no hagi renunciat a l'autodeterminació ni a la independència del País Basc. N'hi ha prou que estigui disposada a aconseguir-ho democràticament i que renunciï als mitjans violents.

Finalment, també és convenient l'altesa de mires en la manera de gestionar les conseqüències que ETA abandoni la lluita armada. Sens dubte, que no hi ha res per negociar i que cal continuar fent justícia. Però aquesta es pot aplicar amb magnanimitat o amb ànim de revenja. En altres àmbits, el fet de reconèixer la culpa i renunciar a la reincidència es té en compte; i no per això es trenca l'Estat de Dret.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

□ Cultura de pietat cristiana

En aquest temps en què l'Església i el bon cristià hem celebrat la cultura de la passió i mort de Crist i, posteriorment, la seva resurrecció d'entre els morts —la qual cosa és insensible a la majoria— he volgut contemplar *in situ* diversos santcrists a la creu, sobretot els més destacats, emocionants i de més impacte.

Per exemple, el de l'església de la Puríssima Sang de la ciutat de Lleida. Al presbiteri hi ha un santcrist monumental —per cert, col·locat damunt del sagrari—, amb la corona d'espines. Jueu serà, com endormiscat, en la seva pos-

terior agonia. Sagnant. Sang fresca i purificadora que flueix de les nafres fins al pit i els braços. Digne de pietat. Colpidor!

D'altra banda, el santcrist de l'església de Sant Joan, clavats sobre taules —*Crist de l'agonia* (1946), de l'escultor Jaume Gort—, amb el cap redreçat i mirant cap al cel, clama en la seva agonia. Afligit, adolorit i pacient amb cara angelical. També el santcrist de l'església de Sant Llorenç («dels portants»), clama en la seva agonia. L'anyell de Déu, mans i humil a la voluntat del Pare, però no abatut. Es mereix tota la pietat, l'amor i el respecte humà.

I per acabar, el santcrist que hi ha a l'església de Santa Maria de Gardeny tallat amb fusta. L'escultor, desconegut, ha donat a la seva faç un caire de bonesa, de submissió total a la voluntat del Pare, de mirada dolça i serena.

Creu fidel, l'arbre més noble, més insigne d'entre tots, en cap bosc no es trobaria d'igual fulla, fruit ni flor; arbre dolç que amb els claus dolços, dolça càrrega sosté. Arbre sant, torça les branques, les entranyes endolceix, fes suau la rigidesa que et ve ja de naixement per portar amb delicadesa el sant cos del Rei del cel.

Com diu sant Pau: «Déu me'n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist; en la creu, el món està crucificat per a mi, i jo per al món» (Ga 6,14).

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

□ Conviure

La violència genera violència; l'odi genera odi; el respecte genera entesa. Hem de saber conviure, compartir maneres de pensar diferents. No estic gens d'acord amb els càstigs físics per educar; una bufetada sense cap explicació no està bé. Però anem a pitjor: cops brutals, maltractaments que a vegades causen la mort...

Hem d'aprendre a tenir respecte des del nivell de base, vull dir familiar; també en el treball, amb qui ens creuem pel carrer, deixar sortir abans d'entrar, saber perdonar o demanar disculpes, etc. Són normes de convivència per

viure a nivell individual, familiar, en les associacions, en equips de treball o de govern, etc. En un lloc o altre d'aquest ens movem. Pensem en la nostra manera d'actuar.

M. DOLORS PUIG I USTRELL
Terrassa

□ Homenatges a Joan Pau II

Recentment s'ha commemorat el primer aniversari de la partença al Premi del tan estimat i sacrificat Joan Pau II. Cal elogiar, ja que és molt meritori, que setanta municipis espanyols ho hagin rememorat, i que hagin adoptat el seu nom —per guardar-ne un record fefaent— en carrers, places, parcs, passejos i, fins i tot, un pont. En total, gairebé la meitat de les capitals de província d'Espanya. No obstant això, hem de lamentar que aquest record agraiï i just hagi estat considerat innecessari en terres catalanes.

GENÍS DE TERA I TEIXIDOR
Badalona

□ L'AVE i la Sagrada Família

A la premsa es parla cada vegada amb més entusiasme sobre el futur de l'AVE pel centre de Barcelona. En vista dels daltabaixos del Carmel, amb tantes cases de veïns afectades, pensar a plantejar l'itinerari de l'AVE al costat dels fonaments de la Sagrada Família, a una majoria ens sembla un gran disbarat.

Davant d'una obra de tant prestigi i d'un valor artístic com aquesta, Patrimoni de la Humanitat, tota prudència és poca. A veure si aprenem a tenir cura del que és nostre.

MONTSE COLOMER
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vingt línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

□ Va fer un any

El diumenge 2 d'abril es va complir el primer aniversari de la defunció de Joan Pau II. A pesar de les moltes coses que han passat en aquest període de temps, encara recordo les llargues cues que es van produir per donar-li l'últim adéu. Aquell fet semblava exagerat per a un ésser humà. Però, poques persones moriran tan acompanyades i sent tan estimades.

No hi ha dubte que Karol Wojtyła va ser un home excepcional, amb unes qualitats humanes extraordinàries. D'intel·ligència preclara i saviesa profunda. Un home

profundament lliurat a la causa en la qual creia: des de molt jove va donar la seva vida per fer feliços els altres... Estic convençut que ho va aconseguir. La mostra? Milers de persones —joves i grans, sanes i malaltes, riques i pobres— van ser encoratjades amb les seves paraules. Va viure una vida d'amor i va ensenyar el camí de l'amor. Totes aquestes qualitats aplegades en una persona expliquen per què el podem anomenar *Magne* (gran) i *Sant*. Amb aquestes lletres vull manifestar el meu agraïment pel seu exemple heroic i per la seva santedat.

JESÚS D. MEZ MADRID
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Judes revisat?

—Aquests dies s'ha publicat un suposat manuscrit antic, un evangeli segons Judes, que sembla que contradiu el que diuen els evangelis. Judes va lliurar Jesús per ordre del mateix Jesús? Quina credibilitat té aquesta troballa?

—Fa pocs anys, uns suposats descobriments científics arqueològics afirmaven que havien trobat els ossos de Jesús. Avui dia, ja ningú no recorda aquesta bestiesa. No faci gaire cas d'aquests descobriments tan sensacionals que, contràriament a la ciència veritable, només pretenen molt de bombo i platelets mediàtics per desacreditar la fe cristiana. De fet, com diu l'adagi, en aquest cas també res de nou sota la capa del sol. Cap al segle II, el bisbe de Lió, sant Ireneu (que de nen va conèixer sant Policar, deixeble de sant Joan), anomenava en el seu llibre *Contra les heretgies* una llista de grups gnòstics i sectes que difonien doctrines estranyes, i s'apropriaven dels noms de Crist i dels apòstols. La gnosi, que sempre es repeteix en la història (la seva versió actual la trobaríem en alguns corrents de la New Age), afirma que la salvació rau en un coneixement ocult reservat a una minoria selecta. Sant Ireneu parla de l'evangeli de Judes: «I diuen [els gnòstics de l'escola caïnita] que Judes el traïdor va ser l'únic que va conèixer totes aquestes coses exactament, perquè només ell entre tots va conèixer la veritat per portar a terme el misteri de la traïció, per la qual van quedar destruïts tots els éssers terrenals i celestials. Amb aquest fi mostren un llibre de la seva invenció, que anomenen l'Evangeli de Judes.»

Aquest llibre, del qual no teníem ni manuscrits ni còpies, és el que ara ha aparegut. En concret, un manuscrit del segle III o IV en copte, la llengua semita que es parlava a Egipte abans de la invasió àrab musulmana. Aquest manuscrit en copte seria una traducció de la versió grega que circulava entre les sectes de l'època d'Ireneu. Probablement, els gnòstics el van escriure cap a l'any 150 o després, mentre que les cartes de sant Pau són dels anys cinquanta i seixanta, i els evangelis de Mateu, Marc, Lluc i Joan van de l'any seixanta al noranta (el de Joan, el més tardà). Extrec aquesta informació per respondre a la seva pregunta d'un article excel·lent publicat al diari digital *Forum llibertat*. Crec que val la pena conèixer la veritat dels fets. Aquestes badomeris formen part de moltes altres, com el famós *El codi da Vinci*, que ataquen la imatge de Crist que té l'Església, l'única que es correspon a la realitat, i semblen la confusió entre moltes persones.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Cantar la Pasqua

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Cantar per Pasqua

Una de les característiques festives de la celebració pasqual és el cant popular. Penso, per exemple, en les caramelles. Són un testimoni de comprensió fonda, en l'ànima del poble, de la manera adient d'expressar la joia de la resurrecció del Senyor. Allà on es conserva aquest costum val la pena de mantenir-lo, sens dubte.

Tanmateix, els cants de les caramelles no són els que convenen a la celebració litúrgica. Aquesta té la seva pròpia dinàmica i les seves exigències de contingut. Els temps litúrgics, les festes, i els diumenges, demanen uns cants que proposin clarament el sentit de cada celebració. Això és especialment necessari per als cants d'entrada. No es pot cedir a la pràctica de cantar qualsevol cant en qualsevol ocasió, simplement perquè agrada, o perquè no se'n coneix d'altre. La coherència espiritual de la celebració se'n ressent.

Els bisbes de Catalunya han proposat en els darrers mesos el *Cantoral litúrgic*

bàsic, editat pel Centre de Pastoral Litúrgica. Hi ha també un CD amb una gravació que ajuda l'aprenentatge. Entre els cants proposats m'agrada destacar en aquesta ocasió el cant d'entrada de Pasqua.

«Crist ha ressuscitat»

El text del cant és el següent: «Crist ha ressuscitat, al·leluia, i ens fa passar de mort a vida, al·leluia! Avui per tota la terra el poble dels redimits canta: al·leluia, al·leluia!» Segueixen alguns versets del salm 117, entre altres el clàssic de Pasqua: «Avui és el dia en què ha obrat el Senyor...» La melodia d'aquest cant és vibrant i joiosa.

Es tracta d'un text molt simple, on ressonen diversos textos litúrgics. La primera frase —«Crist ha ressuscitat»— és la salutació pasqual per excel·lència de l'Església d'Orient, que acompanyen amb el bes fratern. Assumir aquesta aclamació adquireix, per tant, una gran força de comunió eclesial i d'ecumenisme. La segona frase —«i ens fa passar de mort

a vida»— és la definició sintètica de la nostra participació en el misteri pasqual de Crist. Cal notar que el text subratlla que aquest pas és obra del Ressuscitat. Hi ha també una al·lusió a la Seqüència de Pasqua, el *Victimae paschali laudes*, que parla de la lluita entre la mort i la vida, en la qual, morint, el Senyor de la vida regna Vivent.

Això introdueix en la segona part del text: «Avui per tota la terra el poble dels redimits canta: al·leluia!» És propi de la celebració dels misteris la referència a l'«Avui». No és una referència de calendari, sinó una declaració teològica. El misteri de Crist és permanent més enllà del nostre temps, i per això l'Església pot parlar d'ell en termes d'actualitat. En el nostre cant, es recull l'afirmació dels prefacis del temps pasqual: «Ple de la gran joia de la Pasqua, d'un cap a l'altre de la terra tot el món exulta.» El subjecte actiu és «el poble dels redimits», és a dir, l'Església santa de Jesucrist, i la seva intervenció és el cant de l'al·leluia. Aquí hi ha dues al·lusions. La primera, i més important, és a l'Apo-

calipsi, on repetidament és presentat el poble dels redimits cantant l'al·leluia. La segona és al ritu pontifical de la Nit de Pasqua, quan s'acosta el diaca al bisbe després de la lectura de l'Apòstol, i li diu: «Us anuncio una gran alegria, que és l'al·leluia!» Aleshores, el bisbe entona solemnement l'al·leluia pasqual.

Altres cants pasquals

El Cantoral litúrgic bàsic proposa també altres cants adients com a cants d'entrada pel temps de Pasqua. Són l'Himne de Pasqua ben conegut (*Oh! Canta, canta la victòria*), *Crist, el nostre anyell pasqual*, l'Himne de Pentecosta (*Veniu, oh Esperit Sant*), i *Al·leluia, Digne sou*. Tots aquest cants, tan pel seu text com per la seva melodia són ben aptes per a la celebració litúrgica. Alguns d'ells són ja ben coneguts per moltes comunitats. I val la pena fer un esforç pastoral en aquest sentit. Si és bo i joios cantar per Pasqua, en la celebració correspon cantar la Pasqua.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Sigmaringen, sud d'Alemanya, cap al 1577
- ☐ Filòsof i advocat, que més tard es va fer caputxi
- ☐ Predicador entre els cantons suïssos protestants
- ☐ Va morir assassinat als Grisons, Suïssa, l'any 1622
- ☐ Canonitzat el 1746 per Benet XIV

El jove Mark Rey havia estudiat filosofia i lleis a diverses ciutats com ara Friburg, a Suïssa, i Colmar, a Alsàcia. Aviat es va guanyar el sobrenom d'«advocat dels pobres», perquè defensava de franc aquells que no tenien prou recursos per pagar-se un advocat. Va exercir la seva feina durant uns quants anys, i també va fer classes de dret fins que, fart de la corrupció i del poc interès per la justícia que demostraven els seus col·legues, va abandonar la professió.

Poc després va repartir tots els seus béns entre els pobres, va entrar al convent de caputxins de Friburg —on amb 34 anys va prendre l'hàbit dels fills de sant Francesc— i va adoptar el nom religiós de Fidel. Com calia esperar la seva formació sòlida i profunda va facilitar que se li encarreguessin tasques

Sant Fidel de Sigmaringen

importantes i de confiança. En un temps en què l'Església catòlica empenia la Contrareforma per tal d'oposar-se a la Reforma protestant —encara s'estava molt lluny, no cal dir-ho, de la idea actual de diàleg ecumènic— a Fidel de Sigmaringen se li va encomanar que prediqués la doctrina catòlica entre els protestants.

Així va ser enviat a diversos cantons suïssos per tal que guanyés per a la causa catòlica els seguidors de Calví i Zwingli, que havien estat els reformadors protestants més influents a la República Helvètica. Les seves prèdiques van tenir prou èxit, i va aconseguir que els habitants d'algunes valls tornessin al catolicisme. Un dia, mentre tornava de predicar a Grusch, un poblet del cantó dels Grisons, va ser assaltat i assassinat per uns calvinistes radicals.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

ABRIL

23. Diumenge

II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lectures: Fets 4,32-35 / Salm 117 / 1 Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jordi, mr.; Gerard (Grau), b.; Adalbert, b. i mr.; beat Gil d'Assís, rel.; Santes, beata Ela d'Udine, rel.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

Festa Major: a la Cellera de Ter, l'Hospitalet de Llobregat, Montgat, les Oluges i Sant Jordi Desvalls.

24. Dilluns

Sant Jordi (S), Vermell. Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fidel de Sigmaringen, prev. i mr.; Pere Ermengol, mr.; Gregori d'Elvira, b.; Benet Menni, prev. fund.; Cerasi i Febadi, b.; Santes, Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.

25. Dimarts

Sant Marc (F), Vermell. Lectures: 1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 / Marc 16,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ania, b.; Santes, Calixta, mr.

Festa Major: a Balsareny, Bellaguarda, Mas de Barberans i Saus.

26. Dimecres

Sant Isidor (F), Blanc. Lectures: 1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 / Mateu 5,13-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anacleto, p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.

27. Dijous

La Mare de Déu de Montserrat (S), Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Mogrovejo, b.; beats Domènec i Gregori, prev.; Santes, Zita, vg.

28. Divendres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15. Si es vol: *Sant Pere Chanel (MLI), Vermell; Sant Lluís M: Grignon de Montfort (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Prudenci, b.; Cirí, mr.; beat Luquesi, rel.; Santes, Valèria, mr.

29. Dissabte

Santa Caterina de Siena (F), Blanc. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, ab.; Robert, prev.

Festa Major: a la Portella.

Lectures bíbliques

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 4,32-35

Un sol cor i una sola ànima

Lectura dels Fets dels Apòstols:

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aaron: perdura eternament el seu amor. Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. **R.**

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. Els càstigs del Senyor han estat severs, però no m'ha abandonat a la mort. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo. **R.**

Lectura segona

1 Jn 5,1-6

Cada fill de Déu és un vencedor del món

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món.

Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

Al·leluia

Jn 20,29

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut?

Feliços els qui creuran sense haver vist.

Evangelí

JN 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdonar.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig, i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lleida

diòcesis

La Generalitat insta que es respecti la unitat del Museu Diocesà

■ El bisbe Ciuraneta és autoritzat «amb condicions» a disposar de les peces

LLEIDA.— La Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya va donar a conèixer el dilluns 10 d'abril la resolució administrativa a la sol·licitud d'autorització per disposar de les obres d'art del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, presentada pel bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, en compliment del Decret de la Congregació de Bisbes del 9 de setembre del 2005.

La resolució autoritza de manera parcial i condicionada la disposició de les obres d'art amb tota una sèrie de requisits entre els quals, el més important, és que es mantingui la unitat i la integritat de la col·lecció.

Les condicions que el bisbat ha de complir per a la disposició dels béns són la gestió unitària de dita col·lecció per part d'un òrgan de caràcter executiu i decisor, en el qual hi han d'estar re-

Seu actual de la mostra Proèmium a l'antiga església romànica de Sant Martí.

presentades totes les parts afectades.

La resolució diu que un cop garantida la unitat de gestió de la col·lecció, es faciliti la creació de més d'una seu museística a fi que hi hagi dualitat de seus en el territori català i aragonès. Que s'estableixin fórmules per a la difusió con-

junta de la col·lecció, l'edició d'un catàleg únic del conjunt de les obres, així com una política conjunta d'itinerància d'obres o exposicions, i que s'acordi una proposta activa de dipòsits, beques d'investigació i publicacions. Que s'acordi la creació d'itineraris de turis-

me rural que contribueixin a difondre i prestigiar els valors del seu patrimoni cultural i es creï un patronat propositiu i consultiu integrat per totes les parts afectades, que ha d'impulsar tots els compromisos anteriors.

Postura del bisbat

Coneguda la resolució, des del bisbat de Lleida es va dir que es mantien a l'espera de la convocatòria del plenari del Consorci del Museu de Lleida prevista per al proper 25 d'abril, a fi que aquest organisme es pugui pronunciar en relació amb el contingut de la resolució.

En una nota de premsa el bisbat es va manifestar en el sentit que sempre ha col·laborat en tot moment, amb la congruència necessària, per tal que la Conselleria de Cultura pogués resoldre fonamentadament amb tots els antecedents de fet i de conformitat a la legislació aplicable i que actuaria de conformitat a allò que determini l'autoritat competent, civil o canònica.

Jordi Curcó

50 anys de l'entronització de la Moreneta a la catedral de Lleida

LLEIDA.— El 27 d'abril Catalunya celebra la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Enguany la diada tindrà un caire jubilar, en commemorar-se el 125è aniversari de la seva proclamació com a patrona de Catalunya (1881-2006). A Lleida la festa de la Moreneta coincidirà alhora amb els actes commemoratius d'un altre aniversari: el 50 anys del trasllat i entronització de la imatge de la patrona al seu altar a la catedral de Lleida.

Fa mig segle, concretament el 16 d'octubre del 1955, la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat (que havia estat reconstituïda l'any 1948 a l'església de Sant Llorenç que feia de catedral provisional) va organitzar el trasllat de la imatge de la patrona al nou altar acabat de construir, a la restaurada seu nova. Aquesta va ser una jornada històrica per a la Confraria i per a Lleida, que va lluir les millors gales en una de les manifestacions marianes més importants, amb un signe evident de catalanitat que, en plena dictadura, no va deixar indiferent ningú.

La ciutat de Lleida va engalanar balcons i finestres amb emblemes montserra-

Cada 27 d'abril milers de lleidatans acudeixen a la catedral per venerar la patrona.

ti i catifes de flors pels carrers, i arcs de triomf amb inscripcions del Virolai. La cerimònia va començar a l'església de Sant Llorenç, a les 7 de la tarda, amb un sermó del canonge P. Lujan, amb presència del bisbe Aurelio del Pino i de les autoritats de la ciutat. Tot seguit es va organitzar la processó en la qual Lleida en pes prengué part: autoritats, clergat, religiosos, seminaristes, col·legis, confraries, gremis, Acció

Catòlica, escolanies i corals, clubs culturals i esportius, etc. La bella imatge de la patrona, portada pels confreres, havia estat executada per l'escultor Camps i Amau, i beneïda a l'església de Sant Llorenç pel bisbe de Lleida Joan Villar, el 27 d'abril del 1946. En arribar a la catedral el bisbe Del Pino la va entronitzar al cambril de l'altar que la Confraria li havia bastit i dissenyat per l'arquitecte Lluís Domènech. Va ser una apoteosi de joia mariana: aplaudiments, plors i el cant solemne del Virolai, que va ressonar per les naus de la catedral, inaugurada feia poc, el 28 de setembre d'aquell mateix any. Les amples naus de la catedral estaven plenes a vessar, així com

els carrers pels quals va passar la processó. Tota la ciutat estava entusiasmada.

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, amb l'avinentsa de la festa de la seva patrona, ha volgut commemorar aquestes nocces d'or montserratines. Ho farà a la catedral de Lleida, amb la celebració d'un solemne tridu. L'abat de Montserrat, Josep M. Soler, obrirà els actes presidint la primera missa del tridu el dilluns 24 d'abril, a dos quarts de 8 de la tarda; el bisbe emèrit de Lleida, Mons. Ramon Malla, presidirà el segon dia del tridu. El 27 d'abril, festa de la patrona, a

dos quarts de 8 de la tarda el bisbe de la diòcesi Mons. Ciuraneta i el bisbe emèrit, presidiran la concelebració eucarística a la catedral. Durant tota la jornada, i com és costum des de fa cinquanta anys, els lleidatans acudiran a venerar la patrona al seu cambril, amb flors i ciris, en una de les ofrenes més grans que se celebren a Catalunya el 27 d'abril.

Després de més de mig segle, la Confraria de Montserrat aplega un bon grapat de lleidatans i el seu altar a la catedral de Lleida és un focus permanent d'esperit montserratí. (J.C.)

Graumontserrat

RESTAURACIÓ I CREACIÓ
VITRALLS

Tel./Fax 935 752 696
www.graumontserrat.com
info@graumontserrat.com
Ripoll, 35 - 08110 Montcada i Reixac

Barcelona

Dos nous delegats episcopals

■ Mn. Jaume Aymar és el nou delegat d'Apostolat Seglar i Mn. Joaquim Vidal és el delegat de Pastoral Universitària

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach ha nomenat Mn. Jaume Aymar nou delegat d'Apostolat Seglar i Mn. Joaquim Vidal nou delegat de Pastoral Universitària. Jaume Aymar

succeeix en aquest càrrec Mn. Antoni Matabosch i Soler, que recentment ha estat nomenat delegat diocesà d'Economia, moment en el qual ja es va anunciar que a causa de les obligacions del nou

càrrec deixaria la seva responsabilitat com a delegat d'Apostolat Seglar. Mn. Joaquim Vidal succeeix en el càrrec la germana Llum Delàs, religiosa de la congregació del Sagrat Cor de Jesús.

Mn. Jaume Aymar i Ragolta va néixer a Barcelona el 28 de setembre del 1957. És llicenciat i doctor en Geografia i Història per la Universitat de Barcelona, i llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya. Va ser ordenat prevere el 6 d'abril del 1986 a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià. Va ser nomenat director del Departament de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Barcelona l'any 1986 i el 1992 delegat diocesà per als Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona. Actualment és secretari del Patronat de la Fundació Missatge Humà i Cristià, que gestiona Ràdio Estel i el setmanari *Catalunya Cristiana*. Des del 1998, i durant els dos triennis reglamentaris, ha estat degà president de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia, integrada en la Universitat Ramon Llull. És professor de la Facultat de Ciències de la Comunicació

Mn. Jaume Aymar.

Blanquerna i col·labora habitualment en diversos mitjans de comunicació sobre temes d'art —la seva especialitat— i de religió.

En un àmbit més estrictament pastoral, la seva activitat s'ha desenvolupat sobretot al monestir de Sant Jeroni de la Murtra i a la ciutat de Badalona. Va ser

Mn. Joaquim Vidal.

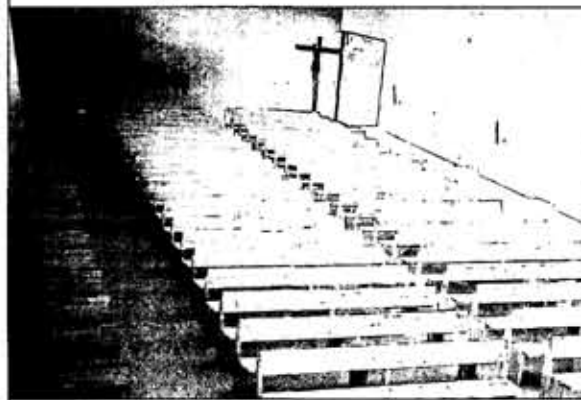
vicari de la parròquia de Santa Maria de Badalona i actualment és rector de la parròquia de Sant Francesc d'Assís, al barri badaloní de Bufalà, i arxiprest de

Badalona Nord.

Mn. Joaquim Vidal i Artés és una vocació adulta al sacerdoci. Va néixer a Barcelona el 27 d'agost del 1939. Professionalment ha estat enginyer químic dedicat al camp de la química tèxtil. És vidu, pare de dos fills i avi de dos nets. Va fer els estudis eclesíastics en l'edat madura a la Facultat de Teologia de Catalunya i va ser alumne del Seminari Conciliar de Barcelona. Va ser ordenat prevere pel cardenal Ricard M. Carles el 5 d'octubre del 2003 a la catedral de Barcelona. En els seus pocs anys de ministeri sacerdotal ha estat diaca adscrit a la parròquia de la Santa Creu de Cabrils i actualment és vicari de la parròquia de Sant Cristòfol, de Premià de Mar. (C.C.)

MIQUEL MP PRAT

MOBLES PER A L'ESGLÉSIA

Pressupostos sense compromís:

BANCS, RECLINATORIS, SEUS, PRESBITERIS, AMBONS, CONFESSIONARIS, PILES BAPTISMALS, FARISTOLS, TAULES PER A DONATIUS, SAGRISTIES, PORTES I CANCELLS

Models i materials clàssics i moderns.

BANCS DE TOTES LES MIDES
Donem referències d'instal·lacions realitzades en diferents esglésies.

Especialistes en mobiliari i bancs per a esglésies.

Models propis i per encàrrec en fustes nobles: teka, melis, flandes, etc.

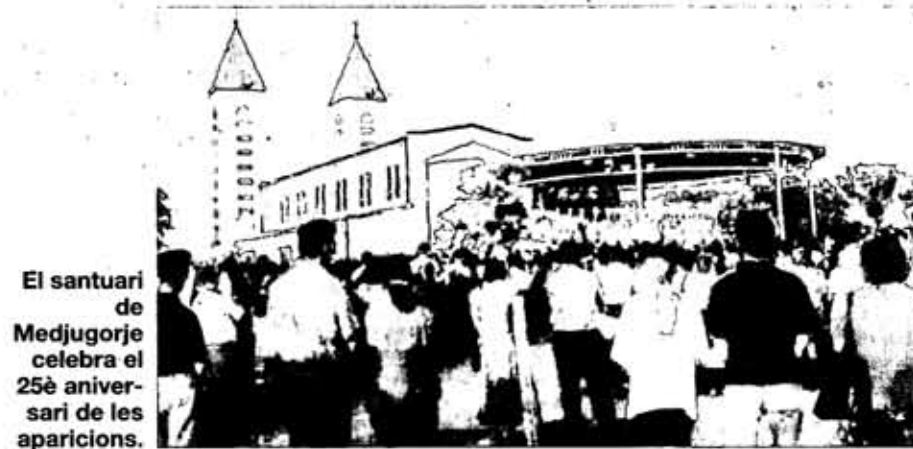
Atenció al client:

Antoni Pérez Sabaté
Tel. i fax: 933 890 699
mòbil 670 217 310
Fàbrica: c/ Jaume Guinovart, 16
08540 Centelles Tel. 938 810 753

DISSENY, FABRICACIÓ I RESTAURACIÓ
FUSTERIA I EBENISTERIA D'ENCÀRREC

Pelegrinatge a Medjugorje amb motiu del 25è aniversari de les aparicions

El santuari de Medjugorje celebra el 25è aniversari de les aparicions.

BARCELONA.— Del 22 al 29 de maig, els grups de pregària Reina de la Pau de Catalunya organitzaran un pelegrinatge a Medjugorje (Bòsnia) per celebrar els 25 anys de les aparicions marianes. El viatge ha estat un dels fruits més madurs dels recessos que en els últims anys han impartit a diversos llocs de l'Estat espanyol Sor Emmanuel i Sor Vicky, dues religioses de la comunitat de les Benaurances l'apostolat de les quals és la difusió de la devoció mariana. Els organitzadors estan convençuts que aquest nou pelegrinatge a Medjugorje pot ser una bona ocasió per «fer experiència de la pau que només Déu, a través de Maria, pot atorgar als nostres cors». «El santuari de Medjugorje —explica Glòria Chopitea, membre dels grups de pregària de Tarragona— és un lloc privilegiat per experimentar el perdó i l'amor de Jesús en el nostre cor i començar un camí de renovació personal.»

El santuari balcànic ha esdevingut en els últims 25 anys un centre d'espiritualitat mundial. Les suposades aparicions de la Mare de Déu que encara avui hi tenen

lloc atreuen cada any milions de pelegrins a la recepció d'una forta experiència espiritual. Com asseguren alguns dels qui han anat, «a Medjugorje tot està amarat de la Mare de Déu, que ens porta directament cap al seu Fill». «Maria, amb el seu amor de Mare no deixa escapar cap oportunitat per fer-nos conèixer l'amor de Déu», afirma Glòria Chopitea. I afegeix: «Ella ens regala la seva tendresa de mare i la seva benedicció maternal.»

Amb motiu del 25è aniversari de les aparicions, el grup de pregària Reina de la Pau s'han engrescat a organitzar durant el mes de maig un nou pelegrinatge a Medjugorje. Hi haurà sortides en avió des de Barcelona i Madrid, en règim de pensió completa i amb acompanyament espiritual. Tothom és convidat a participar en aquesta experiència: «Serà un temps de gràcia que la Misericòrdia de Déu ens regala a través de Maria, per obrir els nostres cors a aquesta nova Pentecosta.» Per a més informació i reserves truqueu al telèfon: 676 059 594 o 932 073 138. (C.C.)

vullferaudiovisuals.com

vullferpublicitat.com

vullferperiodisme.com

vullferinfermeria.com

vullfernutricio.com

vullferfisioterapia.com

vullorientaciouniversitaria.com

vullferpsicopedagogia.com

vullferpedagogia.com

vullfercienciesdelesport.com

vullferlogopedia.com

vullferpsicologia.com

vullfermagisteri.com

Urgell

El bisbe d'Urgell rep la visita privada dels Prínceps d'Astúries

■ És el primer cop que visiten la Seu d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— El dilluns 3 d'abril passat Mons. Joan Enric Vives i els ciutadans de la Seu d'Urgell van tenir una visita inesperada molt especial. De camí a la celebració de l'aniversari del parc d'Aiguestortes, els Prínceps d'Astúries van decidir fer una parada a la Seu. Va ser una visita privada. El copríncep d'Andorra, exercint d'amfitrió, els va ensenyar la catedral de Santa Maria d'Urgell i el Museu diocesà. També es va unir a la comitiva Mn. Antoni Cagigós, degà del Capítol, que els va fer de guia particular.

Els prínceps Felip de Borbó i Letizia Ortiz van voler fer el dilluns 3 d'abril passat, una parada en el camí cap al parc d'Aiguestortes; on participarien en els actes de celebració del 50è aniversari de la seva denominació com a parc nacional. La seva intenció, fer una visita privada i inesperada al bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. Aquesta ha estat la primera visita dels Prínceps a la Seu d'Urgell. Però van assegurar en anar-se'n que no serà l'última i que, la propera vegada es farà amb més protocol.

El bisbe va rebre els Prínceps a la porta

Els Prínceps d'Astúries van rebre les explicacions de Mn. Cagigós.

de la catedral de Santa Maria d'Urgell, on se'ls va afegir l'alcalde de la ciutat, Jordi Ausàs, que també va acompanyar Felip i Letizia a la seva visita pel temple romànic, el claustre i el Museu diocesà.

Les explicacions tècniques van anar a càrrec del degà del Capítol, Mn. Antoni Cagigós, que va poder fer de cicerone per als excepcionals visitants, els quals es van mostrar molt interessats en el que veien. A la catedral i el claustre, van ser obligades les mirades cap al sostre (o cap al cel), per seguir les explicacions sobre els trets fonamentals d'una catedral romànica de

gran bellesa i una de les poques de la seva categoria a Catalunya. Els va acompanyar el bisbe Joan Enric, que va participar-hi amb alguns comentaris personals fets en un to distès i cordial.

Mentrestant, a fora, molts curiosos per la visita regia es van anar col·locant sota els porxos del carrer Major amb els mòbils a punt per fer la foto del dia, o de l'any, de la comarca.

El Museu diocesà va ser l'etapa següent de la seva visita. Hi van poder veure on es conserva sota mesures de seguretat excepcionals el *Beatus de Liébana*, còdex

medieval que va ser robat fa uns anys i recuperat més tard per la Guàrdia Civil. Mn. Cagigós els va explicar algunes anècdotes al voltant d'aquells fets. També van veure el retaule gòtic d'Abella de la Conca, una altra peça amb història de successos inclosa i també objecte d'anècdotes.

D'allà van anar a veure l'urna de plata de sant Ermengol, (bisbe d'Urgell al segle XI, home de gran vitalitat i molt venerat pels veïns de la Seu i de la comarca). Els Prínceps es deixaven portar pels experts, i van conèixer d'aquesta manera una part del patrimoni pirinenc. Les talles romàniques i gòtiques, recollides fa anys de les petites esglésies i capelles de tot el bisbat per salvar-les d'un espoli segur, els miraven fixament al seu pas.

Quan van acabar la visita, el bisbe i el capítol els van regalar un llibre explicatiu del *Beatus* i la reproducció en pergamí de les principals làmines il·luminades de l'incunable. Els Prínceps d'Astúries es van acomiadar de Mons. Joan Enric Vives i també es van apropar al poble per saludar els veïns més propers. Una hora i escaig després d'haver començat el recorregut catedralici en companyia del copríncep d'Andorra, se'n van anar amb cotxe cap a l'helicòpter que els esperava per dur-los a Espot.

M. C. Orduña

La família, tema central de la celebració de Dilluns Sant

URGELL.— La propera trobada Mundial de les Famílies que se celebrarà a València durant els primers dies del mes de juliol ha estat l'eix de la conferència que el bisbe auxiliar de València, Mons. Enric Benavent Vidal, va oferir als preveres de la diòcesi d'Urgell la festa de Dilluns Sant. Sota el títol *La família, transmissora de la fe*, Mons. Benavent va explicar que la família es converteix en el factor principal per transmetre el missatge

de l'Evangeli i de la fe en Jesucrist en un context desfavorable. «Avui, la vivència de la fe i la religió no es consideren un element fonamental en el procés de socialització de les persones. La religió cada vegada està més arraconada a l'escola i la vivència de la fe dins de l'esfera familiar sembla que cada cop té menys importància. El desinterès dels joves per qüestions de fe han anat disminuint a mesura que augmentava la societat de consum.»

Per això cal enfortir el paper de la família com a transmissora de la fe, un element clau per donar valors positius als homes i dones del futur. Aquest és un tema que ha estat considerat també molt important per al bisbat d'Urgell, i des de la vicaria general ja s'han iniciat projectes per ajudar les famílies que ho vulguin a transmetre als seus fills el missatge d'uns valors morals i ètics que ajudin a viure amb dignitat les generacions futures.

Pel que fa a Dilluns Sant, la festivitat va tenir el seu punt àlgid en la renovació dels vots dels preveres feta a la catedral de Santa Maria d'Urgell. La missa crismal va ser presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i concelebrada pel bisbe auxiliar de València, Mons. Enric Benavent, i una nombrosa representació dels sacerdots de la diòcesi, incloent-hi el vicari general, Mn. Joan Pujol, i el Vicari per a Afers Econòmics, Mn. Josep M. Mauri.

El bisbe va esmentar a l'homilia l'encíclica del Papa, *Deus caritas est*, que va

Gairebé tot el presbiterat d'Urgell va ser present als actes de la festa de Dilluns Sant.

qualificar de regal nuclear i programàtic i va exhortar els sacerdots presents a ser «molt humils i a acceptar que no en sabem mai prou. L'objectiu ens supera. Només en la mesura que ens deixem portar per l'Esperit Sant, podem estimar com Crist».

També va parlar de l'homenatge als sacerdots que enguany fan 50 anys de ministeri, amb un record especial per als que ja se'n han anat definitivament a la Casa del Pare. Al final de la missa i seguint una tradició dels darrers temps, els sacerdots van retre homenatge als màrtirs d'Urgell, molt presents enguany a través de les relíquies que Benet XVI va venerar a Sant Pere del Vaticà el mes d'octubre passat amb motiu de la seva solemne beatificació. (M.C.O.)

SANTAMARTA
ENFERMERAS

SANTA MARTA SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura de nadons.

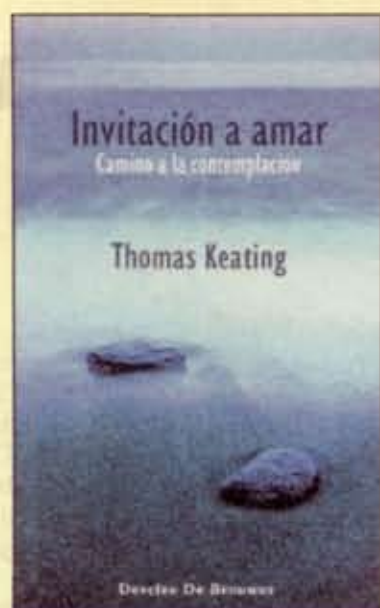
Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, vetlladores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

DESCLÉE

PUEDE LEER UN FRAGMENTO DE ESTOS TÍTULOS EN NUESTRA WEB
www.edesclee.com

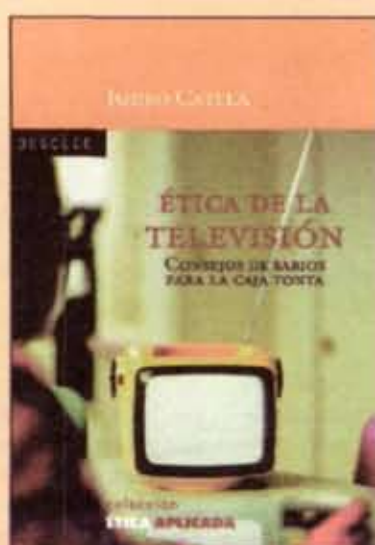
**INVITACIÓN
A AMAR**
Camino
a la contemplación
Thomas Keating

**ÉTICA
PARA JÓVENES**
De persona
a ciudadano
Marcos Román

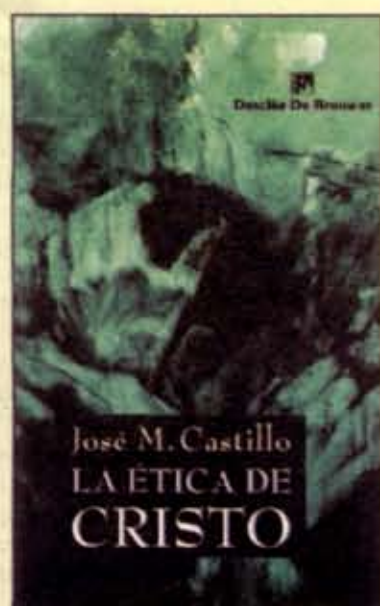
**LA SEMENTERA
DEL SILENCIO**
J. Fernández Moratíel

**ÉTICA
DE LA
TELEVISIÓN**
Consejos de sabios
para la caja tonta
Isidro Catela

**FE, ESPERANZA
Y AMOR**
Anselm Grün

**ADELGAZAR,
EL ESFUERZO
POSIBLE**
Un sistema gradual
para superar
la obesidad
Agustín Cózar

**LA ÉTICA
DE CRISTO**
José M. Castillo

**EDUCAR
CON CO-RAZÓN**
José María Toro

Cuentos Para Conversar

NUEVA COLECCIÓN de diez ÁLBUMES ILUSTRADOS sobre los DERECHOS DEL NIÑO, cada uno de los cuales se centra en una de las familias de derechos en las se agrupa la CONVENCIÓN DE LOS DERECHOS DE LA INFANCIA: Bienestar, Protección, Participación, Identidad, Juego, Familia, Educación... Cada álbum consta de dos partes: la primera narra una HISTORIA ILUSTRADA, apta para PRIMEROS LECTORES y la segunda es una LECTURA DIDÁCTICA para PADRES Y EDUCADORES.

CORRE, CORRE
-Igualdad-

MEJOR ACOMPAÑADO
-Bienestar-

DIGAN LO QUE DIGAN
-Identidad-

EL DAÑO DEL BAÑO
-Participación-

CORRER Y CONTAR
-Protección-

**LOS AUTOMÓVILES
ENGORDAN**
-La infancia, primero-

UNA FAMILIA MUY NORMAL
-Familia-

UNA MANO DE AMIGOS
-Igualdad-

AL PIE DE LA LETRA
-Salud-

**UNA BARRITA
CON UN PUNTITO**
-Educación-

«La devoció a la Moreneta ha d'ajudar a revifar la vida cristiana»

P. Josep M. Soler i Canals, abat de Montserrat

No és fàcil aconseguir una entrevista amb el P. abat de Montserrat. Malgrat tot, si el motiu de l'entrevista és la Mare de Déu, la cosa canvia i sempre és possible trobar un forat. Amb la celebració del 125è aniversari de la coro-

nació canònica de la Mare de Déu de Montserrat i de la seva proclamació com a patrona de Catalunya, el motiu està més que justificat. Per a aquest aniversari la comunitat ha optat per unes celebracions senzilles, però profundes, que

ajudin els pelegrins a fer de la seva visita a Montserrat un veritable viatge interior. El punt àlgid d'aquestes celebracions serà el pròxim 27 d'abril, amb la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat.

—Després de 125 anys com a patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat continua tenint tothom amb el cor robat. Què té aquesta advocació per atreure tant la gent?

—Té sobretot una presència espiritual a la muntanya de Montserrat des del segle XII. A partir del segle XIII-XIV comença a haver-hi narracions que parlen de conversions i miracles importants al voltant de la Mare de Déu. Això fa que la devoció a la Mare de Déu s'estengui per Europa i que vinguin més pelegrins fins aquí. Fins i tot en el segon viatge de Colom a Amèrica hi va haver un ermità de la muntanya de Montserrat, el P. Bernat Boil, com a llegat pontifici. D'aquesta manera, la devoció de la Mare de Déu de Montserrat s'estén també per Amèrica. Al llarg dels segles, la seva irradiació espiritual, a través de les narracions de miracles i conversions, ha fet que sigui una advocació molt venerada per tot arreu.

—A la Moreneta la «veneren» fins i tot els allunyats o els qui no creuen en Déu...

—Això és potser més a partir del seu patronatge sobre les diòcesis catalanes. Va ser a partir de llavors que la devoció a la Mare de Déu de Montserrat queda molt vinculada a la Renaixença de Catalunya, tant a nivell cultural, econòmic, lingüístic... i fa que molta gent que potser no té sensibilitat religiosa especial vegi en la Mare de Déu de Montserrat un símbol del que és l'ànima catalana. Això provoca que gent que no és creient senti una emoció molt especial davant de la imatge de la Mare de Déu. Recordo el cas que ens explicava sovint el difunt P. Adalbert Franquesa d'un senyor que era ateu militant, exiliat des de la guerra. Cap als anys vuitanta va visitar una vegada a Montserrat i el P. Adalbert el va acompanyar al cambril de la Mare de Déu. Es va posar a plorar. Més tard confessaria: «Davant de la Moreneta hi ha alguna cosa molt especial.»

—Com a conseqüència de l'alt valor simbòlic, hi ha el perill que l'espiritualitat en quedi una mica diluïda?

—Pel que fa al santuari i des del punt de vista pastoral, jo crec que l'espiritualitat mariana queda prou subratllada a Montserrat. Certament, hi ha tota una barreja d'espiritualitat, folklore, identitat catalana..., però la gent que participa en romeries i en

els nostres oficis mostra una forta devoció a la Mare de Déu. Una devoció que, d'altra banda, des de Montserrat, sempre hem procurat que sigui molt bíblica, molt cristocèntrica i molt eclesiològica.

—El lema de l'aniversari és «Maria, mare de consol i d'esperança».

—És un lema que té un doble origen.

D'una banda, procedeix d'un text del bisbe Urquinaona, que era pastor de Barcelona ara fa 125 anys. Adreçant-se als fidels de la diòcesi de Barcelona i presentant-los les festes de la proclamació de Maria com a patrona de Catalunya, va escriure: «A Montserrat hi ha aquella que és la nostra mare, la que ens infon consol i esperança.» Aquest mateix missatge de consol i esperança el trobem també a la constitució del Vaticà II sobre l'Església *Lumen gentium*, on hi ha tot un capítol dedicat a la Mare de Déu. Vam agafar aquesta frase perquè respon molt bé al que experimenten els fidels que pugen a Montserrat. Pugen amb les seves preocupacions, problemes, sofriments..., però després d'haver pregat aquí i rebut els sagraments se'n tornen amb més coratge, amb més esperança, amb més disponibilitat per continuar la vida des d'una perspectiva cristiana. Per això diem que la presència espiritual de la Mare de Déu a la muntanya de Montserrat es concreta en la seva actitud maternal, que vol

dir tendresa, sol·licitud, interès per cada persona, com aquella que ens infon consol i esperança.

—Com ha evolucionat el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya al llarg de 125 anys?

—Al principi, la proclamació de patronatge va significar una represa de la devoció popular a la Mare de Déu. Com que el segle XIX havia estat molt dur a Montserrat —els francesos havien destruït una part del monestir i més tard les lleis desamortitzadores havien suprimit la comunitat de monjos...—, la proclamació del patronatge va suposar una revifalla de vitalitat per a la comunitat i va anar lligada en el temps a la readmissió de novicis. Per a la

gent que havia peregrinat tradicionalment a Montserrat, va suposar una represa dels pelegrinatges i un tornar a popularitzar una devoció que s'havia anat perdent durant el segle XIX.

Un altre moment important va ser el 1947, després de la guerra civil, amb les festes de l'entronització. Allò va suposar el primer

bisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

—Vostè ha dit en diverses ocasions que la proclamació d'aquest any jubilar presenta una bona ocasió per «renovar la vida eclesial a Catalunya». A què feia exactament referència?

—Penso directament en tres coses. La primera és renovar la relació personal de cadascú amb Jesucrist i d'alguna manera aprofundir la pròpia fe sobre què vol dir viure en cristià. La segona cosa és no tenir vergonya de confessar que un és creient i és cristià. I el tercer aspecte seria estrènyer els vincles de comunió eclesial a casa nostra: tant en àmbit de parròquia, de diòcesi, de tota la Tarraconense i amb el bisbe de Roma.

—També inclou la comunió entre les diverses sensibilitats, sovint enfrontades, en el si de la mateixa Església catalana?

—Sí, en bona part em refereixo a això. Dins de la nostra Església, tot i que també en d'altres, hi ha sensibilitats molt diverses. Crec que gas-

tem massa energies en les crítiques entre nosaltres. Això no construeix res. Més aviat desanima molta gent i dona una imatge que no fa gens atraient l'Església. Si mantenim aquesta situació de crítica constant entre nosaltres patim el perill de sembrar de sal el terreny. I en un terreny de sal difícilment germinarà res. Encara som a temps de reaccionar, cal valorar més el que ens uneix, que és el més important, i ser capaços d'estimar-nos i respectar-nos dins del pluralisme i l'ortodòxia de la fe. Per això cal que caiguin prejudicis, ha d'haver-hi molt de diàleg i sobretot molta pregària per part d'uns i d'altres. Sense oblidar que dins de l'Església hi ha qui té el ministeri del discerniment de les coses, que són els pastors. Crec que una de les missions eclesials que el Senyor demana en aquests moments a Montserrat és afavorir la comunió eclesial, que no és altra cosa que viure més com a germans.

—També per a Montserrat és aquest any jubilar motiu per redefinir la seva missió dins l'Església?

—En aquests moments, més que posar en qüestió aspectes de la vida monàstica, la

acte de reconciliació després de la guerra, amb la participació de gent que havia lluitat en tots dos bàndols.

En el moment actual, més que fer grans celebracions multitudinàries, hem volgut donar un relleu especial a la vida de cada dia del santuari i a les romeries que ja vénen anualment a Montserrat. Cal dir que des de fa 25 anys, coincidint amb el centenari de la proclamació, van començar a organitzar-se romeries noves i darrerament han augmentat. Calculem que en els últims anys han peregrinat a Montserrat una mitjana de dos milions de persones per any.

—Què destacaria dels actes de l'aniversari?

—M'agradaria ressaltar com a acte més significatiu d'aquest aniversari el dia de la Mare de Déu de Montserrat, el 27 d'abril. Serà el moment àlgid de la celebració, amb la participació de tots els bisbes de la Tarraconense, que ja el dia abans s'aplegaran a Montserrat. La festivitat de la Mare de Déu serà presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, mentre que la Vetlla de Santa Maria serà presidida per l'arque-

«L'única cosa que té sentit per a nosaltres és buscar Déu»

comunitat afronta l'any jubilar amb el desig de ser més fidels a la vocació que Déu ens ha donat en aquest lloc concret de Montserrat, com a monjos, com a servidors del santuari i en la nostra mateixa vida de comunitat. Al costat de tot això, volem fer una reflexió sobre com harmonitzar cada vegada millor la vida de monjo al servei del santuari en sintonia i comunió amb l'Església local de Catalunya.

—**Creu que la revifalla del catolicisme a Catalunya passa avui per un amor més sincer vers Maria?**

—Jo crec que sí. La devoció a la Mare de Déu ha d'ajudar en la renovació de la vida cristiana a Catalunya. En la sensibilitat del poble la figura de la Mare de Déu aporta molt de consol, tendresa, auxili... Són aspectes claríssims de la seva maternitat espiritual. I, d'altra banda, la seva mateixa intercessió és la que millor ens pot portar a Jesucrist.

—**Amb la proclamació de l'Any Jubilar la gent que participi en les celebracions a Montserrat podrà guanyar la indulgència plenària. Ens podria explicar en paraules planeres què és això de guanyar la indulgència?**

—No és fàcil, però ho intentaré. La primera cosa que hem mirat de no fer servir en aquest Any jubilar és la paraula «guanyar». No parlem de guanyar el jubileu ni la indulgència plenària, sinó que parlem d'«obtenir». No es tracta tant de fer mèrits com de rebre la gràcia del perdó que ens ve de Déu. Nosaltres només ens predisposem a rebre aquesta gràcia fent determinats gestos o vivint determinats moments sacramentals o espirituals. També hem volgut explicar la indulgència plenària com a

plenitud del perdó. Per explicar-ho més planerament, es tracta de quedar amb el cor purificat, tal com quan vam sortir de l'aigua del Baptisme.

—**Maig del 2000, aviat farà sis anys des que el van escollir nou abat de Montserrat. Suposo que ja ha tingut temps de pair-ho. Com valora la trajectòria de l'abadia en aquests sis anys?**

—Han estat sis anys de gràcia i no puc més que fer-ne un balanç positiu. Vaig viure uns començaments difícils, amb els aiguats

i tot el que va passar en aquells primers mesos. Vaig fer un curset accelerat d'abat, però el moment actual crec que és un moment bo per a la comunitat i també per al santuari. Hi ha vitalitat, comunió fraterna i molta il·lusió per treballar al servei del santuari. Vivim un moment molt dolç.

—**Després de la «inquietud» inicial per la desmembració de l'arxidiòcesi de Barcelona, ha assumit ja Montserrat la seva pertinença al bisbat de Sant Feliu de Llobregat?**

—A Montserrat, des del primer moment, no només vam assumir la nostra pertinença al nou bisbat de Sant Feliu, sinó que en la part que se'ns ha demanat hem procurat col·laborar en el naixement de la nova diòcesi. La relació amb el bisbe és molt cordial, ha pujat moltes vegades, i també hi ha una relació estreta amb diversos organismes diocesans. Tanmateix, hi ha una gran riquesa espiritual i hem descobert entre els mossens i els laics molta il·lusió per treballar per l'evangelització i construir Església diocesana.

—**Com es pot compatibilitzar l'atenció pastoral i la crida monàstica al desert?**

—Aparentment sembla difícil de compaginar, però és possible. Mil anys d'història de Montserrat així ho avalen. El monestir atorga una riquesa especial al santuari, i el santuari atorga també un toc especial a la mateixa vida monàstica. La compatibilitat depèn en gran mesura de la coherència de cada monjo i de les opcions comunitàries

que es puguin prendre en diàleg i reflexió. El que és important és mantenir unes hores de pregària en les quals el monjo alimenta la seva vida espiritual —litúrgia de les hores, *lectio divina*, pregària personal...— perquè, en definitiva, el que s'aporta al santuari és irradiació d'allò que s'ha viscut. La realitat de Montserrat es podria sintetitzar amb una frase de sant Tomàs: «Comunicar als altres l'experiència espiri-

tual que vivim.» Ens agradaria que la gent descobrís que no som aquí per servir la cultura, ni per aparèixer als mitjans, ni per ser símbol nacional... L'única cosa que té sentit per a nosaltres és buscar Déu, i buscar-lo a través de Jesucrist i l'escola de l'Evangeli. Ens agradaria que la gent arribés a copsar el que dona sentit

a la nostra vida i que alhora veiessin que l'Església no defuig les qüestions actuals ni el diàleg amb la cultura.

—**En aquest món dels mitjans, a diferència del que acostuma a passar amb altres autoritats eclesiàstiques, se'l nota a vostè molt còmode.**

—Potser hi ajuda el fet que quan feia el batxillerat i durant un temps jo volia ser periodista. Per tant, hi ha una certa simpatia per aquesta professió. D'altra banda, quan algú em demana una paraula, miro d'anar-hi amb actitud de fe, pensant allò de l'Evangeli: «L'Esperit et posarà als llavis la paraula oportuna.»

Samuel Gutiérrez

CASA DIOCESANA D'ESPIRITUALITAT

LA GLEVA

Tandes d'exercicis per al proper estiu

PER A RELIGIOSES

Juliol, 16 (a sopar) comença
Juliol, 24 (després de dinar) acaba
Director: Mn. Ramon Prat (diòcesi de Lleida)

Agost, 15 (a sopar) comença
Agost, 23 (després de dinar) acaba
Director: Mn. Joan Torra (diòcesi de Vic)

PER A SEGLARS

Agost, 6 (a sopar) comença
Agost, 10 (després de dinar) acaba

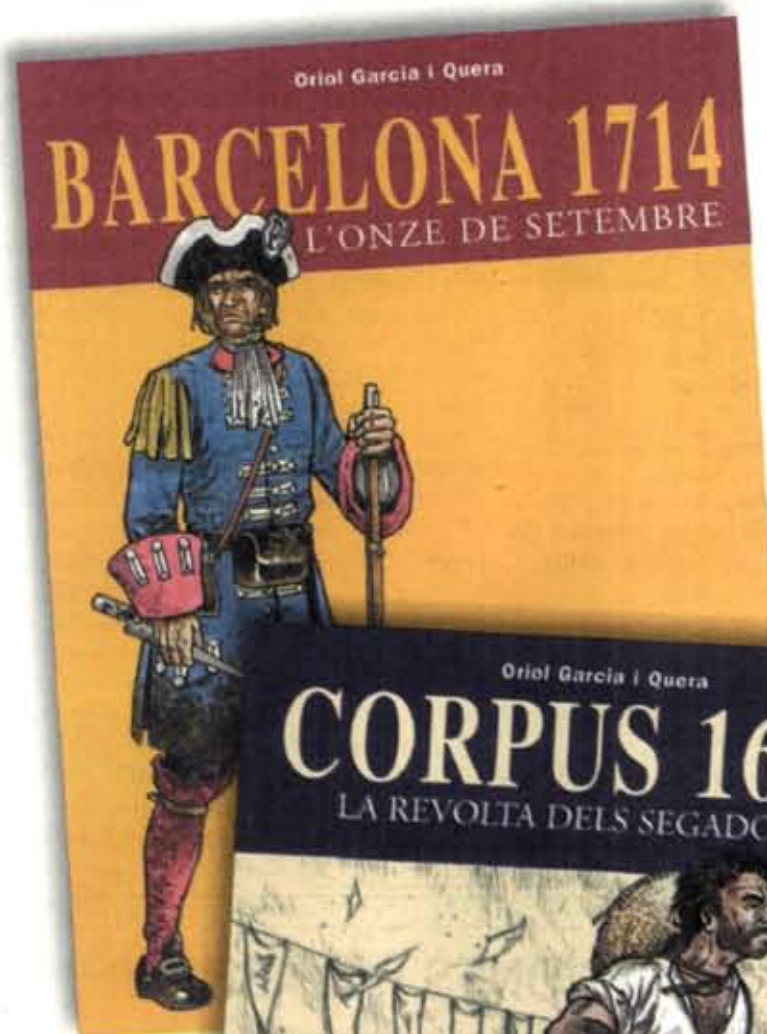
PER A SACERDOTS

Setembre, 11, comença a les 11 del matí
Setembre, 16, acaba després d'esmorzar
Director: Dom Josep Alegre, abat de Poblet

Tel. 938 570 454

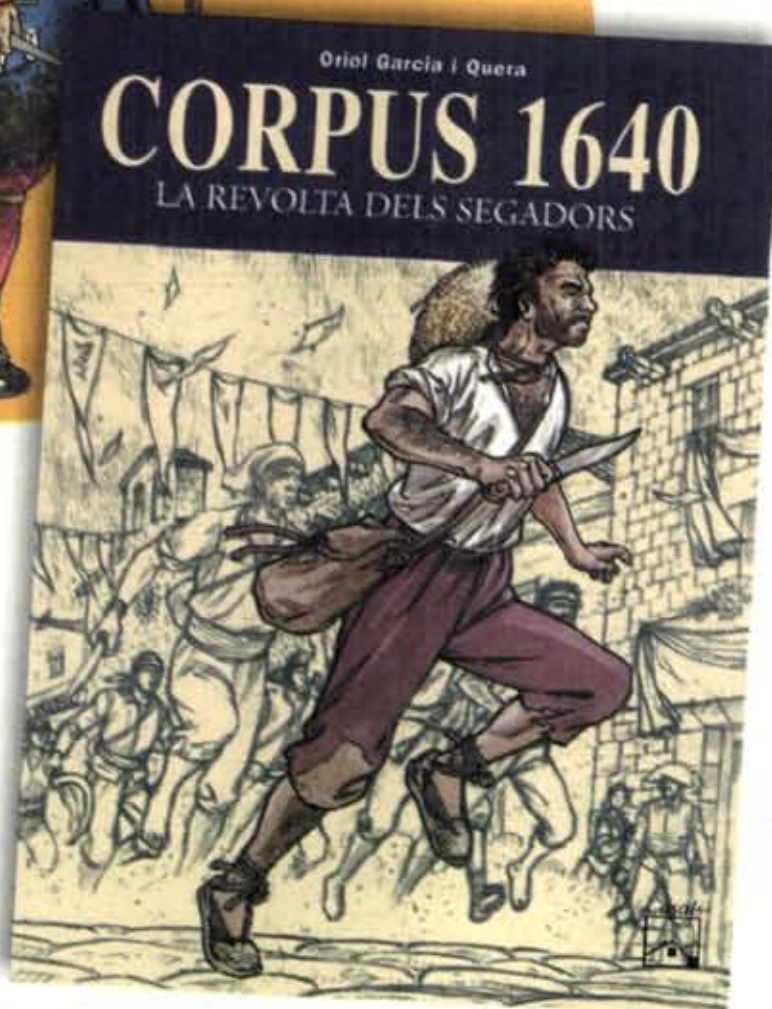

Per sant Jordi regala Història

Guió i il·lustració: Oriol Garcia i Quera
62 pàgines / 22 x 30 cm

Preu: 9 €

Guió i il·lustració: Oriol Garcia i Quera
62 pàgines / 22 x 30 cm

Preu: 9 €

**Dos àlbums imprescindibles per als que estimen la nostra història.
Amb il·lustracions que retraten fidelment la Catalunya de l'època.**

C. Casp, 79 • 08013 Barcelona • Tel.: 93 244 95 50 • Fax: 93 265 68 95
www.editorialcasals.com • E-mail: casals@editorialcasals.com

Tortosa

Jornada anual del MID

TORTOSA.— El diumenge 2 d'abril passat es va celebrar la Jornada anual diocesana del MID (Moviment Infantil Diocesà). Nens i nenes de postcomunió de tota la diòcesi van poder compartir una Jornada catequètica i festiva amb el seu pastor diocesà, el bisbe Xavier Salinas. L'eucaristia, la catequesi del matí i la gimcana a la tarda van ser els actes més destacats de la Trobada que va girar al voltant de la família.

Amb un preciós dia assolellat i ple de l'alegria de la primavera es va fer al seminari de Tortosa la XXI Trobada diocesana del MID. Cada any se celebra al seminari la cita del bisbe diocesà amb tots els nens i nenes de catequesi de postcomunió per celebrar la seva festa diocesana.

Com que enguany el tema que es treballa en l'àmbit de Pastoral diocesana és la família, la jornada va estar emmarcada en aquest concepte. La família va ser l'eix vertebrador de la Trobada, de les activitats, de la catequesi i de l'eucaristia que va presidir Mons. Salinas.

El nombre de participants va arribar prop dels 900 i és que aquest cop, com que va estar centrat en la família, es va convidar expressament els pares a participar de la festivitat. Van ser un total de 650 nens i nenes de Flix, Riba-roja d'Ebre, Gandesa, Móra d'Ebre i Móra la Nova, Benifallet, Tortosa, Morella, Forcall, Tordera, Sant

Carles de la Ràpita, Amposta, l'Hospitalet de l'Infant, etc., els quals, acompanyats per un centenar de famílies, pares i avis, van gaudir i van aprofitar catequèticament i espiritualment la Trobada del MID.

«Tots som família» va ser el lema que es va ressaltar al llarg de tot el dia a través d'una sèrie d'activitats que van mantenir treballant, mirant i distraient els infants que hi participaven, des que van arribar fins a l'hora de plegar.

Al matí un Power Point va explicar, mentre combinava imatges, so, llum..., els diferents valors que es poden viure en la família. Com els pot viure un fill, com els poden viure els pares, com els poden viure els germans, etc.

Al pati exterior, on van tenir lloc els actes centrals de la Trobada, les nenes i els nens es van trobar en un gran escenari

El bisbe Salinas té una cita cada any amb tots els infants de catequesi de postcomunió al seminari.

que els va acollir amb un gran arbre al centre i un cartell que els recordava el lema «Tots som família». El tronc de l'arbre estava format per la Sagrada Família de Natzaret, Jesús, Maria i Josep, i el verd de les branques estava buit. Durant la dinàmica que es va fer al matí es va presentar als infants la realitat que tots venim d'una família, començant per Jesús que també tenia la seva família en Josep i Maria. Per omplir aquestes branques se'ls va fer dur una foto de la família que van enganxar a l'arbre com a signe que tots tenim una família, que la Família de Nat-

zaret és el nostre model i que en aquesta família de Jesús tots hi som inclosos atès que som Fills de Déu.

Una novetat d'enguany va ser la celebració d'una única eucaristia. S'hi va voler fer destacar la unitat, la família, el fer pinya tots plegats al voltant de la mateixa taula, on compartim tantes realitats i qüestions de la nostra vida.

L'animació de la tarda, més lúdica i festiva, va anar a càrrec del grup Carambola de Tarragona. La gimcana va estar configurada

per sis proves diferents que van fer veure als participants la necessitat de l'ajuda dels grans en la vida per poder resoldre les proves i les dificultats que se'ls presenten. Va ser una activitat en què tots els membres de la família hi van estar implicats i en què tots van veure les necessitats d'uns i d'altres.

El cant amb força i energia de *L'Endavant*, l'himne del MID, va significar la cloenda de la XXI Trobada Infantil Diocesana sobre la família.

Víctor-Manuel Cardona

EDICIONES PALABRA de PLENA ACTUALIDAD

— AMY WELBORN —

Donde "Descodificando a Da Vinci" acaba, comienza...

EL ENGAÑO DA VINCI

100 preguntas y respuestas sobre los hechos y la ficción de El Código Da Vinci

Mark Shea y Edward Sri

El Código Da Vinci se ha convertido en un éxito internacional. Con su estreno en las carteleras, a partir de mayo del 2006, su influencia será mucho mayor.

Este libro aborda, con un estilo dialogado mediante preguntas y respuestas, los errores clave sobre historia, arte y teología que vierte esta obra.

DESCODIFICANDO A DA VINCI
Los hechos reales ocultos en El Código Da Vinci

Más de 30.000 ejemplares vendidos

144 páginas
84-8239-872-5
11 euros

DESCODIFICANDO A MARÍA MAGDALENA:

Verdad, leyendas y mentiras

Con este libro podrás aprender la verdad -no la ficción- sobre esta extraordinaria mujer, una de las primeras discípulas de Jesús, que se convirtió en un testigo poderoso de su muerte y de su resurrección.

84-9840-014-7

PRIMER ANIVERSARIO DE SU PONTIFICADO

UNA MIRADA CERCANA

Peter Seewald retrata al hombre Ratzinger con un estilo y una documentación plenamente originales, recurriendo a detalles hasta ahora completamente desconocidos.

Benedicto XVI ha sorprendido a muchos de sus críticos por su modo de desempeñar el cargo y por su voluntad de diálogo.

320 páginas y
álbum de fotografías de
16 páginas a color

84-9840-007-4 18 euros

Quién es y cómo piensa Benedicto XVI

Una conversación con Peter Seewald

El autor ha conseguido del Cardenal Ratzinger unas declaraciones impresionantes, por su extensión y profundidad, sobre multitud de cuestiones que importan a todo el mundo.

Más de 50.000 ejemplares vendidos

84-8239-920-9 17 euros

DEUS CARITAS EST

El primer texto teológico fundamental de su pontificado

Más de 30.000 ejemplares vendidos
3ª edición

84-8239-997-7 2,70 euros

Pedidos a su librería habitual o a

Ediciones Palabra, S.A.

e-mail: comercial@edicionespalabra.es

Pº. de la Castellana, 210. 28046 MADRID. 913 50 77 39 y 913 50 77 20 - Fax: 913 59 02 30

www.edicionespalabra.es

Solsona

I Trobada diocesana dels alumnes de 1r d'ESO

SOLSONA.—El dijous 23 de març va tenir lloc, al parc de Sant Eloi de Tàrraga, la primera trobada dels alumnes de primer d'ESO de les escoles cristianes del bisbat. El lema que els convocava era «Vine a Nàrnia». I és que el fil conductor de l'activitat estava basat en la pel·lícula de C. S. Lewis, *Les cròniques de Nàrnia: el lleó, la bruixa i l'armari*.

Malgrat que era el primer cop que es feia, es van reunir al parc de Sant Eloi de Tàrraga al voltant d'unes 230 persones, entre alumnes i professors per assistir a la Trobada diocesana d'alumnes de 1r d'ESO de les escoles cristianes del bisbat de Solsona. Es va iniciar el dia amb una benvinguda que situava els participants en el context de la famosa pel·lícula de *Les cròniques de Nàrnia* i que va ser conduïda pel grup Bufanúvols.

Tot seguit es van formar els grups per iniciar una gimcana; una gimcana constituïda de dotze proves que recordaven els

Els nens de 1r d'ESO van gaudir amb les actuacions en directe a la plaça de les Nacions de Tàrraga.

descans, el temps de conèixer-se, el temps d'aprofundir i de compartir amb els nous companys, el temps d'esbarjo i oci, etc.

diferents moments importants de la pel·lícula. És ben conegut que aquest relat vol ser una metàfora de la història de la Salvació i és per aquest motiu que cadascuna de les proves estava relacionava amb un aspecte important de la història de la Salvació.

Unes danses conjuntes van finalitzar l'activitat del matí. Després es va fer el temps de

A la tarda va tenir lloc l'eucaristia a la parròquia Santa Maria de l'Alba que va ser presidida pel bisbe Jaume Traser. I la cloenda va anar a càrrec del grup d'animació Pentina el Gat. Amb ells els adolescents van dansar, cantar i ballar a la plaça de les Nacions.

Teresa Gené i Camps
Delegada de Joventut

La música sacra es fa un lloc a la comarca

SOLSONA.— De la mà de l'Acadèmia Internacional de Música del Solsonès i el Festival de Música de Catalunya Central, durant el primer cap de setmana d'abril les principals esglésies de la comarca van acollir unes extraordinàries audicions de música sacra.

El departament de Música Sacra de l'Escola Superior de Música de Colònia, Alemanya, conjunt vocal format per estudiants, alumnes d'orgue i catedràtics de l'Escola, van oferir una sèrie de concerts a la catedral de Solsona, a l'església del Miracle i a la parroquial de Sant Llorenç de Morunys. El programa dels concerts per a cor i orgue va consistir en una selecció d'obres de J. S. Bach, W. A. Mozart, Johann August Söderman, Mendelssohn Bartholdy, Bruckner i Rheinberger.

El petit cicle de concerts va finalitzar el diumenge a la tarda, amb els cants a la missa del Capítol Catedralici de Solsona, que presideixen els canonges de la catedral. (R.E.)

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Hilari Raguer
Aita Patxi

El 1936 fou mobilitzat com a sacerdot de l'exèrcit d'Euskadi. Home de pau a la guerra, home de Déu a la pau, aquesta és la biografia d'una figura excepcional.
Col. Punto de encuentro, 14. 304 pàg.

Josép M. Guix i Ferreres
Pregàries de les mans buides

Com es pot pregar amb les mans, que ens ajuden a plasmar els nostres pensaments.
Col. El Bri, 48. 40 pàg.

Rodolf Puigdollers
Parla'm del cel

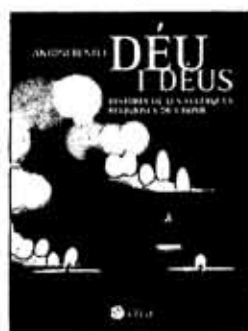
Aquest llibret parla de més enllà amb paraules senzilles i properes, paraules plenes d'amor, de poesia i de fe.
Col. El Bri, 50. 64 pàg.

Carme del Blanco Barnusell
En Valentí i el tren del cel

Una família de Barcelona tenia moltes ganes de ser un més... i un nen a Ucraïna tenia moltes ganes de trobar una família que se l'estimés.

Il·lustracions d'Eva Sans. 24 pàg.

Antoni Bentué
Déu i déus

La història de la religió coincideix amb la història de l'home, en la seva constant cursa vers la recerca del seu propi fonament.

458 pàg.

Joan Bosco Faner
Sol amb mi mateix

Per apreciar l'alè de Déu, per entendre el seu missatge, precisem de la solitud: estar sols amb nosaltres mateixos.

Col. Gresol, 10. 304 pàg.

Viu el Sant Jordi amb nosaltres!

Dissabte 22 d'abril
a la Llibreria Claret
(Roger de Llúria, 5. Barcelona)
de 10 a 20 h

Diumenge 23 d'abril
ens trobaràs tot el dia
a la nostra parada
de Rambla Catalunya, 40

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona

Tarragona

Missa Crismal a la catedral de Tarragona

■ L'arquebisbe va exhortar els sacerdots a mantenir l'entusiasme espiritual

TARRAGONA.— El presbiterat diocesà es va reunir en comunió amb el bisbe Jaume Pujol, el Dilluns Sant, a la catedral de Tarragona per concelebrar la Missa Crismal. L'eucaristia va comptar amb l'assistència de nombrosos representants de les comunitats religioses i del poble fidel. Més d'un centenar de sacerdots van renovar les seves promeses i es van festejar els 50 anys de sacerdot de Mn. Jordi Barenys i els 25 de Mn. Armand Puig.

Cent vint-i-cinc sacerdots, gairebé la totalitat dels preveres de l'arxidiòcesi de Tarragona i diaques van renovar les promeses sacerdotals davant del bisbe, el qual, en la mateixa eucaristia va consagrar el crisma i va beneir els olis sagrats. La celebració va servir també per compartir el goig pels 50 anys de sacerdot de Mn. Jordi Barenys i els 25 de Mn. Armand Puig.

A l'homilia, l'arquebisbe Jaume Pujol es va congratular de poder presidir per segona vegada la celebració, una alegria «que m'ajuda a sentir-me reforçat per la

Foto: Joan Boronat

Mons. Jaume Pujol amb els sacerdots d'aniversari.

vostra generositat en el servei a Déu i als germans». Mons. Jaume va tenir un record pels preveres traspassats durant el darrer any i també per aquells que haurien complert aquest 2006 el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal.

Més endavant el prelat va fer esment en la seva allocució de la seva primera carta pastoral *Estimar i servir l'Església*, en referència clara al seu desig de compartir amb els sacerdots i amb tots els fidels «aquest sentiment de comunió». Senti-

ment que es veu ratificat pel Pla pastoral diocesà. Aquest es va publicar conjuntament amb la carta «amb el propòsit que sigui un instrument al servei de la comunió eclesial diocesana». Així mateix, Mons. Jaume Pujol va destacar que des de l'última Missa Crismal s'han ordenat sis preveres a l'arxidiòcesi tarragonina «als qui és bo tenir present també avui».

En un altre moment de l'homilia, l'arquebisbe de Tarragona va manifestar que la renovació de les promeses sacerdotals ha d'interioritzar una pregunta: «Sóc fidel a aquestes promeses?», i va afegir seguidament que «hem de fer que no s'apagui en nosaltres l'entusiasme espiritual de l'ordenació sacerdotal. Per a això cal que conservem sempre indefectible la nostra adhesió a Jesucrist, alimentada amb una vida de pregària constant».

Després de donar la benedicció Mons. Jaume Pujol va felicitar públicament Mn. Jordi Barenys i Mn. Armand Puig per les seves nocces sacerdotals, d'or i d'argent, respectivament, moment en el qual els va lliurar un obsequi de record. Posteriorment, a la sagristia, els preveres van rebre la felicitació de la resta del presbiterat.

Joan Boronat

L'arxidiòcesi reconeix oficialment la vida eremítica

La vida eremítica té més de 30 anys d'existència a l'arquebisbat tarragonense.

TARRAGONA.— Després d'uns anys d'experiència, l'arxidiòcesi de Tarragona ha estat la primera de tota l'Església espanyola a aprovar els estatuts definitius i a reconèixer oficialment la vida eremítica. La promulgació del decret es va fer públic el diumenge, 5 de març, a l'església arxiprestal de Santa Maria de Falset, amb motiu de la primera visita pastoral de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol i Balcells.

L'acte va tenir lloc en el marc de l'eucaristia final de la visita, moment en què Mn. Santiago Soro, vicari episcopal de la zona va fer la lectura del decret. A continuació, l'arquebisbe de Tarragona va lliurar a cada eremita, que són quatre

dones en total, un exemplar dels estatuts o norma de vida. Es dona la circumstància que la promulgació es va fer precisament en aquest arxiprestat, on antigament ja havia arrelat aquest estil de vida evangèlica, suprimit pel Concili de Trento i restaurat pel Codi de Dret Canònic de l'any 1983, d'acord amb el Concili Vaticà II.

Fent una mica d'història, cal recordar que en temps de l'arquebisbe Josep Pont i Gol a l'Església de Tarragona es va engegar a tall d'experiència jurídica local, *ad experimentum*, la vida eremítica, una situació que es va allargar durant els pontificats dels arquebisbes Ramon Torrella Cascante i Lluís Martínez Sistach. (J.B.)

Llibres sobre els màrtirs de la fe i testimonis de Crist

originals de Francesc A. Picas

L'

Altres llibres: La flor de Nadal (Els Pastorets de l'Ametlla), La família de Simó-Pere, Mossèn Jacint Verdaguer, poeta de Maria i de la fe del poble català, La indústria tèxtil a Catalunya, L'avi Quim no va anar a Cuba (havanera), entre altres.

Distribuïdor a totes les llibreries de Catalunya
Nordest Distribucions, c/ Alemanya, 19 - 17600 Figueres
Tel. 972 672 354 - Fax 972 503 629

S'editen uns fulls mensuals. Es poden sol·licitar a
Pivesa, apartat 21 - 17700 La Jonquera

La Fundació REGINA MARTYRUM ha concedit a
Francesc A. Picas el
Premi Anual d'Investigació Martirial 2005
amb motiu de «La diada nacional dels màrtirs espanyols»
pels seus llibres i publicacions.

Sant Feliu de Llobregat

Desè aniversari de l'escola «El Cim»

■ El centre educatiu de Vilanova i la Geltrú va néixer de la fusió de dues escoles cristianes

VILANOVA I LA GELTRÚ.— Al llarg d'aquest any 2006, l'escola El Cim de Vilanova i la Geltrú celebra el desè aniversari com a fundació. Les seves arrels, malgrat tot, es remunten molts anys enrere, a mitjans segle XIX, amb la creació a Vilanova de les escoles La Immaculada Concepció i La Miraculosa.

Les últimes reformes educatives les van obligar fa deu anys a fusionar-se en una fundació. Naixia així l'escola El Cim. Amb motiu del desè aniversari, la direcció del centre ha preparat un programa de celebracions complet que s'anirà desenvolupant al llarg de tot l'any.

L'escola El Cim compleix 10 anys.

La celebració oficial de l'aniversari es va iniciar el 8 de març passat, en un acte institucional, amb l'assistència de l'alcalde de la ciutat, Joan Ignasi Elena, i altres representants municipals, representants de l'Església diocesana, les congregacions que formen part del Patronat, representants del Departament d'Educació i altres membres que formen o han format part de l'escola.

També ha volgut sumar-se a la celebració de l'aniversari el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, el qual juntament amb diversos membres de l'Església local va visitar el col·legi el 22 de març passat. Deu anys després de la seva fundació, l'escola El Cim, vinculada a la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, continua tenint com un dels seus reptes principals l'educació cristiana en el segle XXI.

Els actes festius continuaran el 23 d'abril, amb la celebració de la Festa Major de l'escola. S'espera l'assistència de totes les famílies, alhora que la invitació es fa extensiva a tota la ciutadania de Vilanova i la Geltrú. Se celebrarà una eucaristia, per donar lloc després a una cercavila festiva i un final de festa amenitzat pel pallasso Marcel Gros.

El mes de maig l'Associació de Pares i Mares d'Alumnes (AMPA) organitzarà una jornada esportiva i al juny se celebrarà un sopar amb els treballadors i ext treballadors del centre. A principis del pròxim curs s'organitzarà una sortida per a alumnes i exalumnes; aquests mateixos seran els protagonistes del concert de Santa Cecília, al novembre. Finalment, al desembre, se celebraran els actes de clausura amb els nens, joves i les seves famílies.

Una mica d'història

L'escola El Cim va començar la seva marxa amb la reforma educativa dels anys 90. Eren moments d'escassa natalitat en els quals costava omplir les aules en alguns nivells, concretament a P-3. Les escoles cristianes de Vilanova i la Geltrú van reflexionar sobre el que s'hauria de fer davant la prolongació de l'ensenyança obligatòria, que passava de 14 a 16 anys. Les escoles que, en aquells moments ja tenien cursos postobligatoris de batxillerat o de Formació Professional, podien afrontar aquest nou repte sense massa dificultats. Però a les més petites, d'una sola línia, se'ls plantejava un dilema: reduir la seva

molts reptes. Per una part era necessària la rehabilitació dels dos edificis, distants entre ells uns 100 metres, per convertir-se en un de sol. Era necessari, a més, fusionar el caràcter propi de cadascuna de les escoles, que encara que es tractava de dues entitats catòliques, cadascuna tenia el seu propi carisma.

Actualment El Cim es defineix com una escola cristiana, que transmet els valors evangèlics encarnats per Jesucrist, a una comunitat educativa diversa i plural. Al mateix temps, es defineix com una escola inserida en l'entorn, en la realitat social de Vilanova i la Geltrú, però també en la realitat nacional de Catalunya, un vehicle perquè totes les persones s'integrin i estimin. També és una escola popular, on hi ha lloc perquè tothom respecti el seu caràcter propi, i que busca sempre el màxim finançament públic a fi de no gravar les famílies, i està actualment concertada amb la Generalitat de Catalunya.

L'escola ha anat creixent i adaptant-se als nous temps; dels 700 alumnes matricu-

El bisbe Cortès va visitar el centre el 22 de març passat.

ensenyança fins als 12 anys i quedar-se solament amb la Primària, o ampliar dos cursos per acollir tot l'ensenyament obligatori.

En aquesta situació es trobaven l'escola de La Immaculada Concepció i La Miraculosa de Vilanova i la Geltrú. La primera va ser fundada per les Religioses Missioneres de la Immaculada Concepció l'any 1857 i la segona depenia de la Fundació Casa d'Empar, regentada per les Filles de la Caritat de San Vicenç de Paül des del 1875.

Les persones que en aquell moment eren les responsables últimes dels centres, totes dues congregacions religioses, van veure clar que s'havia de fer una aposta de futur, que garanteix no solament el que ja s'estava fent sinó el que es volia fer per a l'educació de nens i joves. Així va néixer el 8 de març del 1996 la Fundació «El Cim» (que pot llegir-se com Col·legi Immaculada Miraculosa), regentada per vuit patrons, quatre de cadascuna de les entitats titulars de les dues escoles.

La fusió dels dos centres plantejava

lats, el 6,4% són emigrants de 15 nacionalitats diferents, alguns, de diferents religions i confessions. L'escola es troba, en aquests moments, plenament consolidada, amb un projecte educatiu i metodològic molt segur i consensuat, i amb una gran demanda de places escolars entre la població de Vilanova i la Geltrú. L'últim dels reptes ha estat l'obertura d'una aula de reforç en l'educació especial, per a alumnes de Secundària, que acull joves amb greus dificultats intel·lectuals i d'aprenentatge, que conviuen en molts moments en l'aula ordinària amb altres alumnes.

Per a la direcció del centre, la consolidació de l'escola és un motiu més de goig que convida a celebrar aquest desè aniversari i fer participants d'aquesta experiència altres escoles que es puguin trobar en reptes similars. El col·legi El Cim espera poder seguir servant la ciutat i que les famílies de Vilanova i la Geltrú li continuïn confiant l'educació cristiana dels seus fills durant molts anys.

Xavier Llorens

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES
DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX
MOBLES, OBJECTES
JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Terrassa

Primer romiatge diocesà de malalts

■ Prop de 500 persones peregrinen al santuari de la Mare de Déu de la Salut

SABADELL.— El dissabte 1 d'abril prop de cinc-cents persones es van aplegar al santuari de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell, en el primer romiatge multitudinari de malalts de la diòcesi de Terrassa. Organitzada per la Delegació de Pastoral de la Salut del bisbat, la jornada va estar marcada per l'ambient de festa i fraternitat.

Hi van assistir malalts, acompanyats dels preveres, religiosos i laics que col·laboren en la Pastoral de la Salut en el territori diocesà. Hi va haver representació de tots els arxiprestats, així com també de les associacions que treballen en aquest camp de la pastoral, com són la Fràter, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Terrassa, Sant Feliu del Llobregat i Barcelona, i de la Confrària de la Mare de Déu de Lourdes de Terrassa. Es va comptar també amb la presència de l'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, així com de diversos regidors de l'Ajuntament.

L'associació Amics del Santuari de la Salut va posar tot el seu esforç per preparar adientment el lloc, així com la infraes-

El romiatge va estar marcat per la festa i la fraternitat.

Mons. Saiz es va passejar taula per taula.

tructura funcional i pràctica que permetés tant celebrar l'Eucaristia com després realitzar l'àpat compartit.

La celebració i tota la trobada va ser expressió de la vida diocesana amb una gran participació. La música va ser animada pel grup de joves de Llinars de Vallès i pels germans Maristes que hi col·laboren, i també pel grup Els Cracs d'Andi, format per joves amb síndrome de Down, va amenitzar la sobretaula.

Testimonis vivents d'esperança

En l'homilia el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, va destacar el moment històric que suposava celebrar el primer romiatge diocesà de malalts en aquell lloc tant significatiu per a la vida diocesana, i va encoratjar els malalts a ser testimonis vivents de fe i esperança a semblança del papa Joan Pau II, que no amagava el rostre del dolor, com tantes

vegades voldria fer sovint la nostra societat. També va agrair tota la dedicació i treball dels col·laboradors i voluntaris que s'hi dediquen.

Després de la Missa, el bisbe Josep Àngel, tot fent realitat el lema de la campanya d'aquest any per a la Pastoral de la Salut, i que està inspirat en el fragment evangèlic dels deixebles d'Emaús «...i va caminar amb ells», es va passejar taula per taula a l'hora de dinar saludant els malalts com els acompanyants, i va compartir amb tots ells una estona fraternal i propera. La família diocesana és una realitat que dia a dia ha començat a fer història.

Per a la Delegació episcopal de Pastoral de la Salut convocar i realitzar aquest aplec festiu de malalts ha estat un repte important. En la incertesa que suposava una primera convocatòria diocesana i amb la manca de recursos, les dificultats eren evidents. Però la col·laboració de tots ha estat molt important. Cada equip de Pastoral de la Salut a parròquies i arxiprestats ha fet seva la convocatòria i ha organitzat el transport i el dinar. Com en una nova Pentecosta, anticipant-nos als fruits de la Pasqua, la Mare de Déu ens va fer passar de la por a la joia compartida.

Mn. Alfons Gea Romero

Delegat episcopal de Pastoral de la Salut

"la teva paraula fa llum als meus passos"

Tots els joves estan convidats a la trobada.

I Trobada diocesana de Joves

TERRASSA.— El 13 de maig és una data que els joves a partir dels 15 anys de la diòcesi de Terrassa han de marcar al calendari amb un cercle vermell ben gran. Aquest dia se celebrarà la I Trobada de Joves del bisbat de Terrassa amb el lema «La teva paraula fa llum als meus passos», paraules recollides del salm 118.

Per a aquest dia s'ha programat una sèrie d'actes que estan estructurats de la manera següent: la jornada començarà a les 16.00 a la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell amb l'acollida, els tallers i el concurs de música cristiana que organitza el Moviment Cristià de Joves. A les 19.30 es farà una caminada al santuari de la Salut i tindrà lloc el sopar. A les 21.30 començarà la vetlla del 25è aniversari i l'eucaristia, presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz. A la 1.00 la festa s'acabarà.

Aquesta I Trobada de Joves està organitzada per la Delegació de Joventut del bisbat de Terrassa. Per a més informació: c/Blasco de Garay, 34 - Terrassa, tel. 937 809 888 (divendres d'11.00 a 13.00 i de 16.30 a 19.00), a/e: delegaciojoventut@bisbatdeterrassa.org (C.C.)

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens facilites serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

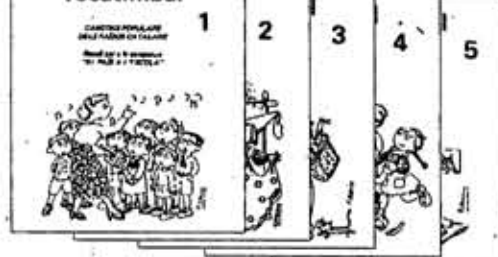
cançons per al POBLE

LES CANÇONS D'INFANTS

cantades per infants i amb orquestra. Cançoners, cassetts i CD.

Tocatimbal

Claret, Abacus, cases de discos i llibreries.

Catalunya

Les escoles concertades, preocupades per la LOE

■ Malgrat que reconeixen una millora en el text aprovat, continuen discrepant en uns quants punts

BARCELONA.— Amb motiu de l'aprovació de la LOE per part del Congrés dels Diputats, les quatre entitats representatives de les escoles concertades de Catalunya han emès un comunicat on posen de manifest el seu descontentament amb algunes de les mesures de la llei. Confirment l'empitjorament del clima de confiança necessari per a la posada en marxa del Pacte Nacional per l'Educació i duren a terme un estudi exhaustiu del text legislatiu.

L'Agrupació Escolar Catalana, la Confederació de Centres Autònoms de Catalunya, la Federació Catalana de Centres d'Ensenyament i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya van emetre el 7 d'abril passat un comunicat amb motiu de l'aprovació de la LOE per part del Congrés dels Diputats.

Hi destaquen, en primer lloc, que la llei aprovada, lluny de sumar partidaris, n'ha restat. Segons afirmen, no és fruit del consens, ja que només el 55,5% dels diputats hi van votar a favor. «Aquesta exigua majoria, en una llei orgànica de la transcendència de la LOE, genera molts dubtes sobre l'estabilitat que pot donar al nostre sistema educatiu i subratlla el desànim dels professionals i de tota la comuni-

tat educativa.»

Malgrat reconèixer que el text aprovat suposa una millora respecte del projecte que va presentar el govern en el seu moment, i aquestes entitats s'hi mostren agraïdes, lamenten, alhora, que la preocupació que van mostrar mentre era debatut el Pacte Nacional per l'Educació pel que fa al resultat final de la LOE, «ara es veu malauradament confirmada».

Especialment, mostren la seva decepció en sentir que unes quantes forces polítiques no haguessin estat fidels a la paraula donada i als compromisos adquirits fermament quant a la posició a mantenir en la definició final de la LOE. Aquest comportament ha generat una profunda preocupació que afecta, segons afirmen, també a

Catalunya, el necessari clima de confiança que seria desitjable en el moment de posar en marxa el Pla Nacional per a l'Educació. Un pacte proposat per un govern sustentat en tres forces polítiques que han votat afirmativament el redactat final de la LOE.

Un dels principals punts de discrepància que aquestes entitats mantenen amb el redactat actual de la Llei d'Educació és el manteniment del regidor o representant de l'ajuntament entre els membres del consell escolar dels centres privats concertats. «Mantenir aquesta presència és un fet que valorem molt negativament», afirmen, i afegeixen que «l'ajuntament és aliè a la comunitat educativa del centre i la presència d'un regidor pot ser un element de politització molt perjudicial per al clima dels centres. A més, donada l'absoluta falta de competències dels ajuntaments respecte als centres concertats, aquesta presència no té cap fonament i és de dubtosa constitucionalitat».

En la negociació del Pacte es va acordar suprimir aquesta representació en els consells escolars proposada inicialment pel

govern. Les tres forces polítiques que conformen el govern català han volgut recuperar aquesta presència a través de la LOE, la qual cosa és un motiu de disgust i obre bretxes en la confiança mútua per a les quatre entitats més representatives de les escoles concertades de Catalunya.

Per a aquest col·lectiu la insistència en aquest punt és totalment incomprensible si, a més, es té en compte que el mateix president de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, per indicació de la seva comissió executiva, va sol·licitar que en el tràmit del Senat se suprimís la referència a aquesta presència municipal.

«També són molt preocupants les limitacions a l'exercici de la llibertat d'elecció de centre que es volen imposar als pares i mares d'alumnes amb necessitats educatives específiques. Un altre aspecte de dubtosa constitucionalitat.»

Declaren que no descarten promoure o donar suport a les mesures que conduixin a la reforma més immediata possible dels articles que puguin contradir els principis constitucionals.

Per tot això, «que ens resulta desconcertant i que trobem contradictori amb la filosofia i fins i tot amb la lletra del Pacte Nacional per a l'Educació», aquestes entitats volen fer un estudi exhaustiu del redactat de la llei finalment aprovada i posposen, fins a l'acabament d'aquest estudi, l'adopció de les mesures que creguin més adients davant d'aquest enrariment del clima educatiu i les imposicions concretes que la LOE pugui establir. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.
...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.
...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.
...25.566 seminaristes joves es preparaven, el 2005, per servir els seus pobles ajudats per les Obres Missionals Pontificies. També ajudem els noviciats femenins i masculins de missions.

Direm ben alt: missió completa

Vull col·laborar amb una BECA d'estudi amb una aportació periòdica de:

(marcar una opció de temps i d'import)

☐ Mensual ☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual

Quantitat: ☐ 10€ ☐ 20€ ☐ 30€ ☐ 350€ ☐ 1000€ ☐ 2000€ ☐ altres imports _____ €

Domiciliació de rebuts:

Titular _____ Compte _____

Constatem que l'ajuda als seminaris és la millor inversió

Seminaristes als Seminaris Majors a territori de missió el 2005

Àfrica:	15.648
Amèrica:	515
Àsia:	8.855
Europa:	91
Oceania:	457
Total:	25.566

Amb els diners recollits l'any 2004 arreu del territori nacional es va poder ajudar alguns d'aquests seminaristes en el seu camí cap al sacerdoti. Cal seguir garantint el futur de l'Església en aquests països.

COL·LABORA! a favor de les Esglésies joves de missions:

- Una beca de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi
- Mitja beca de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi
- Un curs sencer per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIU adreçe-vos a les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
www.arqbcn.org

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
www.arquebisbatarragona.org

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
www.bisbatlleida.org

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
www.bisbatgirona.es

25700 SEU D'URGELL
Plaça Bisbe Coll, 17
Tel. 973 350 054
http://www.bisbaturgell.org

25280 SOLSONA
Plaça Palau, 1
Tel. 973 480 619
www.bisbatsolsona.org

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
www3.planalfa.es/obtortosa

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
www.bisbatvic.com

Joves

Sant Francesc Xavier, model per a la joventut

■ Del 4 al 6 d'agost se celebra a Navarra la Trobada Nacional de Joves

PAMPLONA.— En el marc del V Centenari del naixement de sant Francesc Xavier, la Conferència Episcopal Espanyola i l'arxidiòcesi de Pamplona i Tudela conviden els joves espanyols a participar en una Trobada Nacional per conèixer i aprofundir la

persona d'aquest sant navarrès. Del 4 al 6 d'agost Pamplona i Xavier acolliran els joves que participaran en un cap de setmana molt intens: catequesi, tallers, pregàries, eucaristies, concerts... tot per seguir les petjades de Francesc Xavier.

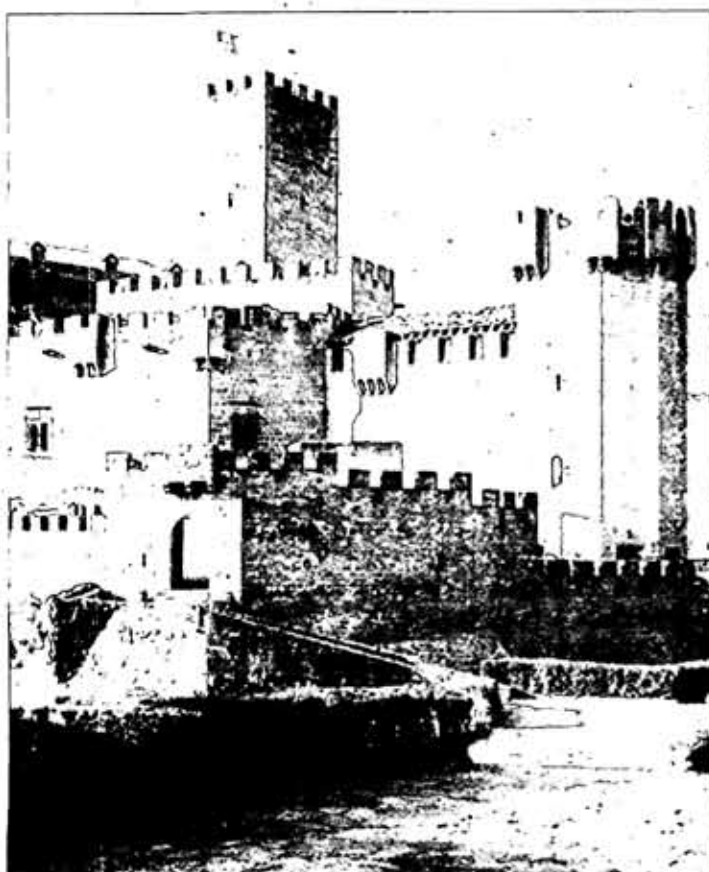
Aquesta trobada, explica a *Catalunya Cristiana* Javier Segura, delegat d'Ensenyament de l'arquebisbat de Pamplona i secretari de la Comissió Diocesana del V Centenari, segueix l'empremta de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ). Javier és un dels coordinadors de la Trobada Nacional i comenta que, «com les JMJ, aquesta trobada serà molt rica des del punt de vista pastoral. Aquesta trobada recull el ressò de la JMJ de Colònia, quan Benet XVI plantejà la figura dels sants com els veritables revolucionaris de la societat i animava els joves a prendre'ls com a model, com a referents».

El lema de la trobada és el del V Centenari, «Aneu per tot el món». Per al delegat d'Ensenyament, «els joves han de recollir la torxa de l'evangelització. «Tot el món» es refereix al fet que tota la nostra societat actual necessita el missatge de l'Evangeli. Com deia Joan Pau II, els joves són els «sentinelles del matí».

El programa preparat pels organitzadors es concentra en un cap de setmana molt intens. Els dos primers dies, divendres i dissabte, els actes se centren a Pamplona, mentre que el diumenge la trobada peregrina a Xavier.

El divendres 4 es dedicarà a l'acollida, en un ambient festiu i juvenil. Hi haurà una cursa de relleus amb una torxa des del castell de Xavier fins a la catedral de Pamplona. Amb la recepció de l'arquebisbe, Mons. Fernando Sebastián, donarà inici a la trobada. El parc Yamaguchi acollirà els principals actes, entre ells un concert de música cristiana que comptarà amb l'actuació del cantautor Migueli, entre d'altres.

El dissabte 5 serà el dia fort per aprofundir i se seguirà una estructura similar a la de les Jornades Mundials de la Joventut. La jornada començarà amb la catequesi que impartiran deu bisbes repartits

Xavier és el cim de la trobada.

«L'Església navarresa vol donar a conèixer la figura d'aquest sant que va entregar la seva vida per la difusió de l'Evangeli»

en diferents parròquies de Pamplona amb el títol genèric de *Cridats a la missió*. Els joves podran dialogar amb els prelatos i es finalitzarà amb una eucaristia. A la tarda el programa comprèn la realització de tallers, agrupats en el tema *Horitzons d'evangelització*. «Hem preparat vint tallers que recullen un espectre el més ampli possible del nostre món al qual volem evangelitzar. Hi haurà tallers sobre la missió, sobre música i evangelització, sobre el diàleg entre fe i ciència, etc.».

comenta Javier Segura, «i els organitzarem en diferents ubicacions: universitats, cinemes, cafès, locals, parròquies...». El dia finalitzarà amb una vetlla de pregària, que girarà a l'entorn del credo, de les arrels de la fe. Per a aquesta vetlla s'ha convidat el president de la Conferència Episcopal Espanyola i bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, perquè la presideixi. De moment, la seva assistència està per confirmar.

El diumenge 6 culminarà la trobada amb la peregrinació a Xavier. «Allà l'eucaristia se celebrarà a l'esplanada del castell i es farà l'enviament missioner. Xavier sempre ha estat un punt important en l'enviament de missioners», recorda Javier Segura.

Conèixer Francesc Xavier

L'Església navarresa vol donar a conèixer la figura d'aquest sant que va entregar la seva vida per la difusió de l'Evangeli. Sant Francesc Xavier resulta un personatge atractiu per a la joventut. Així ho constata el delegat d'Ensenyament, que esmenta una experiència viscuda a la diòcesi: «Com a preparació al V Centenari uns 200 nois i noies de 12 a 18 anys han treballat durant tres anys el material *Rere les petjades de Xavier*. Aquests joves han fet aquest camí de coneixement i aproximació a Xavier, i volen continuar.»

Segons Javier Segura, el sant navarrès arriba molt bé als joves: «La vida de Xavier en ella mateixa ja és una aventura, és atractiva. Ell és molt radical en el seguiment a Jesús. Mor als 46 anys completament buidat, entregat a tot. Els joves això ho capten i és el que els atrau. No volen mitges tintes.» Per això, considera que «els sants són models i referents vàlids per als joves d'avui. Els educadors hem de perdre la por a proposar-los com a models. Hi ha sants que resulten especialment atractius per als joves».

Qui ha participat mai en una JMJ veurà que aquesta Trobada Nacional segueix una estructura molt similar. Així, Javier Segura creu que «qui hagi viscut aquesta experiència solament ha de recordar-la, perquè a Pamplona i a Xavier viurà algu-

Javier 2006

El logotip

El logotip és obra de Jesús Garrido i mostra els tres elements clau de la Trobada Nacional de Joves.

- **El castell:** es reflecteix en la torre. És el bressol de sant Francesc Xavier, meta de la peregrinació juvenil.
- **La creu:** és el símbol cristià per excel·lència i recorda la missió de Xavier.
- **El món:** recorregut per sant Francesc Xavier per difondre l'Evangeli. S'expressa en els quatre colors, que simbolitzen les diferents races i indrets on es va acostar el sant navarrès.

na cosa molt semblant. És una experiència forta de l'Església, de sentir que som molts els que seguim Jesucrist, que no estan sols, que hi ha altres joves que vibren amb el mateix ideal. També anima els que no han participat mai en una experiència d'aquest tipus: «Vine i ho veuràs. Hi ha altres formes de ser jove, més enllà del botellón. La vida ofereix possibilitats infinites, com va viure Xavier. Els joves no poden resignar-se a la mediocritat.»

Amb aquest V Centenari, l'Església de Navarra viu una profunda revitalització. Segons Javier Segura, «el repte és que serveixi per moure la nostra gent i ofereixi la figura del sant. És un moment de gràcia impressionant. No és un punt d'arribada, sinó l'inici d'una nova evangelització a casa nostra».

Rosa María Jané Chueca

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098
E-mail: info@vitrallsbonet.com
www.vitrallsbonet.com

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

CENTRE D'INFORMACIÓ V CENTENARI DE SANT FRANCESC XAVIER
EDIFICI DEL SEMINARI

AV. BAJA NAVARRA, 64 - 31006 PAMPLONA - TEL. 948 292 403

a/e: juventud@iglesianavarra.org / web: www.jovenesjavier2006.org

Lleida acollirà l'11a Escola d'Estiu del Voluntariat

■ Tindrà lloc els pròxims 29 i 30 de juny i 1 i 2 de juliol coincidint amb el Senglar Rock

Un any més arriba el període d'inscripció per a aquells que vulguin participar en les desenes de cursos i tallers que ofereix l'Escola d'Estiu del Voluntariat. Encara que és oberta a tothom, les places són limitades i s'hi poden optar fins al 12 de maig. L'Escola està organitzada pel Departament de Ben-

estar i Família de la Generalitat que ha decidit realitzar-la per primer cop a les comarques de Ponent. «D'aquesta forma volem reconèixer la participació de les entitats i el voluntariat de la Terra Ferma i potenciar-la encara més», afirma la consellera Anna Simó.

«L'Escola d'Estiu del Voluntariat 2006 representa la gran trobada formativa anual del món de l'associacionisme i el voluntariat de Catalunya. Aquesta Escola cobreix els objectius de formació, reflexió i intercanvi d'experiències de les persones que dediquen part del seu temps a millorar la nostra societat des de les seves entitats. Cada any aplega un ventall més divers d'entitats, tant per la seva procedència geogràfica com pel seu àmbit d'actuació. D'aquesta manera s'enriqueix el coneixement dels participants i contribueix a fer cada dia una xarxa d'associacionisme i voluntariat més forta i rica a Catalunya», així defineix i explica el conseller en cap de la Generalitat de Catalunya la iniciativa de l'Escola d'Estiu del Voluntariat nascuda fa 11 anys i portada a terme pel Departament de Benestar i Família.

Aquest any tindrà lloc com l'any passat durant els dies 29 i 30 de juny i 1 i 2 de juliol però per primer cop serà a les comarques de Ponent. «Sempre volem que se celebrin en un lloc diferent cada any i que estigui distant de Barcelona per facilitar la formació a aquelles entitats i voluntaris que estan més allunyats i que tenen dificultats més grans per accedir a l'esmentada formació», explica Jaume Forest, sotsdirector general d'Associacionisme i Voluntariat.

La consellera de Benestar i Família, Anna Simó, remarca també com a objectiu principal de l'esdeveniment la formació: «Com que volem dur a terme la formació i l'intercanvi d'experiències en l'àmbit associatiu per tot Catalunya, aquest any serà, per primer cop, a les comarques de Ponent. D'aquesta manera, volem reconèixer la participació de les entitats i el voluntariat de la Terra Ferma i potenciar-lo encara més. La seva presència activa ha

estat una prova més de la vitalitat del món associatiu en aquestes comarques.» En aquesta edició, igual que va passar en la passada celebrada a la zona de la Catalunya Nord, moltes de les activitats pedagògiques seran impartides per entitats del lloc on se celebri, en aquest cas, de Ponent.

S'espera una afluència de participants, com a mínim, com la de l'edició anterior, a la qual van acudir més de 600 persones. La seu de l'Escola estarà ubicada a l'edifici del Rectorat de la Universitat de Lleida

i l'allotjament serà a l'hotel Sansi i als apartaments Camperan.

55 activitats pedagògiques

En aquesta 11a edició de l'Escola d'Estiu del Voluntariat s'oferiran 30 cursos i 25 tallers diferents. Els cursos estaran diferenciats en tres nivells. Els inicials, dirigits a aquells que no pertanyen a cap entitat, volen oferir instruments i reflexions a les persones amb inquietuds solidàries, per animar-los a la participació des del voluntariat (educar les emocions, saber com actuar davant d'un accident, voluntariat social). Per la seva part, els cursos bàsics pretenen oferir conceptes introductoris abordant els aspectes principals que cal que conegui la persona voluntària que realitza tasques en el sector o en el nivell d'intervenció que és motiu del curs. Estan dirigits a persones voluntàries que s'hi han incorporat recentment o a altres voluntaris que hi estiguin interessats (recursos per a persones amb retard mental; el joc com a instrument d'intervenció social; gestió d'equips de voluntaris; atenció a famílies en situació de risc social; el procés de selecció de personal: una estratègia de participació, etc.).

I en tercer lloc, els cursos d'aprofundiment són per a persones que pertanyen a entitats amb experiència en el sector. Persegueixen aprofundir en els conceptes motiu del curs abordant aspectes específics que contribueixen a millorar la qualitat del servei voluntari i l'optimització dels coneixements i els recursos de què disposa el voluntariat. Alguns dels cursos que s'impartiran són els següents: disseny, desenvolupament i avaluació de projectes; la relació d'ajuda en l'acompanyament a les persones grans; enganxa els joves jugant; atrapats entre dues

cultures, voluntariat en l'àmbit de la immigració; formació per la igualtat de drets, etc.

Finalment els tallers ofereixen recursos, tècniques i mitjans de caràcter pràctic que poden ser aplicats de manera indistinta en diferents àmbits i nivells d'intervenció voluntària com per exemple: l'art de parlar en públic, l'aventura d'escólar, la necessitat de mobilització de les persones grans, màgia i figura amb globus, taller de risoteràpia, reformulant la ciutadania, còctels sense alcohol, caracterització del rostre, etc.

Inscripció

El període per formalitzar la inscripció serà fins al 12 de maig. Per poder-hi participar cal tenir més de 16 anys. Els menors de 18 han d'adjuntar a la inscripció l'autorització dels seus tutors legals per poder assistir-hi. L'Escola està oberta a tothom. El cost de la participació va des dels 95 euros (matrícula, dietes i allotjament) fins als 35 euros (només matrícula). El preu de la matrícula inclou: cursos, tallers activitats complementàries, transport fins a Lleida, tornada i documentació, així com el sopar d'inauguració i de clausura.

Com que les dates per a l'Escola del Voluntariat i les del festival Senglar Rock coincideixen, s'ha arribat a un acord de manera que els qui vulguin participar en tots dos esdeveniments tindran facilitats i obtindran descomptes en els preus.

Consuelo Chaves

ESCOLA D'ESTIU DEL VOLUNTARIAT

DIRECCIÓ GENERAL
D'ASSOCIACIONISME I
VOLUNTARIAT

PLAÇA DE PAU VILA, 1
MÉS INFORMACIÓ AL 012
FAX 934 831 012/934 831 811
08039 BARCELONA
www.voluntariat.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Mostra de punts de llibre de temàtica religiosa a la Biblioteca Pública de Lleida

LLEIDA.— La Biblioteca Pública de Lleida ofereix una mostra de punts de llibre de temàtica religiosa, ubicada en una vitrina especial al vestíbul de la primera planta d'aquest equipament cultural de la capital de les Terres de Ponent. Els punts de llibre exposats pertanyen a la col·lecció particular d'Antoni Alsinet, usuari de la biblioteca, que ha cedit temporalment aquests punts de llibre per a la seva exposició.

D'entre els exemplars que formen la mostra, destaquen els més lleidatans, com ara la col·lecció dedicada al beat Francesc Castelló, editats l'any 2001 amb motiu de la seva beatificació; els punts de llibre amb fotografies de santa Teresina de l'Infant Jesús, editats pel santuari de Lleida, i fins i tot el darrer i més recent, que va ser distribuït amb motiu de la inauguració de la nova església de Sant Antoni M. Claret, el 29 de gener passat.

La mostra ofereix altres col·leccions molt interessants,

Uns quants dels punts de llibre exposats.

amb punts de llibre sobre frases bíbliques i reproduccions de pintura i art religiós, entre els quals destaquen els editats per editorials de temàtica religiosa. (Jordi Curcó)

Lluís Carbó guanya el Certamen de Narrativa Breu «Església Viva»

GIRONA.— Lluís Carbó Arribas, de 40 anys i resident a l'Escala, ha guanyat amb l'obra titulada *Aniversari* la XIV edició del Certamen de Narrativa Breu «Església Viva» (Memorial Josep Maria Pont) que convoca anualment el Departament de Ràdio del Bisbat de Girona. El premi és de 210 euros. En segon lloc ha quedat Joan Carles González-Pujalte, de 43 anys i que viu a Mataró. Gràcies a l'obra *Abscisses*, s'emporta un lot de llibres.

Les dues obres seran interpretades radiofònicament a començaments del mes de juny en el programa *Església Viva* que emeten diferents emissores locals de la diòcesi gironina. El jurat estava format per Carles Sánchez, que enguany ha actuat com a president, Josep-Víctor Gay, Ignasi Bonin, Lluís Geronès i Àngel Rodríguez.

El certamen rep el sobrenom de Memorial Josep Maria Pont en homenatge a Mn. Josep Maria Pont i Coma, traspassat el 1996, que va ser delegat de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Girona. (C.C.)

125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat (VIII)

Les noves festes per honorar la Mare de Déu a Montserrat van tenir un escenari molt diferent. Catalunya acabava de sortir d'una cruel guerra civil, on l'Església havia viscut la persecució més terrible de la seva història. El poble català, en moments d'exaltació patriòtica i religiosa, va voler que Maria fos proclamada solemnement patrona de Catalunya. També en els moments de desfeta, de divisió del poble català després de la guerra, retornarà a Ella per suplicar-li el do de la reconciliació, ja que el poble català sense reconciliació no podia renèixer.

El gran artífex que el poble català cerqués la reconciliació després de la guerra civil i no volgués perpetuar odís i discòrdies per generacions va ser, sens dubte, el cardenal Vidal i Barraquer. Ell no sols suplicava aquest do a Déu, sinó que ell mateix va donar testimoni de perdó i reconciliació. Va haver de sofrir persecució i incomprensió per totes bandes: durant la dictadura de Primo de Rivera va ser acusat de separatista, durant la II República va haver de lluitar contra les lleis antireligioses, durant la guerra civil va ser perseguit a mort i, després, Franco no el deixaria retornar a la seu de Tarragona. Ell va morir perdonant, beneint i estimant, i oferint tota la seva vida plena de sofrència per la reconciliació del poble català. Un veritable Pare per al nostre poble en temps de sofrenes i malvestats.

Tan sols tres anys després de la seva mort, que va tenir lloc el 1943, el seu martiri incruent començarà a donar fruits manifestos per a la reconciliació del poble català. El 1939 la comunitat bene-

Les festes de l'entronització (1946-1947)

dictina va retornar al monestir de Montserrat. La imatge de la Mare de Déu, amagada durant la guerra, va tornar a ser posada per a la veneració dels fidels, però ara sense els vestits postissos tradicionals. El P. Adalbert M. Franquesa, sagristà major de la basílica de Montserrat, va concebre la idea de construir un tron-estoig amb la doble finalitat de dignificar la seu de la imatge i de preservà-la de qualsevol risc. El 1944, mesos després de la mort del cardenal Vidal i Barraquer, va exposar aquesta idea a l'abat Escarré, que la va acollir amb escepticisme, ja que considerava que els anys quaranta eren prou

difícils econòmicament per a tothom com per fer recaptacions especials entre els fidels. Però, al final, el P. Adalbert va aconseguir convèncer el pare abat.

A poc a poc, l'abat Escarré es va adonar de les possibilitats d'una mobilització relacionada amb el nou tron, especialment quan catorze exfexicistes se li oferiren per dur a terme una propaganda activa per preparar la festa. Aquests joves van passar tres dies a Montserrat, on van discutir tots els punts de vista i van fixar el programa d'actuació. Així va néixer la Comissió Abat Oliba, que va fer seva la voluntat de l'abat Escarré de promoure una àmplia mobilització popular a l'entorn de Montserrat, oberta a tot el poble català, sota el signe de la catalanitat, la reconciliació nacional i la germanor. Montserrat tornaria a esdevenir el símbol de la unitat del poble català. Amb aquella decisió, com dirà Josep Benet, l'abat Escarré seguia la doctrina que havia predicat, des de l'exili fins al moment de la seva mort, el cardenal Vidal i Barraquer.

La reconciliació del poble català

La Comissió Abat Oliba va tenir molt present que l'objectiu principal era la reconciliació del poble català, i amb aquest esperit es va dur a terme. Es van crear comissions d'àmbit local o general; hi participaven catalans que havien lluitat en fronts contraris. En una circular es deia que «Montserrat, per damunt de totes les diferències que hi hagi entre els catalans, serà un lloc on podran sentir-se verament germans, ja que tots són fills de la Verge Bruna, Senyora de la Casa». En aquells temps durs de la postguerra, catalans de totes les ideologies van con-

tribuir a pagar el tron de plata a la Mare de Déu. I es va convidar tothom a participar en aquella festa de família, pensés com pensés. Més de cent mil catalans de totes les ideologies van pujar a Montserrat els dies 26 i 27 d'abril del 1947 per participar en les festes de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat. Eren tants que no hi havia hostatge per a tots i es va iniciar una vetlla de pregària a Maria a la basílica, que es continua celebrant cada any.

Aquelles festes van ser viscudes amb gran fervor, tant religiós com nacional. L'esperit religiós amb què s'hi van viure ho testimonien les paraules d'agraïment que l'abat Escarré va dirigir a tots: «La Mare de Déu, a major Glòria de la qual anava adreçat el tribut de tots, ens beneïxi (...). Que la nostra Moreneta deixi caure l'abundància dels seus dons de fe, d'honestetat dels costums, d'íntegra religiositat, d'esperit de concòrdia, d'unitat, de seguretat i de pau cristiana i perpètua sobre la terra que s'ha triat.»

La Mare de Déu no va deixar d'escoltar les súpliques que li dirigia el poble català, d'una manera especial el seu anhel de reconciliació. Amb la preparació d'aquelles festes, el poble català havia recuperat la seva capacitat organitzativa i un esperit de convivència i reconciliació s'havia infiltrat en moltes persones. Com testificarà Josep Benet, un dels organitzadors més actius d'aquelles jornades: «Aquell 27 d'abril del 1947 deixàvem enrere una etapa de la nostra història i n'iniciàvem una altra. A Montserrat havíem fet un primer pas cap a la reconciliació i el ple ressorgiment del poble de Catalunya. En acabar aquella diada, alguns dels organitzadors, esgotats per l'esforç, ho comentàvem amb esperança. Ho intuïem només. Ara, trenta anys després, sabem que era cert.» (C.C.)

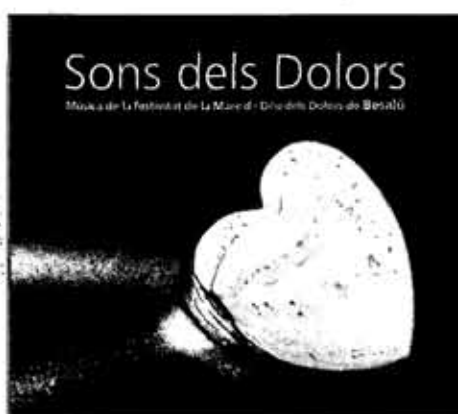
La congregació dels Dolors de Besalú presenta un disc i un llibre

■ És una de les congregacions en actiu més antigues i carismàtiques de Catalunya

BESALÚ.— La venerable congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Besalú va presentar el dimarts 4 d'abril el disc compacte *Sons dels Dolors* i el llibre de fotografies *Imatges dels Dolors* en un acte cultural que va tenir lloc a la Sala de Cal Tronc de Besalú.

La venerable congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Besalú que, amb més de tres-cents anys d'història, és considerada com una de les congregacions en actiu més antigues i significatives de Catalunya —va ser guardonada amb la Creu de Sant Jordi el 2005—, va presentar fa uns quants dies el disc compacte *Sons dels Dolors*. Música de la festivitat de la Mare de Déu dels Dolors de Besalú.

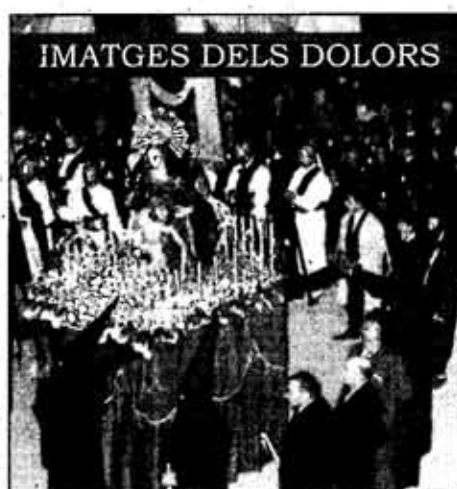
Aquest excel·lent treball musical, únic en el seu gènere, recull el conjunt de músiques i melodies que durant la festa dels Dolors embolcallen les esglésies, carrers i places de la vila comtal. Ha estat dirigit per l'il·lustre mestre i compositor empordanès Jaume Cristau. A més, ha comptat amb el patrocini de l'empresa gironina Metalquimia i la col·laboració musical, d'entre al-

Portada del disc compacte.

tres, de Josep Cassù, Josep M. Bassols, Narcís Lagares, Paço Viciano i Joan Vilanova.

Josep Lagares, secretari de la congregació besaluenca, ha afirmat que l'enregistrament de *Sons dels Dolors* ha permès recuperar, recopilar i arranjar els ritmes i melodies que han estat pedra angular i distintiva en la història de la congregació. Aquest treball inèdit, fruit del suport, esforç i dedicació de tantes persones, ajudarà sens dubte a mantenir viva la tradició musical, alhora que s'erigirà com a verdader instrument de difusió de les arrels culturals

Fotografies que ja formen part de la memòria col·lectiva.

i expressió musical de la fe i la devoció de tot un poble envers la Verge Dolorosa.

En el mateix acte cultural es va presentar també el llibre *Imatges dels Dolors*, un recull de fotografies extretes del Fons Molas, de l'arxiu d'imatges de Besalú, que mostren la festa dels Dolors de Besalú en instantànies en blanc i negre, des del 1952 fins al 1972. Vint anys plasmats en fotografies que ja formen part de la memòria

col·lectiva de Besalú. El nou llibre ha comptat amb el suport de l'Ajuntament de Besalú i de la Diputació de Girona, i amb l'aportació literària de destacats periodistes besaluencs.

Segons Ernest Bassols, responsable del grup dels Apòstols de Besalú i membre de la Junta de la congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Besalú, «aquest llibre és, evidentment, un record per a tots els que hi surten reflectits de manera explícita, però nosaltres el voldríem dedicar a tots aquells que estaven precisament a l'altre costat de l'objectiu d'en Molas, que també hi eren i que no hi apareixen. I a tots aquells que hi eren, molt abans, que en Molas arribés a Besalú i que són, com nosaltres, la història d'aquesta festa».

El divendres 7 d'abril es va celebrar la festivitat de la Mare de Déu dels Dolors a Besalú, on enguany va ostentar el càrrec de prior Manel Ramon i Sánchez. El punt culminant de la jornada va ser la processó dels Dolors, a partir de les nou del vespre, considerada per a molts única en el seu gènere, tant pel seu protagonisme històric i espiritual, com per les seves excepcionals singularitats dins del cicle quarismal català. (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferriça)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

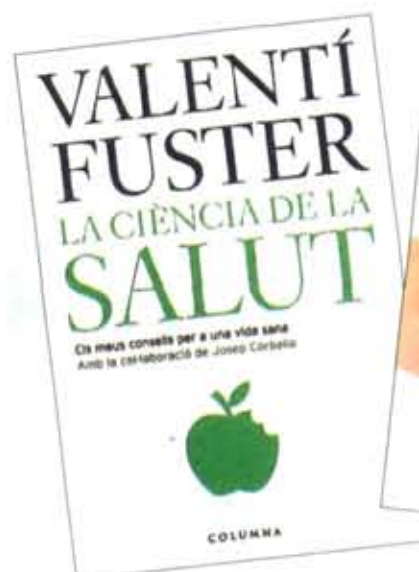
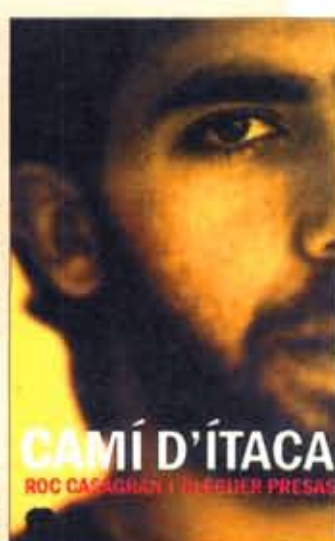
HAPPY BOOKS LA FORMIGA D'OR

La llibreria més ANTIGA i més MODERNA de Barcelona

Més servei obert de 9.30 a 21 hores

Més
assortiment
i ofertes

Dia del Llibre: 10% de descompte

Us esperem a:

HAPPY BOOKS

MADRID

BARCELONA

Goya, 55
Tel. 915 751 781

Pelai, 20
Tel. 933 170 768

Pg. de Gràcia, 77
Tel. 934 879 571

LA FORMIGA D'OR
Portal de l'Àngel, 5
Duc de la Victòria, 12
Tel. 933 023 942

LLIBRERIA
DEL CLAUSTRE
Claustre de la Catedral
Tel. 932 684 002

Sants, 21
Tel. 932 980 405

Gran de
Sant Andreu, 183
Tel. 932 744 060

I a les nostres parades del carrer

Les cultures entren en diàleg al Museu de Montserrat

■ El museu acull fins al 15 d'octubre la mostra «Cultura-cultures»

MONTSERRAT.— La sala d'exposicions temporals del Museu de Montserrat (MDM) acull, fins al 15 d'octubre —ininterrompudament de 10.00 a 18.00—, la mostra *Cultura-cultures*. Es tracta d'una selecció d'objectes arqueològics, etnològics i artístics de les més variades cultures que permeten establir un diàleg entre les cultures —antigues i modernes, properes i llunyanes— que han existit o que coexisteixen al planeta.

El conjunt de peces heterogènies que va donar la Fundació Caja Madrid al Museu de Montserrat, el 2003, ha estat reagrupat en aquesta exposició per cultures i ordenat de tal manera que ofereixen l'ocasió d'establir comparances i diàleg entre elles. La donació de Caja Madrid suposa un notable enriquiment dels fons arqueològics del Museu de Montserrat i l'obertura d'aquest a les cultures precolombines i asiàtiques; un nou atractiu d'aquest museu que actualment ja és un dels més importants de l'Estat espanyol en el seu gènere.

El comissari de l'exposició, l'escriptor i crític d'art Josep Corredor Matheos, arran d'aquesta mostra, ha fet una reflexió molt interessant referent a la naturalesa de l'art com a expressió d'una cultura amb personalitat pròpia i definida. La pluralitat de cultures és presentada com una riquesa de la humanitat i totes elles, des de les més simples i elementals fins a les més evolucionades, tenen un comú denominador, que és una expressió clara i contundent de la unitat primària i fonamental del gènere humà a través dels temps i de les cultures diferents.

L'home té unes necessitats biològiques d'alimentació, d'habitatge, de treball, de desplaçament, de joc i d'esbarjo, d'amor i de procreació, i de supervivència; totes les cultures es plantegen el fet ineludible de la mort, la possibilitat d'una supervivència supraterrènica, unes creences religioses variades i contrastades. Formular un discurs coherent amb una sèrie d'elements tan variats que haurien pogut ser caòtics ha estat una feina molt important.

Preguntes i respostes

A partir d'aquest muntatge es poden generar preguntes molt interessants: poden coexistir cultures centrades principalment en un llenguatge simbòlic enmig d'un món racionalista i tecnològic? Aporten les cul-

tures primitives valors a la modernitat? Les cultures del món antic, ja mortes (Egipte, Orient mesopotàmic...), aporten valors estètics i humans a les cultures vives d'avui? Les cultures, perquè es conservin intactes, han de viure aïllades «en reserves» o en situació d'apartheid? Les interinfluències han de ser considerades un enriquiment o una degeneració?

L'exposició *Cultura-cultures* ha estat pensada amb uns criteris de gran amplitud. Parteix d'un respecte i d'una presentació positiva i admirativa de totes les cultures i de tots els objectes que presenta a la consideració dels visitants. Hi ha un comú denominador en totes les cultures que prové de la unitat del gènere humà. Totes les persones tenim unes necessitats biològiques, psíquiques i anímiques semblants i que apunten envers una direcció vertical/elevada. Per això s'afirma categòricament que les cultures, tot i la seva personalitat que les defineix i les personalitza, estan unides per un misteriós sistema arterial i que totes apunten cap a un vèrtex superior a elles mateixes.

Els responsables d'aquesta exposició deixen clar en el catàleg i en els textos que acompanyen la mostra que no són partidaris de barreges eclèctiques, sinó que valoren la vida pròpia que van tenir aquelles cultures. Però sí que demanen una actitud general d'osmosi i d'enriquiment mutu entre cultures diferents. Aquest enriquiment no consisteix a imitar ni a adoptar mimèticament formes i maneres d'altres cultures, sinó que, esperonats pels valors que poden tenir les cultures veïnes, cadascú és convidat a aprofundir la seva pròpia cultura i a viure-la amb un sentit de com-

mans, la vida dels quals està referenciada en les escriptures jeroglífiques. Les cultures del Pròxim Orient i de Xipre ens presenten també materials arqueològics de gran interès, entre els quals podem destacar una quadriga xipriota del 700 aC o ferros hitites de bell esquematisme.

Tot seguit, el visitant passa a un ambient dominat per les cultures asiàtiques: ob-

jectes xinesos del segle IV aC; una urna funerària del segle XII, de la dinastia Song; una imatge de pedra negra de Garuda (Nepal), també del segle XII; la cultura hindú ens presenta un *Shiva Ardenari*, del segle XVI-XVII, mig home i mig dona; però la peça més espectacular no és precisament la més antiga: un buda de bronze recobert d'or, del segle XIX, gairebé de mida natural.

A continuació veiem també les cultures aborígens. L'Afganistan va ser una cruïlla de civilitzacions en la ruta de la seda i un punt fonamental en la difusió del budisme cap a Àsia. Països tan diferents com Indonèsia, Papua Nova Guinea, Guinea Equatorial o l'illa de Pasqua (Xile), i els grups ètnics que els integren, han desenvolupat unes cultures que semblen diferents, però que tenen molts punts en comú. Potser l'espai més ric des del punt de vista visual és el dedicat a les cultures ameríndies, on trobem la ceràmica més bella, grotesca i expressiva de tota l'exposició, objectes provinents de Mèxic, Colòmbia, Argentina, República Dominicana, l'Equador o el Perú; predominen les urnes funeràries de caràcter antropomòrfic, però també trobem abundants materials de caràcter mític i religiós, com la serp empla-

L'exposició acaba amb el món clàssic, l'art del Mediterrani

italogrec. Hi ha ceràmiques etrusques i quatre vasos grecs d'època clàssica: dos de figures negres preclàssiques i dos de figures blanques clàssiques. També es fa admirar un cap femení d'època romana, amb el pentinat de la moda flaviclaudia, que ens indica el paper important de la dona en el món i en el Dret romà; la dona com a *domina*. D'aquí fem al salt a la cultura de les nostres ciutats europees, que tenen les arrels en el pensament i en la cultura eminentment grecoromana. L'exposició *Cultura-cultures* ens presenta l'ocasió d'haver fet una autèntica «volta al món», no en vuitanta dies com la de Juli Verne, sinó en seixanta minuts. (C.C.)

Les peces exposades desperten admiració en el visitant.

Ceràmiques de les cultures ameríndies.

Dos sarcòfags antropomòrfics policromats d'Egipte.

prensió i confraternització amb les altres.

El discurs de l'exposició *Cultura-cultures* queda articulat en els diferents àmbits que la integren. El punt d'arrencada són quatre pintures romàntiques de ciutats centreeuropees per tal d'indicar l'obertura d'Occident al món exòtic i els viatges i exploracions que a partir del Romanticisme va obrir la cultura europea i també les altres cultures a una intercomunicació cada vegada més gran.

La primera etapa són les cultures antigues d'Egipte i el Pròxim Orient. El món egipci, representat per materials ceràmics i per dos bellíssims sarcòfags antropomòrfics policromats, segurament de dos ger-

CATALUNYA CRISTIANA

Per Sant Jordi,
vine a la nostra
parada

A la Rambla de Catalunya de Barcelona, davant de l'església de Sant Ramon de Penyaforat
T'hi esperem!

L'església de la Pietat acull la mostra «Memòria del vidre» fins a l'1 d'octubre

Grans vitralls medievals francesos a Vic

VIC.— Amb *Memòria del vidre. Grans vitralls medievals de França*, el Museu Episcopal de Vic (MEV) presenta nou obres emblemàtiques de l'edat d'or del treball del vidre. Van ser realitzades entre el 1933 i el 1949, amb tècniques tradicionals i a la mateixa escala que els originals situats a les catedrals. A Vic s'exposen a l'edifici barroc de l'església de la Pietat, marc ideal per acollir la monumentalitat d'aquests vitralls que per primera vegada surten de l'Estat francès, amb el patrocini de l'Obra Social Caixa Sabadell.

L'exposició, que durarà sis mesos, s'inclou dins dels objectius del MEV —museu d'art medieval català declarat d'interès nacional el 2001—, de programar mostres de caire internacional vinculades a l'època medieval. Organitzada conjuntament pel Museu Episcopal de Vic i la *Cité de l'architecture et du patrimoine/musée des monuments français* (MMF), l'interès de l'exposició rau a fer accessibles aquestes magnífiques obres d'art, la majoria de més de quatre metres d'alçada.

El públic pot admirar les monumentals reproduccions dels vitralls dels segles XII al XVI de les grans catedrals franceses de ben a prop, muntades sobre grans estructures metàl·liques, on s'evidencia l'encís de la relació que s'estableix entre la llum i el color, així com la precisió i la suavitat dels clarobscurs. La diversitat de les iconografies i dels temes escollits aconsegueix transmetre l'espiritualitat a través de la llum.

En la història de l'art, els vitralls francesos de l'època medieval són fonamentals i les catedrals en conserven els exemplars més ambiciosos, tant per la seva qualitat com per la seva grandària i iconografia. El 1933, Paul Deschamps, conservador i director del MMF, va començar una campanya de còpia de vitralls amb la intenció de donar a conèixer al públic les obres medievals i renaixentistes més representatives de l'art francès.

Ara, amb el pas dels anys, són una referència fins i tot per als investigadors, ja que reflecteixen amb gran fidelitat l'estat de conservació de l'obra en un moment determinat de

la seva història. Alhora, permeten al gran públic gaudir d'uns prototips sovint poc accessibles, per l'alçada on es troben, i poc visibles, per la variació de la llum externa que entra en els edificis a través dels finestrals.

El comissari de la mostra és Robert Dulau, conservador en cap de patrimoni del MMF i autor del catàleg, i el coordinador és Josep M. Trullén, conservador del MEV. L'exposició compta amb nombroses activitats complementàries organitzades conjuntament pel museu i diverses institucions: un cicle de concerts de música religiosa, projeccions de documentals i pel·lícules, visites comentades, activitats familiars i jornades de caire científic a l'entorn de la conservació del patrimoni artístic. Dins del cicle «Les arts dels objectes», que s'organitza anualment, el 27 d'abril es tractarà de forma més tècnica el món del vitrall.

Per a més informació: MEV, plaça Bisbe Oliba, 3 - 08500 VIC, tel. 938 869 360, web: www.museu.episcopalvic.com (C.C.)

Reproducció del vitrall de l'arbre de Jessé (1942).

Reproducció del vitrall del rei Salomó (1947).

Duerma como un Angel

SORT DESCANSO

Le invita a relajarse y dormir como siempre había soñado, en el colchón **MEMORY FORM** ó **MONTSENY**, mas que dormir bien descansará y su cuerpo se sentirá con mas energía

Dormir con **SORT DESCANSO** es salud.

Recomendado para problemas de circulación, cervicales, dolores de espalda, artrosis etc...

Económico
Ecológico
Indeformable
Antiácaros
100% látex

Llame ahora al **902 10 29 46**

POR LA COMPRA DE UN MEMORY FORM Ó UN MONTSENY, recibirá un TVCOLOR, ó una PLANCHA DE VIAJE ó una ASPIRADORA MULTIUSO, además entrará a un SORTEO DE UN VIAJE AL CARIBE, además **le abonaremos 140 EUROS** por su antiguo colchón

Promoción de primavera

www.sortdescanso.com

SORT DESCANSO

Puigverd de Lleida celebra des del 1753 la processó de Sant Jordi

■ És l'única que té lloc actualment a Catalunya

PUIGVERD DE LLEIDA.— El poble de Puigverd de Lleida (Segrià), celebra tots els anys la festa patronal «votada» de Sant Jordi, que es remunta a l'any 1753 quan el poble tenia una ermita dedicada al patró de Catalunya, desapareguda el 1808. Els actes, com és costum cada 23 d'abril, s'iniciaran a les dotze del migdia, quan des de l'església parroquial de Sant Pere Apòstol sortirà la tradicional processó amb la imatge de sant Jordi portada pels joves de la població.

En la processó, on participa bona part dels veïns de Puigverd i de pobles propers, hi són presents també les imatges de la Dolorosa i del Sant Crist, rememorant el caràcter penitencial que va tenir la processó de Sant Jordi

des dels seus antics inicis quan s'anava en rogativa a l'ermita del sant patró.

És costum que la processó sigui encapçalada per cavalleries guarnides i la bandera vermella de sant Jordi, mentre que la imatge del patró és acompanyada pels infants de la població abillats amb el vestit típic català i portant rams de flors a les mans, que posteriorment dipositaran als peus de la imatge de sant Jordi.

De retorn a l'església, se celebrarà la missa major en honor del patró, presidida pel rector, Mn. Jesús Mateu, i cantada pel cor parroquial. La processó de Sant Jordi màrtir de Puigverd de Lleida és, amb tota probabilitat, l'única processó que en el seu honor se celebra actualment a Catalunya. (J.C.)

Foto: Jordi Carrió

La imatge de sant Jordi surt en aquesta antiga processó pels carrers del poble.

Ajuda a l'Església Necessitada

La Bíblia del nen

Els textos bíblics de la vida de Jesús amb bellíssimes il·lustracions a tot color.
Un llibre adient perquè els més menuts puguin conèixer el món meravellós de l'Antic i el Nou Testament.

Molt indicat per als nens i les nenes que facin la Primera Comunió

FEU AQUEST SANT JORDI UN REGAL IMMILLORABLE!

Només 2 € cada exemplar!

I a més, vostè també pot regalar la Bíblia a nens del Tercer Món o de l'Est d'Europa.
Nosaltres els les farem arribar.
Faci feliços 10 nens per 20 €

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

El llibre «Les associacions de fidels» de Mons. Martínez Sistach, traduït a l'italià

ROMA.— L'editorial italiana San Paolo acaba de publicar en italià, dins de la col·lecció Univers Teologia de Dret Canònic, el llibre *Les associacions de fidels*, de Mons. Lluís Martínez Sistach, llibre editat en català el 1986 per la Facultat de Teologia de Catalunya. «El llibre de l'arquebisbe Sistach dona a conèixer elements teòrics i pràctics i és de gran utilitat per a sacerdots que en la seva activitat pastoral han de tenir cura de les associacions de fidels», anuncia l'editorial. *Le associazioni di fedeli* és un instrument útil per als qui han de preparar els estatuts de diferents associacions laicals o proposar-hi modificacions. (M.D.B.)

Coses de la vida

Arrels cristianes de Catalunya

Hola, amics! El nom de Catalunya està d'actualitat informativa, però jo em centraré només en la vessant de les seves arrels cristianes. Des dels temps més antics, trobem ja la barcelonina santa Eulàlia que defensava la seva religió i que moria màrtir com molts altres cristians. Entre els sants catalans més coneguts, podem anomenar sant Josep Oriol, sant Antoni M. Claret, sant Miquel dels Sants, el beat Pere Tarrés, etc. Cal no oblidar que Jaume I el Conqueridor va col·laborar amb sant Ramon de Penyafort, sant Pere Nolasc i santa Maria de Cervelló en l'impuls de l'orde mercedari sota el patronatge de la Mare de Déu de la Mercè. Pel que fa a la devoció a la Mare de Déu, gairebé a cada vall o muntanya de casa nostra hi ha un santuari maria. Citem-ne uns quants: Mare de Déu de l'Acadèmia (Lleida), Santa Maria del Claustre (Girona), Mare de Déu de la Cinta (Tortosa), Mare de Déu de Núria (Urgell)... i la Mare de Déu de Montserrat, que llueix com una perla enmig de la muntanya sagrada i que protegeix Catalunya i tots els catalans tant els de naixement com els d'adopció.

Cecília Aranés Mallol

Lleida recupera el ball de la Moixiganga

■ Qualificat de «teologia sense paraules», representa la Passió, mort i resurrecció de Crist

LLEIDA.— Amb motiu de la celebració del IX Pregó de la Setmana Santa de Lleida, que va tenir lloc el 2 d'abril al teatre de l'Escorxador, la ciutat ha recuperat una de les danses religioses més antigues: la Moixiganga de Lleida.

Foto: Jordi Gómez

Document viu de la dansa religiosa.

La representació va anar a càrrec de l'Esbart del Sícors-Ballet Ciutat de Lleida, dirigit per Paco Viladrich, davant d'un nombre públic, majoritàriament pertanyent a les setze confraries de Setmana Santa existents a Lleida, que va ovacionar, emocionat, la representació de la dansa.

La Moixiganga és un document viu de la dansa religiosa i precedent del teatre sacre català. És més que un ball i també més que una composició plàstica perquè el que preténia era arribar al cor dels fidels aplegats a les esglésies i la seva adhesió a la Passió, mort i resurrecció de Crist, que la dansa o ball expressa amb tot el seu realisme. És en aquest sentit que la Moixiganga ha estat qualificada de «teologia sense paraules». Així ho expressa la introducció poètica al ball: «Heus ací una ficció, / meitat joc i pregària: / Moixigan-

ga als sentits / i homenatge al Senyor.»

La recuperació d'aquesta dansa es deu a la Congregació dels Dolors de Lleida que conjuntament amb la Confraria del Centre Extremeny han estat els organitzadors del Pregó de la Setmana Santa de Lleida 2006. Ja l'any passat es va fer un intent de tornar a ballar-la, també amb ocasió del pregó, tot i que per raons de les minses dimensions de l'escenari del teatre de l'antic convent de Santa Teresa es van haver de reduir alguns quadres de la representació.

Lleida ha recuperat amb esplendor la Moixiganga en el pòrtic de la Setmana Santa, amb el desig que es representi cada any. Aquesta és almenys la intenció del director de l'Esbart del Sícors, Paco Viladrich: que la dansa obri cada any els actes de la Setmana Santa a Lleida, com ho ha fet en aquest 2006. (J.C.)

Publicat el volum núm. 15 de la revista «Urgellia»

ISONA.— La Societat Cultural Urgel·litana acaba de publicar el volum núm. 15 de la revista *Urgellia*, anuari dedicat a la recerca i divulgació dels documents històrics del bisbat d'Urgell i d'altres estudis relacionats amb les seves comarques. El darrer volum, corresponent als anys 2002-2005, recull nou treballs de prestigiosos historiadors.

Benigne Marqués, arxiver diocesà i director de la Societat Cultural Urgel·litana, ha recollit i transcrit els documents de Santa Cecília d'Elins, corresponents als anys 881-1198. Són documents d'un gran interès històric i una referència obligada per conèixer el monaquisme a casa nostra. Miquel dels Sants Gros publica i comenta una antiga consuetud de la Seu d'Urgell. Domènec Sangés continua el seu treball de transcripció i comentari dels documents dels anys 1176-1300, procedents de Guissona i custodiats a l'Arxiu Diocesà d'Urgell. Carme Batlle fa un estudi dels primers jueus prestadors a la Seu d'Urgell.

Els treballs d'Enric Moliné, Joan Campabadal i Montserrat Pagès completen el volum. Cal remarcar la interessant presentació que Pagès fa de les pintures romàniques de Santa Eulàlia d'Estaon. Tots són estudis d'especialistes que documenten els

seus treballs en les fonts de l'Arxiu Diocesà d'Urgell i en altres estudis sobre l'antic bisbat pirinenc.

Urgellia va ser una publicació promoguda i engegada per Cebrià Baraut i ell mateix en va ser director fins a la seva mort, esdevinguda a Montserrat el 8 de juny del 2003. Actualment s'ocupa de la direcció de l'anuari Carme Batlle, natural de la Seu d'Urgell i professora d'Història Medieval a la Universitat de Barcelona. Per la seva banda, la Societat Cultural Urgel·litana, coordinadora de la publicació, ha estat convertida darrerament en fundació i n'és director Benigne Marqués. L'actual directora d'*Urgellia* ha manifestat: «L'equip, que des de l'inici ha col·laborat amb ell, té la voluntat de prosseguir l'obra engegada i portada a bon terme per Cebrià Baraut durant llargs anys.» Carme Batlle ha fixat uns objectius molt concrets: «Procurarem publicar col·leccions documentals, estudis sobre la llengua catalana i sobre art, catàlegs de documents o de manuscrits, tal com la revista ha anat desenvolupant fins ara.»

Testimoni valuós i contrastat el de la historiadora i engrescador per als estudiosos que volen aprofundir en l'estudi i divulgació de les nostres arrels més profundes. (Antoni Mirabet)

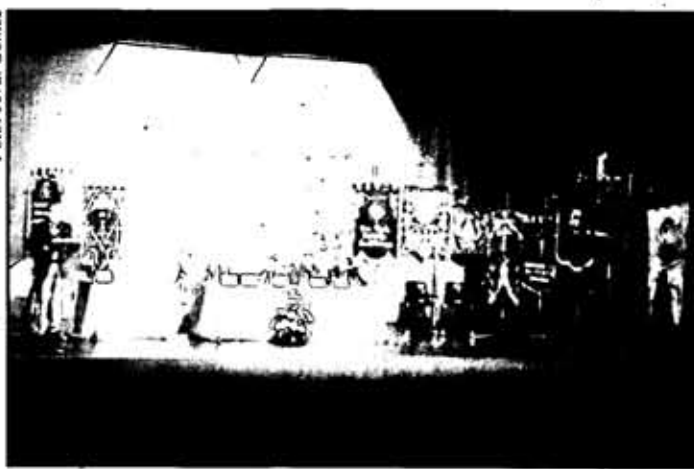
El marista César Égido va fer el pregó

El germà marista César Égido García, nascut a Salamanca i lleidatà d'adopció, exprofessor del col·legi Maristes Montserrat de Lleida i actual director del col·legi Joan XXIII de Tarragona, va ser el pregoner del IX Pregó de la Setmana Santa de Lleida, en un acte presidit per l'alcalde de Lleida, el prior seglar de la Congregació dels Dolors i altres autoritats.

El pregoner, en el seu discurs, va reflexionar sobre el sentit de la Setmana Santa com a eix central de la commemoració de la Passió, mort i resurrecció de Crist, amb la seva dimensió social, religiosa i espiritual. També es va referir a la pèrdua del sentit de la transcendència a la nostra societat i com a la Setmana Santa els cristians celebrem el sofriment transcendent de

Jesús: «Les processons i els passos que desfilen aquests dies són un símil de la nostra vida de pelegrinatge.» César Égido va dir que cal inculcar la fe en la cultura europea actual, basada en l'autosuficiència. Segons ell, la realitat actual ha de ser un estímul per renovar l'Església.

Foto: Jordi Gómez

Acte del pregó de Setmana Santa.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

En record del Sr. Planas

El Sr. Planas era un home amb molts diners i propietari de diferents negocis. Era un client habitual del restaurant on jo treballava com a xef de cuina. Abans d'asseure's al menjador, entrava amb decisió dins de la cuina i em deia: «Joan, prepara'm el de sempre.» Es referia a la mariscada especial de cada mes.

Actualment, el marisc és un aliment molt preuat. N'hi ha de molts tipus, com per exemple, la gamba, el llagostí, la llagosta, la nècora, el peu de cabra, els musclos, les ostres, les garotes, etc.

És un aliment ric en proteïnes, vitamines A, B, C i D i sals minerals com el calci, el ferro, el magnesi, etc.

Una cosa molt important, si compreu marisc, cal que tingueu en compte que sempre ha de ser molt fresc.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Poesies

Catalunya Cristiana ofereix, com ja és habitual en el número especial de Sant Jordi, una sèrie de poesies creades pels nostres subscriptors i lectors.

Diada de Sant Jordi

Campana cridanera amb tocs de festa
volteja a prop dels núvols una cançó,
perfum del nostre poble, flor de ginesta
amb balandreig del vent com dolç pregó.

Un cavaller valent de gesta viva,
lluitador per la terra, blasó de pau,
ha llurat, d'un dragó, dama captiva,
fent volejar bandera sota un cel blau.

Aquest nostre sant Jordi, que és cor i ven,
amb la rosa a l'escut de llibertat,
l'ofrena a Catalunya com bell trofeu,
a prop de quatre estels, fulgent daurat.

Llegenda i primavera d'aquest país,
colors de pluja i sol, tot un encís!

CARME CATÀ

Petició d'uns catalans als seus patrons

El «drac del vici» arreu del país fa de les seves.
Arma i penó, patró Jordi, insigne cavaller
enarbora enfront la fera que devora lleves
de joventut, de noies i nois en el seu mal fer.

«L'ofici», conegut el més vell de tots els oficis,
misèria és, que d'ofici només en té el nom,
tentacle maligne que obre al més funest vici
amb l'afany d'anar-ho empenant tot de gom a gom,

com a presa regalada dels bells i passeigs vials
per tornar-los caus mal coberts, terrible ofici
fent-se públic, a dempeus com lluminosos fanals
que demanen un «prou» i «ràpid» contra el gran vici.

Noble cavaller, a nostra joventut catalana
brinda ales batents d'abelles, la mel del pur amor
nia als cors de noies i nois, que amb ufana
la sembra de bona grana doni la més bella flor.

Sant Jordi, la teva valentia, galant cavaller,
sepulti lluny de nostra terra aquest terrible drac,
que ens puguem passejar amb cara alta pel carrer.
Amor, amor!, no amb el que d'amor sols és parrac.

A Catalunya ens cal joventut alegre, sana,
surant amb l'amor fins al llindar de l'infinit.
Honorabilitat, puresa... noia catalana
prenent gojosa del noi, però que mai pot ésser partit.

«Sant Jordi, cavaller», de Rafael (Museu dels Uffizi, Florència).

Llibres i roses, emblemes que són fe d'una terra
que arreu ens ha fet grans, sobresortint el Principat;
llibres i roses, vessant de la celestial gerra
que porta els hàlits de Sant Jordi i Montserrat,

capaços d'oblidar el més terrible dels «oficis»
i no haver d'abaixar els ulls transitant pel carrer.
Sant Jordi, vencerem el més terrible dels vicis
amb la Moreneta i el galop del teu corser.

JOAN MAÑOSA ROCABRUNA

Vivent llumí, salm interior

Miro l'horitzó
trist com un dia sense pa.
L'avui s'ha engolit.
la pluja, orfena de núvols i llampes.
El cel d'ahir,
estels d'avis i pares,
jardí de blaus platejats
nedant en blaus de transcendència...
No hi és, no hi és!
Tot és gola de llop
i jo un cuc de llum
en la nit del desert.

Miro dintre el meu jo:
en la fondària del pou.
vivent llumí reflectit en parets de gel.
Però, però, aquest llumí
em fa diferent de la gent

i senyor del paisatge.

Al racó del meu cor
no hi ha ni foc ni llum
només brases de foc tenebrós
temps passats que són història de museu.

Avís, avís!
Ho espero tot.
T'espero a tu.
Oh, esperança sonora,
unic tresor meu.
Regala'm la gaspita
que em guardi denpeus
fins que arbori
l'escat del Fill de l'Home.

J. BLANC I BAHIMA

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols
aprendre a regular-la d'una manera natural,
sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)

e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org

web RENAFER: www.renafar.org

Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Oli perfumat per al marisc

INGREDIENTS:

marisc
oli d'oliva
6 grans d'all
1 anxova
2 cullerades de suc
de llimona
6 olives farcides
julivert

PREPARACIÓ:

Poseu en un bol: 20 cullerades d'oli
d'oliva, 6 grans d'all fregits, 1 anxova
de llauna de qualitat, 2 cullerades de
suc de llimona, 6 olives farcides, una
mica de julivert i tritureu-ho tot ben fi.
Aboqueu aquesta salsa per sobre del
marisc i, bon profit!

Llibres

El silenci, camí interior

Des del principi dels temps, l'ésser humà s'ha enfrontat al misteri més incomprensible de l'existència: el dolor, l'angoixa, la por, la mort... Totes les tradicions espirituals han intentat donar resposta a aquest misteri. Les pàgines d'aquest llibre ens conviden a emprendre un viatge de silenci a través del nostre interior, a descobrir les arrels del patiment i a abandonar-nos a la felicitat senzilla de la vida quotidiana. L'acceptació, la confiança i l'amor seran els nostres companys de viatge. Manuel López Casquete és deixeble de l'Escola de Silenci, fundada pel P. José Fernández Moratiel. (C.C.)

Manuel López Casquete, *Regreso a la felicidad del silencio*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos, Bilbao 2006, 120 pàg.

Lliçons de vida

Viure és caminar, progressar, desenvolupar-se i canviar. En aquest moviment continu, no poques vegades ens trobem perplexos, vacil·lants. Ens ajuda, llavors, servir-nos de la llum que altres van veure en circumstàncies semblants; conèixer el que van fer altres. Aquest llibre és una invitació a aprofundir en la vida humana, a escoltar tot el que és paraula i expressió. L'autor, Eduardo Perales Pons, que pertany a la congregació dels Sacerdots del Cor de Jesús és llicenciat en Teologia, afirma que «dialogant es fa camí cap a la veritat». (C.C.)

Eduardo Perales Pons, *El arte de vivir. Un camino a la serenidad*. Editorial San Pablo, Col·lecció Timonel, Madrid 2005, 197 pàg.

Catequesi pasqual

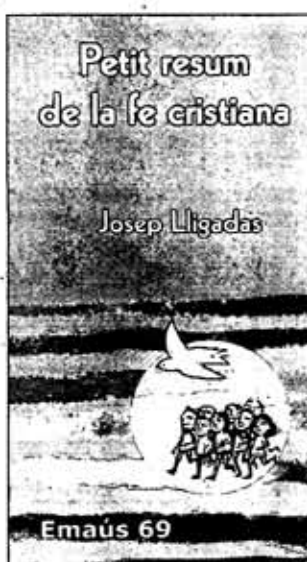
El relat dels deixebles d'Emaús, un dels més coneguts de la Bíblia, ens parla de trobada, camí i reconeixement. Hi apareixen tots els elements de la catequesi pasqual; la identitat divina de Jesús no eclipsa la seva identitat humana. Mitjançant un recorregut exegetí, interpretatiu, artístic i espiritual, el teòleg i periodista Bruno Chenu ens presenta el contingut d'aquest passatge, alhora poètic i teològic, que conclou amb una expressió de fe que reconeix Crist com a company de ruta, interlocutor privilegiat i veritable camí de vida. (C.C.)

Bruno Chenu, *Los discípulos de Emaús*. Editorial Narcea, Col·lecció Espiritualidad, Madrid 2006, 154 pàg.

Petit resum de la fe cristiana

Josep Lligadas

La riquesa de la fe

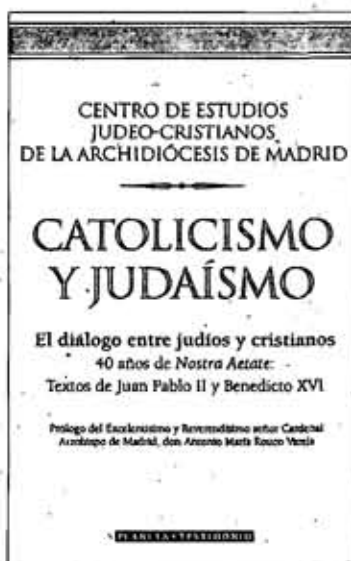
Viure la fe cristiana no és limitar-se a creure en una llista de veritats; ni és, tampoc, un simple sentiment. És una cosa molt més profunda, sòlida i rica. En l'arrel de la fe hi ha Jesús, que ens va mostrar Déu i ens va parlar de quina era la vida humana que valia la pena viure, i ell mateix la va viure plenament. Ens va reunir en comunitat i ens va anunciar una vida per a sempre, la mateixa que ell ja viu, ressuscitat d'entre els morts. És important conèixer a fons i de manera actualitzada la riquesa de la nostra fe. Aquest és l'objectiu principal d'aquest volum. (C.C.)

Josep Lligadas, *Petit resum de la fe cristiana*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2006, 61 pàg.

Un diàleg fraternal

La declaració *Nostra aetate*, el més breu dels documents del Concili Vaticà II, va donar un impuls nou a les relacions de l'Església catòlica amb el judaisme i va recomanar el coneixement i l'apreci mutu basats en la Sagrada Escripura que jueus i cristians tenen en comú. En el 40è aniversari de la publicació d'aquest document, aquest llibre vol donar a conèixer —a través dels discursos de Joan Pau II i de Benet XVI— el desenvolupament i les exigències dels ensenyaments del Concili per construir un món de pau i amor fraterno. (C.C.)

Joan Pau II-Benet XVI, *Catolicismo y judaísmo. El diálogo entre judíos y cristianos. 40 años de «Nostra aetate»*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Barcelona 2005, 256 pàg.

Per una vida sana

El cardiòleg Valentí Fuster ofereix en aquest llibre, escrit en col·laboració amb el periodista Josep Corbella, consells bàsics per tenir cura de la salut i millorar la qualitat de vida. Presenta en un llenguatge clar i amè allò que la medicina coneix avui dia sobre alguns dels problemes de salut que més preocupen els ciutadans: el control del pes, la dieta ideal, el colesterol, la tensió arterial, el consum d'alcohol, l'addicció al tabac, l'estrès i fins i tot la tristesa i la soledat. Així, el lector podrà prendre les decisions que consideri oportunes sobre la seva salut. (C.C.)

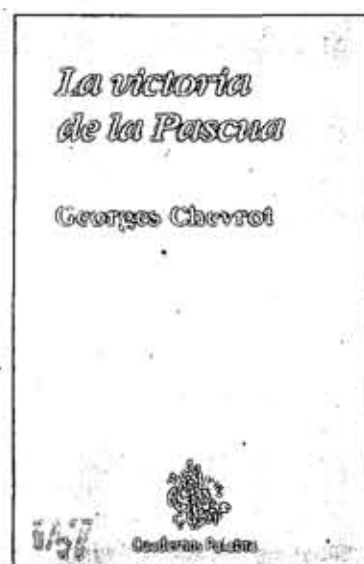
Valentí Fuster, *La ciencia de la salud. Els meus consells per a una vida sana*. Editorial Columna, Barcelona 2006, 314 pàg.

Crist, el gran protagonista

La Pasqua és per al cristià la més gran de les festes; hi celebra la victòria de Crist sobre el pecat i la mort. En aquestes pàgines, el teòleg Georges Chevrot, amb el mestratge habitual, ens ofereix vint-i-set meditacions formidables i plenes de força que tenen un mateix protagonista: Crist ressuscitat. La resurrecció de Jesús és el fonament de la fe dels cristians, però malauradament, amb freqüència, els cristians s'hi deixen alimentar poc. Sens dubte, constitueix l'aliment d'una vida de fe, d'esperança i de caritat. (C.C.)

Georges Chevrot, *La victoria de la Pascua*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2005, 326 pàg.

Crida a la convivència

Els moviments de població han existit sempre i no s'aturaran. Poques vegades, però, hi ha hagut tant de debat, por i manipulació sobre ells. Reconegut expert internacional en el tema, Samir Naïr explica el perquè d'aquests fluxos de poblacions i els nostres prejudicis. L'autor advoca per una gestió dels moviments de poblacions basada en el desenvolupament de la mobilitat organitzada en lloc del caos de la immigració il·legal. Un llibre imprescindible per entendre les modificacions del teixit humà en les nostres societats. (C.C.)

Samir Naïr, *Y vendrán... Las migraciones en tiempos hostiles*. Editorial Bronce, Barcelona 2006, 312 pàg.

Llibres

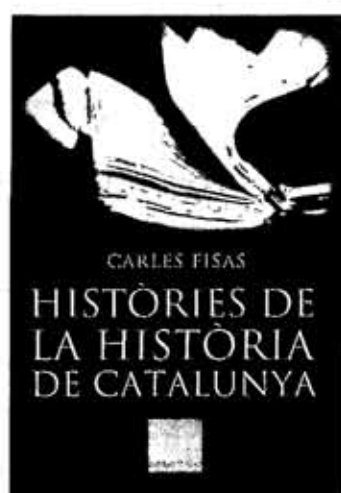
Una epopeia urbana

Què hi ha, en el manuscrit trobat als Encants, que hagi pogut interessar un home tranquil com el senyor Lotari? Al cap i a la fi, a *El metall impur* només hi ha pogut llegir una història de fàbrica, on la mort accidental d'un pobre noi ha trasbalsat l'amic que no ha sabut evitar la desgràcia. Potser s'ha sentit atret per històries d'homes tristos, com el mariner Salgueiro, naufrag del canal de la Mànega. Tot plegat entre el fum, la pols i la ferralla de la Farga, una foneria vora el riu, que un dia de setembre del 1962 serà arrossegada fins a les platges del Camp de la Bota per les aigües corrompudes del primer franquisme... Aquesta novel·la va guanyar el premi Sant Jordi 2005. (C.C.)

◀ Julià de Jòdar, *El metall impur*. Editorial Proa, Col·lecció A Tot Vent, Barcelona 2006, 428 pàg.

Anècdotes i curiositats

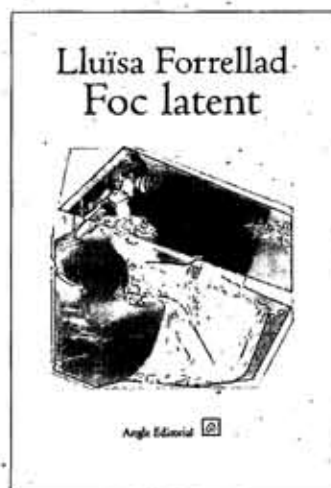
La història és ben plena d'anècdotes i curiositats, algunes de fascinants, altres de divertides. Per exemple, molta gent ignora que la paraula «treball» ve d'un mot llatí que vol dir «tortura», que a l'edat mitjana les dones ja feien servir cosmètics o que els catalans més benestants del segle XIX per menjar només utilitzaven el ganivet. Aquests són només uns quants dels molts retalls de la nostra història —estampes de la vida quotidiana— que el lector trobarà en aquestes pàgines, que l'escriptor Carles Fisas ha rescatat de l'oblit per mostrar l'altra cara dels nostres avantpassats, el costat més simpàtic i desconegut. (C.C.)

◀ Carles Fisas, *Històries de la història de Catalunya*. Editorial Columna, Col·lecció Clàssica, Barcelona 2005, 293 pàg.

Aprenentatge vital

Aquesta novel·la narra l'aprenentatge vital de Pol Caselles —orfe i pobre—, la seva educació sentimental i el seu ascens en societat. I tot això en l'època més convulsa de Barcelona: una ciutat esquinçada per les bombes anarquistes, la lluita de classes, el catalanisme emergent i la confrontació religiosa, que culminarà en l'esclat incendiari de la Setmana Tràgica. El món burgès dels personatges, ple de rituals i de secrets, patirà una sacsejada brutal. *Foc latent* constitueix el retorn més sorprenent de la literatura catalana. Lluïsa Forrellad va guanyar el premi Nadal 1953. Ara, més de cinquanta anys després, publica la seva segona novel·la. (C.C.)

◀ Lluïsa Forrellad, *Foc latent*. Angle Editorial, Col·lecció Narratives, Barcelona 2006, 613 pàg.

Una història fascinant

En un apassionant i divertit relat, l'escriptora holandesa Imme Dros, experta en Homer i autora d'excel·lents obres juvenils sobre les aventures d'Ulisses, fon la *Ilíada* i l'*Odissea* en una història tan fascinant com les originals. *Ilión y Odiseo* posseeix la força de les històries clàssiques, la bellesa i la poesia dels mites i un humor intel·ligent capaç de combinar el que és dramàtic amb el que és lúdic. Es tracta d'un llibre accessible i amè, indispensable per a lectors de totes les edats. Conté un índex onomàstic on es descriuen els personatges principals d'aquesta novel·la. (C.C.)

◀ Imme Dros, *Ilión y Odiseo*. Editorial Salamandra, Barcelona 2005, 351 pàg.

L'energia optimista

L'optimisme és una força molt potent, capaç d'influir de manera positiva en tots els àmbits de la nostra vida. Per això, aprendre a sentir i pensar en positiu és una inversió summament profitosa que multiplica les possibilitats de viure sans i feliços. El psiquiatre Luis Rojas Marcos detalla en aquest llibre els ingredients que diferencien una predisposició optimista d'una de pessimista, explora les forces que conformen el nostre temperament (genètiques, culturals...), identifica els verins més nocius per a l'optimisme (la indefensió crònica i la depressió) i descriu estratègies de provada eficàcia per tal de fomentar una predisposició optimista. (C.C.)

◀ Luis Rojas Marcos, *La força de l'optimisme*. Edicions 62, Col·lecció Llibres a l'Abast, Barcelona 2006, 204 pàg.

Cuina mediterrània

Aquest és un receptari que recull plats de diverses cuines de la Mediterrània, des d'Egipte fins a Andalusia, passa per Grècia, la Costa Brava i el Marroc. Montse Estruch, una de les cuineres més originals de Catalunya, s'ha inspirat en els productes, les preparacions i els condiments que ha conegut en els seus viatges per la Mediterrània, per elaborar un receptari que ens traslladarà —a través dels sentits— arran de mar, per gaudir d'una taula magnífica amb el millor de cada port. Montse Estruch és la cuinera i propietària del restaurant El Cingle, que compta amb una estrella Michelin. (C.C.)

◀ Montse Estruch, *Mediterrània: la mar de plats. Un passeig per la cuina mediterrània*. Viena Edicions, Col·lecció Mil·lars, Barcelona 2005, 182 pàg.

Cap a la prosperitat

Per primer cop a la història, la nostra generació té l'oportunitat de posar fi a la pobresa extrema dels països més necessitats del planeta. Però, com aturar el cercle viciós de malaltia, endeutament i catàstrofes naturals que manté en el subdesenvolupament més de mil milions d'habitants? Jeffrey D. Sachs, una de les principals autoritats mundials en economia i política sanitària, ofereix la resposta en aquest volum. De referència obligada per conèixer les arrels de la prosperitat econòmica, el llibre aporta gran quantitat de dades que conviden a la reflexió dels ciutadans més afortunats del món. El pròleg és de Bono, cantant d'U2. (C.C.)

◀ Jeffrey Sachs, *El fin de la pobreza. Cómo conseguirlo en nuestro tiempo*. Editorial Debate, Col·lecció Arena Abierta, Barcelona 2005, 550 pàg.

Receptes casolanes

La teca, una obra cabdal en la literatura gastronòmica catalana, va aparèixer el 1924 i, des d'aleshores, se n'han fet setze edicions. El seu autor, Ignasi Domènech i Puigercós (1874-1956) —cèlebre restaurador a qui amb motiu de la seva mort ara fa 50 anys se li ret homenatge amb la celebració de l'Any Ignasi Domènech—, en la primera pàgina deixava ben clar l'objectiu del llibre: «Conté la manera d'organitzar tota classe d'àpats senzills o d'etiqueta (...) i molts consells de pràctica i utilitat per comportar-se elegantment a taula.» Aquesta nova edició n'actualitza el format i, en alguns aspectes, el llenguatge, però no pas el seu esperit inicial. (C.C.)

◀ Ignasi Domènech, *La teca. La veritable cuina casolana de Catalunya*. Cossetània Edicions, Col·lecció El Culleror, Valls 2005, 260 pàg.

Llibres per als més joves

Animals sorprenents

Quina colla d'animals que trobem a prop del riu! A tots els animals que fan vida vora l'aigua els agrada remullar-se, esquitxar-se i fer xip-xap. Ja veureu com van sortint d'aquest llibre-sorpresa tan divertit, si l'obriu. Coneixereu les piranyes, el cocodril, els flamencs, la granota, el pelicà... en el seu àmbit. Altres títols de la mateixa col·lecció són: *El gran ós polar*, *La gallina feliç*, *El lleó gandul*, *El tauró poca-solta* i *L'abella feïnera*. Són recomanats per a infants a partir dels tres anys. (C.C.)

Jack Tickle (text i il·lustracions), *El cocodril intel·ligent*. Editorial Combel, Col·lecció Llibres del Tat, Barcelona 2006, 16 pàg.

Vet aquí una vegada...

Per a molts nens i nenes la millor part del dia és, sens dubte, el vespre, ja que és quan arriba l'hora del conte d'abans d'anar a dormir. En aquest llibre setze personatges coneguts expliquen el seu conte preferit (*En Hansel i la Gretel*, per Elisenda Camps; *El timbaler del Bruc*, per Joan Laporta; *Els tres fills*, per Gerard Quintana, etc.). S'hi inclou també un CD amb una selecció dels contes. Els autors han cedit els drets d'aquesta obra a l'Hospital Sant Joan de Déu en favor d'activitats d'animació lectora. (C.C.)

AA.DD. (text) i Rebeca Luciani (il·lustracions), *L'hora del conte*. Editorial La Galera, Barcelona 2006, 90 pàg.

El secret de la lluna

Cada nit, abans d'anar a dormir, la Carlota s'acomiadava de la lluna. Ho feia des que era molt petita, des que la va descobrir allà dalt, tan rodona, lluent i màgica. Va haver-hi un temps en què plorava quan la lluna no hi era. No ho entenia, però ara ja sabia que la lluna complia un cicle (hi havia dies que era plena, minvant, creixent o nova). Un dia la Carlota va obrir la finestra. Buscava la lluna per xerrar una estona amb ella. Però no hi era. Què passava? On era la lluna? No s'imaginava que estava molt a prop seu... (C.C.)

Núria Calbó (text) i Teresa Calbó (il·lustracions), *La lluna en un calaix*. Editorial Destino, Barcelona 2004, 34 pàg.

Versions de contes clàssics

Aquesta edició de les aventures de *Les tres bessones* neix de la sèrie de dibuixos animats produïda per Cromosoma i Televisió de Catalunya amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, basada en els personatges creats per Roser Capdevila i Mercè Company. Cadascun dels llibres d'aquesta nova col·lecció — que versiona contes clàssics com ara *La Ventafocs*, *El flautista d'Hamelin*, *En Pinotxo* o *La princesa i el pèsol* — correspon a un capítol de l'esmentada sèrie televisiva. (C.C.)

Roser Capdevila i Mercè Company (text i il·lustracions), *Les tres bessones i la princesa i el pèsol*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta Infantil, Barcelona 2006, 32 pàg.

Històries bíbliques

Aquest llibre conté cinc grans despleables que ens acosten a les històries de la Bíblia de manera divertida i entretinguda. Els infants podran llegir diferents històries — Noè i la seva arca amb animals de tota mena, l'enfrontament entre David i el gegant Goliath, Daniel i els lleons, Jonàs i la balena, i el naixement de Jesús —, mentre obren les pàgines que reproduïxen escenes panoràmiques de les Sagrades Escripures. Cada desplegable inclou la referència bíblica per trobar més informació. (C.C.)

Allia Zobel-Nolan (text) i Paula Doherty (il·lustracions), *Mi gran libro de historias de la Biblia*. Editorial San Pablo, Barcelona 2005, 10 pàg.

Com veure la televisió

Grans o petits, tots estem influïts per les imatges que veiem a la televisió. Aquesta guia que ens ofereix el psiquiatra i escriptor Serge Tisseron ens ensenya els infants a reaccionar davant de la violència de les imatges a través de la informació. Saber què és una imatge violenta, per què impressiona i com afecta, conèixer les reaccions més habituals davant de la violència a la televisió i descobrir com evitar que facin mal ajudarà els més petits a reduir l'impacte negatiu que les imatges violentes els poden causar. (C.C.)

Serge Tisseron (text i il·lustracions), *Tele violenta, ¡no!* Editorial San Pablo, Col·lecció Aprende a Decir ¡No!, Madrid 2006, 53 pàg.

Geni de la música

De petit, Wolfgang Amadeus Mozart ja era un geni de la música: tocava d'oida, componia cançons, recitava de memòria...

però en altres ocasions era una mica desastre. Voleu saber més coses de la seva infantesa? En aquest llibre descobrireu que el seu llibre preferit era *Les mil i una nits*; que reis, nobles i bisbes el cridaven perquè toqués als seus salons i que des dels 7 fins als 18 anys va estar tres mil dies de gira (és a dir, set anys i tres mesos viatjant). Els experts opinen que és el millor músic de tots els temps. (C.C.)

Victoria Bermejo (text) i Miguel Gallardo (il·lustracions), *La historia más divertida de Mozart nen*. Editorial La Galera, Barcelona 2006, 32 pàg.

Un mestre de l'amor

La periodista Paloma Gómez Borrero, que va tenir el privilegi de seguir Joan Pau II en tots els viatges arreu del món que aquest va fer al llarg dels seus vint-i-sis anys de pontificat, ha escrit aquest llibre adreçat als infants, «als quals va estimar tant, va defensar i va protegir», comenta. L'objectiu és donar-los a conèixer la vida i obra d'aquest Papa extraordinari, «que ha marcat la nostra època, que ha donat a la humanitat lliçons de fraternitat i ha estat mestre de germanor, de pau... en definitiva, d'amor», explica l'autora. (C.C.)

Paloma Gómez Borrero (text) i María Pascual (il·lustracions), *Abuela, háblame del Papa. La historia de Juan Pablo II contada a los niños*. Editorial Palabra, Col·lecció Libros Ilustrados, Madrid 2005, 85 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Valor de la nostàlgia

Primer de tot, cal dir que el plaer que proporciona un llenguatge com aquest que fa servir Maria Barbal és un regal impagable per al lector. La primera impressió que em va fer *Pedra de tartera*, la novel·la amb la qual es va donar a conèixer, es repeteix a *País íntim* amb escreix, perquè la tasca de gairebé deu anys s'ha de notar necessàriament.

Maria Barbal, com a dona que viu la història íntima d'altres dones, sap descobrir-nos facetes que són no necessàriament sorprenents, però sí expressades amb tanta subtilitat i un saber fer, que obliguen a una reflexió lectora, de vegades no gaire fàcil, però extraordinàriament útil per submergir-nos en la lectura, i quasi sentir-nos coprotagonistes silenciosos de l'esdevenir de la novel·la. La relació de la Rita amb els seus ambients serà el fil conductor de la crònica de la infantesa a la maduresa. Tot el que observa, primer amb sorpresa, després amb rubor, més tard amb indiferència, li faran resumir el valor de la seva pròpia vida, en un fer i refer la troca complicada de la nostàlgia.

Maria Barbal sap objectivar els problemes, potser parla des de l'experiència. Tant se val, perquè encara que totes les circumstàncies de totes les existències s'assemblen, cadascuna és diferent, com també és dife-

Maria BARBAL.

País íntim.

Columna, Barcelona 2005, 304 pàg.

rent la manera de viure-les. I això fa que tot sembli nou, encara que no resulti, en resum, igual. El refranyer espanyol està ple d'expressions breus que ens recorden que les faves es couen igual a tot arreu, i els clàssics ens recorden que no hi ha res de nou sota la capa del sol.

I cal agrair que Maria Barbal ens ho recordi indirectament, perquè així ens demostra que no hem d'anar a extrems extravagants per ordinar una narració bona i excel·lent.

Seria discutible, a primera vista, si cal anar als mateixos accidents de la vida: diners, desamor, egoisme, bona fe... nostàlgia. Però ens hauríem de preguntar si es pot donar la vida sense aquests ingredients. El drama que comporta a la protagonista Rita créixer entre aquesta fullaraca que li entorpeix el camí, no és més gran que el nostre: un lloc comú amb decorats i figurants diversos. Tant se val que sigui en els paratges bells del Pallars, que a la Barcelona de la velocitat i

del ciment. Igual que la bona noia de *Pedra de tartera*, anirà d'una banda a l'altra i aconseguirà ser feliç si sap fer un racó íntim en la seva ànima. És precisament el *País íntim* que dona títol a la novel·la.

És una coincidència, potser, que la majoria de les nostres novel·listes recents s'inspirin en protagonistes femenines. No crec que sigui manca de creativitat, o de capacitat de fer el salt al sexe masculí. No sé si deu ser manca de comunicació o desig de reivindicació. Qui sap. Però des de *Nada* de Carmen Laforet, fins a l'últim Planeta de la Maria de la Pau Jañer, són «elles» les que es mouen per les seves pàgines.

Certament, ens donen perfils interessants i visions del món de la dona subtils, sense haver d'arribar als extrems de Simone Weil, o de la duquessa de Campo Alange, però

ensem en Mercè Rodoreda (inoblidable Colometa), Montserrat Roig, Carme Riera, Isabel-Clara Simó, Maria Mercè Roca, etc., i veurem la preponderància del món femení en les seves obres. I, cosa important, potser també són més proclius a escriure que els homes. Potser la imaginació de les hostres escriptores és més fecunda...

Aquesta reflexió pot ser polèmica, i en aquest moment només puc anar al vell casalot de la memòria personal. No desmereix gens, la creació femenina, i potser la subtilitat i la intuïció d'una escriptora és més apta per ser llegida avui, perquè la seva feina està més a prop de la realitat. Sigui com sigui, en poques ocasions hem pogut acumular lectures d'obres de dones com en els nostres dies. Caldria saber quina n'és la raó.

Un aspecte delicat, segons el nostre parer, és la manera de portar a col·lació el drama de la nostra dolorosa guerra civil del 36. Els autors es veuen obligats a jutjar amb severitat o ironia cruel, el bàndol que va vèncer el 37, i que al cap d'uns anys ha estat vençut pel temps. Gràcies a Déu, i al sentit comú de molta gent responsable, no s'hi han rabejat gaire a recordar... però sempre hi ha un bri de voluntat de ferir, sobretot en moments en què no es veu tan necessari. La pau representa equilibri, i Maria Barbal en té, i la Rita pateix conseqüències desagradables amb entesa. Cal agrair que Barbal no n'abusi.

País íntim és una obra en la qual segueixes les vicissituds conegudes de la nostra història comuna, que malauradament només ens arriben a través de records molt personals. Però serveix perquè recordem que hi ha hagut vivències molt dures, suportades amb entesa per éssers anònims. El retrat de la Rita i les seves circumstàncies pot ser la crònica de tanta gent que ha viscut i patit aquesta convulsió dels anys, que deixem enrere, però que ens els recorden les cicatrius pròpies i alienes.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Esparreguera, Ciutat Pubilla de la Sardana 2006

Esparreguera, la població del Baix Llobregat situada al peu de Montserrat i coneguda arreu per les seves representacions de *La Passió*, esdevindrà capital del món sardanista aquest cap de setmana de Sant Jordi, quan sigui proclamada Ciutat Pubilla de la Sardana per l'Obra del Ballet Popular.

Els dansaires i col·laboradors de la Secció Sardanista de La Passió, juntament amb l'entitat de La Passió i l'Ajuntament, formen la comissió encarregada d'organitzar i materialitzar la programació d'Esparreguera Ciutat Pubilla de la Sardana 2006 amb actes diversos.

El dia 22 arribarà a Esparreguera la Flama de la Sardana procedent de Molins de Rei, que ha estat Ciutat Pubilla 2005. Dos monuments artístics identificaran Esparreguera com a Ciutat Pubilla de la Sardana: un monument corpori, de Lluís Llongueres i, l'altre, musical, la sardana *Esparreguera Ciutat Pubilla*, de Carles Segarra i Mas. Els actes protocol·laris es faran a la Sala Gran del Teatre de la Passió, que excepcionalment ha suspès les repre-

sentacions d'aquest cap de setmana. Allà s'hi farà la Lliçó Magistral de la Sardana i la cobla Els Montgrins interpretarà un concert amb les quatre peces musicals escrites amb ocasió del Pubillatge. El mateix dia 22, a la nit, hi haurà una botifarrada popular i un concert jove a càrrec de La Carrau i el grup local The Papa's & the Popo's.

El dia 23, tindrà lloc la Missa del Sardanisme i una ofrena del Pubillatge a santa Eulàlia amb la sardana *Esparreguera Ciutat Pubilla*. A la plaça de l'Ajuntament es farà la descoberta de la placa commemorativa que perpetua Esparreguera com a Ciutat Pubilla de la Sardana 2006. També tindrà lloc la inauguració del monument dissenyat per Lluís Llongueres a la nova plaça de la Sardana, la lectura del Missatge al Món Sardanista, i es donaran a conèixer les Medalles al Mèrit i les distincions sardanistes atorgats per l'Obra del Ballet Popular i es farà la designació de la Ciutat Pubilla del 2007, un dinar de germanor, la instauració de la Copa Catalunya, i un concert de la Companyia Elèctrica Dharma. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou anys, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

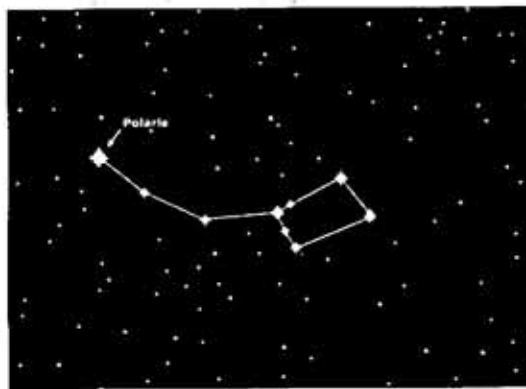
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

L'estrella polar és triple

D'ençà que Herschel el 1804 pogué anunciar que hi ha realment estrelles dobles, o sigui, unides gravitacionalment (girant una a l'entorn de l'altra) ha plogut molt. Abans de Herschel encara es creia que si el telescopi mostrava dues estrelles molt juntes havia de ser per un efecte de perspectiva. Així ho havia pensat el P. Giovanni Riccioli, jesuïta, el 1650 quan descobrí que l'estrella Mizar (de l'Óssa Major) es veia doble amb el telescopi que ell tenia. Ara sabem que un 70% dels estels són múltiples, és a dir, dobles o triples o quàdruples... Si hi hagués orbitant a l'entorn d'ells algun planeta habitat seria deliciós tenir dos o tres o quatre sols il·luminadors del dia, que potser no tindria mai nit; no us sembla?

Doncs bé, la novetat que us puc contar avui és que el cèlebre telescopi *Hubble*, que segueix en òrbita com ja hem dit altres vegades, acaba de fer un nou descobriment interessant: l'estrella polar és triple. La polar, com sabeu, és l'última de la cua de l'Óssa Menor i ben visible a simple vista. És la que ha servit durant segles per orientar navegants i viatgers. Ja se sabia que era doble i se sospitava que n'hi podria haver una altra amb elles, però molt junta a la més brillant. Ara s'ha pogut veure que efectivament és així: el *Hubble* ha

mostrat que a uns 2.800 milions de quilòmetres de la gran n'hi ha una altra de petitona. Aquesta distància, astronòmicament, és petita; no arriba a la que hi ha del planeta Urà al nostre Sol. Imagi-neu-vos que Urà fos una estrella. Això ha estat interessant per als astrònoms perquè a aquesta distància deu descriure l'òrbita en uns 30 anys i ara la podran seguir per poder determinar la massa de l'estrella gran (que s'anomena Polaris A, i aquesta d'ara, Polaris Ab; la ja coneguda, més llunyana, però que visualment es confon amb la polar, és la Polaris B). Les masses de les estrelles només es poden saber per la força gravitatòria que exerceixen sobre una altra que giri al seu entorn.

La Polaris A és una estrella (unes mil vegades més brillant que la Ab) que es troba a 431 anys llum i tan gran que ocupa un volum de 100.000 vegades el nostre Sol. També té una brillantor d'uns 2.000 sols, però és variable cefeida, cosa que fa que pugi i baixi la seva resplendor. Amb la Polaris Ab ara els astrònoms en podran saber més: quant «pesa», vull dir la seva massa. Encara que sigui tan gran i brillant podria ser que no arribi a quatre o cinc vegades el Sol. Ja ho sentirem a dir quan ho hagin escatit.

Actualitats científiques
Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

43 Classificació de les estrelles per tipus espectrals

La primera classificació que es féu de les estrelles va ser per magnituds, entenent per «magnitud» la intensitat lluminosa que en rebem. La va fer Hiparc de Nicea per apreciació visual i, lògicament, poc precisa. De la magnitud són les més brillants del cel i de 6a les que es troben al límit de ser vistes a ull nu i són unes cent vegades més dèbils. El 1850 l'astrònom anglès Norman R. Pogson (1829-1891) proposà rigoritzar-ho, prenent alfa de Virgo com de la magnitud i passant a cada magnitud a la següent dividint per 2,512 la lluminositat; així les de 6a magnitud són 100 vegades més dèbils perquè $2,512^5 = 100$. I així es fa des d'aleshores. No cal dir que la majoria tenen magnitud fraccionària. Les més brillants que alfa de Virgo la tenen inferior a 1 i fins i tot negativa com la més brillant del cel, Sírius que és de magnitud -1,5.

Això pel que fa a la magnitud aparent, que és la que capta el telescopi. Es diu magnitud intrínseca la que tindria l'estrella si se situés a 10 parsecs de distància (o sigui a 32,6 anys llum, ja que un parsec —distància des de la qual es veuria el semieix major de l'òrbita de la Terra amb un angle d'un segon— equival a 3,26 anys llum). La magnitud intrínseca només es pot saber quan se sap la distància de l'estrella, cosa no sempre possible.

Ara bé, més interessant que saber la llum que emet una estrella és conèixer la seva constitució: a quina temperatura està, quins elements químics conté, quina massa i volum posseeix... coses que per als antics eren impensables de poder saber, però a la segona meitat del segle XIX ja es començaren a esbrinar.

Fraunhofer i Kirchhoff obtenen l'espectre del Sol

El 1666 Newton havia obtingut la des-

composició de la llum blanca a través d'un prisma triangular i s'anomenà *espectre* el conjunt de colors que obtingué. El prisma va ser el primer *espectroscopi*. El físic anglès William H. Wollaston (1766-1828) va fer notar que l'espectre de la llum solar presentava unes ratlles fosques. No hi sabé veure res més. Un vidrier alemany Joseph van Fraunhofer (1787-1826) va voler estudiar aquestes ratlles. Fent servir ara un bon espectroscopi de xarxa de difracció de la seva invenció se n'hi veien més de cinc-centes i que en l'espectre d'un estel també se n'hi veien però no en el d'un sòlid incandescent. Per què? Fraunhofer va morir abans de complir els 40 anys i no en sabé la resposta. En l'espectre solar havia assenyalat les ratlles més prominents amb lletres des de la A a la K i així encara s'anomenen, i havia vist que en la llum de la Lluna, que és la del Sol reflectida, i en la dels planetes també es veien al mateix lloc, però ja no presentava el mateix espectre la llum rebuda de les estrelles. Per què?

Un altre alemany físic, Gustav Robert Kirchhoff (1824-1887), mig segle més tard n'obtingué l'explicació. Va descobrir que la llum emesa per un sòlid incandescent o per un gas a alta temperatura sotmès a gran pressió presenta un espectre continu, sense ratlles, però un gas lluminós i no pressionat dona un espectre de ratlles isolades, diferent per a cada element químic; és el seu *espectre d'emissió* característic. Mentre que si s'interposa aquest gas entre el sòlid incandescent i l'espectroscopi apareixen en l'espectre ratlles fosques exactament al lloc on hi hauria les del gas si fos lluminós; és el seu *espectre d'absorció*. Això donà a Kirchhoff la idea d'escatir els espectres dels elements coneguts i, un cop, sabuts, reconèixer a quins elements corresponien

les ratlles de l'espectre solar per saber la composició del seu embolcall gasós. A més, segons la intensitat de fosc, les ratlles podien donar idea de l'abundor de l'element corresponent. Així ho féu el 1859 i pogué publicar quins elements hi havia a l'atmosfera solar, amb una aproximació de la seva abundor. De les estrelles ja ho van dir altres.

Huggins i Secchi analitzen la llum de les estrelles

Per poder analitzar els espectres de les estrelles es necessiten telescopis molt potents o aplicar la tècnica fotogràfica. Aleshores la fotografia es trobava als seus inicis. Així i tot ja hi hagué dos astrònoms que es llançaren a aplicar-la.

William Huggins (1824-1910) va néixer a Londres el 7 de febrer del 1824. De jove es dedicà a la microscòpia, que canvià per l'astronomia el 1856. Es construí un observatori privat; entusiasmat amb la idea de Kirchhoff es posà a estudiar l'espectre de les nebuloses, dels cometes, del Sol i també ho aconseguí d'algunes estrelles. El 1863 ja podia anunciar que a les estrelles Aldebaran i Betelgeuse hi havia alguns dels elements coneguts a la Terra. Ho mostraven les ratlles del seu espectre. Això, un cop més, destruïa una altra de les teories aristotèliques: que els astres són fets d'una altra substància, o «quinta essència», que no és a la Terra. I encara va descobrir una altra cosa ben important: les ratlles d'una estrella podien veure's un xic corregudes cap al roig o cap al violeta, cosa que indicava, aplicant el principi de Fizeau, que l'astre s'allunyava o s'acostava a més o menys velocitat. Això va subministrar un mètode per obtenir la velocitat radial de les estrelles.

Pietro Angelo Secchi (1818-1878) era

italià. Nasqué a Reggio Emilia el 29 de juny del 1818. Entrà a la Companyia de Jesús el 1833. Les seves aptituds van fer que els superiors el destinessin a l'astronomia. Va ensenyar en diversos col·legis, fins i tot a la universitat de Georgetown de Washington (EUA) i el 1849 el nomenaren director de l'Observatori de la Universitat Gregoriana de Roma. Tot seguit hi aplicà les noves tècniques, concretament la fotografia. Va ser el primer astrònom que empré un reconeixement espectroscòpic de les estrelles del firmament. Comprovà que són diferents no tan sols en brillantor sinó també en l'espectre de la seva llum. El 1867 dividí els estels en tres classes espectrals, i poc després subdividí la tercera fent-ne quatre: I blanques-blavoses, II grogues ataronjades, III vermelloses i IV roges. Classificació acceptada internacionalment fins al 1890, en què l'astrònom americà Edward Charles Pickering (1846-1919) va subdividir les classes del jesuïta en tipus designats per O, B, A, F, G, K i M i cada tipus en deu classes de 0 a 9, que és com es designa avui la classe espectral de cada estrella. El Sol per exemple és G2, Sírius A0. Després s'hi han hagut d'afegir més lletres: W, R i S. La major precisió de Pickering no treu el mèrit de Secchi d'haver tingut el primer la idea d'una classificació que publicà el 1867 a *Catalogo delle stelle di cui si è determinato lo spettro luminoso* que contenia l'anàlisi espectral de 538 estrelles.

Amb la tècnica fotogràfica Secchi va poder obtenir també aspectes del Sol durant un eclipsi, les primeres fotografies de la història que se'n feren, i imatges de la Lluna.

Quan el govern italià envaià Roma el 1870, expulsà els jesuïtes i confiscà l'Observatori de la Gregoriana, però deixà que Secchi seguís en el seu lloc de director, perquè considerà que més important que la seva condició de religiós era el seu prestigi científic; i l'Estat italià no el volgué perdre. Vuit anys més tard el P. Secchi moria a Roma, el 26 de febrer, on havia viscut des del 1849.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Endavant Espanyol*
19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscolabis*
19.00-20.00 *Conexes Jesús?*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-22.00 *Radiofórmula*
23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00

Pregària de Completes
La gran diferència
Ressons
Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
Música instrumental-Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00 *Piscolabis*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Mirades de cinema*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00

Radiofórmula
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 23

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.
10.00 *Últimas preguntas*
«Antonio Cañizares, cardenal de la Iglesia.»
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 *Testimonio*
«Centro de Espiritualidad.»
Testimonio s'endinsa al centre d'Espiritualitat de la diòcesi de Valladolid, de la mà d'una de les seves voluntàries, Chelo Vallecillo San Miguel.
Director: Isidro Catela.
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la coral Sant Jaume Apòstol de Camarles (Baix Ebre), sota la direcció de Joan Ernest Redó.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 24

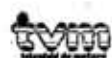
17.00 *Pueblo de Dios*

«Córdoba, corazón blanco.»
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 23

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 21

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Des del
diumenge
23 d'abril

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

□ Barcelona 106.6 □ Tarragona 100.6 □ Catalunya Central 93.7 □ Girona 103.4 □ Lleida 91.5 □ Tortosa 90.1 □ Garraf 96.8 □ Vic 91.3 □ Cerdanya 104.4 □ La Seu d'Urgell 105.0 □ Andorra 107.5

www.radioestel.com

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **JESUÏTES.**— Els jesuïtes de la província de Castella ofereixen a la seva pàgina web, www.mochilapastoral.com, una sèrie de materials pastorals i catequètics per a la formació cristiana de nens, adolescents i joves.

• **TELEVISIONS CATÒLIQUES.**— El I Congrés Mundial de Televisions Catòliques, que se celebrarà a Madrid al'octubre, disposa d'una pàgina web: www.congresmundialtv.com. El congrés cerca definir què és ser catòlic en televisió i formar una xarxa de televisions catòliques.

Altres bisbats

• **DIÀLEGS A SANT CAMIL.**— El 28 d'abril, a les 18.00, cicle «Humanitzar la religió» amb la conferència *Salud, culpa y religión*, a càrrec de Marciano Vidal (doctor en Teologia Moral de l'Institut Superior de Ciències Morals de Madrid). Serà al Centre d'Humanització de la Salut, Sector Escultores, 39 - Tres Cantos.

• **CURS PER A SACERDOTS A TERRA SANTA.**— Del 21 al 30 de juliol, organitzat per la Comissió Episcopal del Clergat de la Conferència Episcopal Espanyola. Més informació i inscripcions: tel. 913 439 669 i 913 439 722, fax 913 439 602 i 913 439 727.

Barcelona

• **CÀRITAS.**— Organitza una sèrie d'actes el 23 d'abril per celebrar el dia de Sant Jordi: d'11.00 a 13.30 i de 16.00 a 18.30, jornada de rondallaires; d'11.00 a 18.00, recollida de dibuixos i escrits solidaris; signatura de llibres; activitat sorpresa, i recollida de llibres per als centres materno-infants de Càritas. Serà a la plaça Nova, 1 i 2 - Barcelona, tel. 932 687 910, web: www.caritasbcn.org

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El 23 d'abril, a les 12.15, benedicció de roses i concert pasqual a càrrec de la soprano Carmen Montoya. C/ Balmes, 78 - Barcelona.

• **CONFRARIA DEL NEN JESÚS.**— El 23 d'abril, a les 17.00, missa i consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Monestir de la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **TAULA RODONA.**— L'Institut d'Estudis Polítics Blanquerna organitza el cicle de taules rodones «Comunicar la memòria: la informació en temps de revisionisme històric». La propera serà el 24 d'abril, a les 18.00, sobre *La memòria vençuda: el revisionisme històric*, amb la participació de Marc Carrillo (catedràtic de Dret Constitucional de la UPF), Jordi García-Soler (periodista) i Anna Roig (periodista i membre de l'IEPB. Moderadora). Facultat de Comunicació Blanquerna, c/ Valdonzella, 23 - Barcelona.

• **PASTORAL OBRERA.**— L'Equip de Pastoral Obrera de Badalona-Sant Adrià organitza el 24 d'abril, a les 19.00, una sessió sobre *Què fem per la dignitat dels treballadors i treballadores en la nostra societat canviant d'avui*. Serà a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Llefia, rda. Sant Antoni de Llefia, 67-71 - Badalona, tel. 933 877 947.

• **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— El 24 d'abril, a les 20.30, conferència del P. Aureli Boix, c.o., sobre *La pregària amb el cardenal Newman*. C/ del Sol, 8 - Barcelona, tel. 932 182 483.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 24 d'abril, a les 19.30, sessió de reflexió sobre l'actualitat cultural i religiosa amb Rosa Massagué, periodista de *El Periódico de Catalunya*; els dies 4, 11, 18 i 25 de maig, i 1 de juny, Joan Grimalt coordina el curs *Grans obres musicals del cristianisme*. C/ València, 244, 1r - Barcelona, web: www.fundaciojoanmaragall.org

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 25 d'abril, a les 19.15, xerrada entorn del malalt mental amb el tema *Deixar de viure... es pot prevenir la conducta suïcida?*, a càrrec de la Dra. Carmen Tejedor, psiquiatra de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 171 957.

• **LLIBRERIA PAULINES.**— El 25 d'abril, a les 19.30, Ediciones STJ presenta a la Llibreria Paulines (ronda de Sant Pere, 19-21 - Barcelona, tel. 933 011 488) el llibre de Miguel Rueda *Treinta años después*.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 25 d'abril, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols, catedràtic d'Història, i Óscar Mateos, llicenciat en Ciències Polítiques; el 28, a les 19.00, cinefòrum sobre la pel·lícula *Las mujeres de verdad tienen curvas*, amb Ignasi Salvat, s.j. (president de Cij, professor de Moral a la FTC), Quim Pons, s.j. (de Migrastudium) i Neus Forcano (pedagoga). Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **CAIXAFORUM.**— El 25 d'abril, a les 19.30, conferència de Josep Maria Castellet sobre *Josep Pla, creador*; el 27, a les 19.30, xerrada de Joaquim Nadal (conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya) sobre «El Girona el facin groc»: *Josep Pla, literatura i paisatge*; el 29, a les 17.30 i a les 18.30, i 30, a les 12.00 i 13.00, concert familiar amb Barti. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

• **ADOPCIÓ I ACOLLIDA.**— El 26 d'abril, a les 19.00, Teresa Pitarch (delegada de la Generalitat) parlarà sobre la situació actual i la problemàtica d'aquesta realitat en el local social de Conesti (Reina Amàlia, 17 - Barcelona, tel. 650 810 933, Mn. Miquel Rodríguez).

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 27 d'abril, a les 20.00, espai per meditar i resar la Paraula del Senyor amb el lema «Hem sentit una Paraula...». L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convoca els joves a la catedral per compartir aquesta estona de pregària.

AMICS de la LLAR

UNA ENTITAT AL SERVEI DE LA 3A EDAT I DELS ESTUDIANTS

Companyia a canvi d'allotjament

Hi ha moltes persones grans que viuen soles i que, encara que es valen per elles mateixes, necessiten companyia. D'altra banda, molts joves que vénen a estudiar a Barcelona busquen un lloc cèntric per viure-hi.

El servei que fa Amics de la Llar consisteix a posar en contacte la gent gran amb joves universitaris. Així, els avis i les àvies ofereixen allotjament a canvi de tenir companyia, sobretot a les nits.

Dies de prova (3 setmanes)

Es porta a terme un procés de selecció molt minuciós dels joves a través d'entrevistes, comprovació de referències, etc.

Pel que fa a les persones grans, les visiten al seu domicili per tal que es puguin conèixer i tenir en compte les seves necessitats.

Un cop presentades les dues persones adequades, tenen uns dies de prova per comprovar si congenien. I finalment, si tot va bé, es redacta un acord entre ambdues parts per deixar constància de tot allò que han decidit.

Dues generacions

S'estableix una bonica relació d'amistat i convivència entre les dues generacions. L'experiència i els coneixements de la gent gran poden ser de gran ajut per als estudiants; i als avis, el fet de tenir algun jove a casa els contagia les ganes de viure.

S'han connectat ancians amb estudiants en gairebé tots els barris de Barcelona ciutat. El perfil de les persones que sol·liciten aquest servei és: gent gran, soltera o vídua entre 65 i 90 anys, també algun matrimoni. Generalment, són persones que es valen per si mateixes i que disposen d'una habitació lliure per a un estudiant.

D'altra banda, els joves tenen entre 20 i 35 anys; la majoria són noies que vénen de les comarques de Catalunya, de diversos llocs d'Espanya i també d'Amèrica Llatina, que tenen bones referències i són estudiants matriculades.

Inscrita al Registre d'Entitats

Amics de la Llar té el reconeixement del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i l'experiència de més de 8 anys portant a terme aquests intercanvis. També el fet que moltes persones grans s'ho comuniquin les unes a les altres és una garantia de la qualitat del servei.

c/ Indústria, 218, 4t 1a
08026 Barcelona
Tel. 934 369 651
www.amicsllar.com

其無正正復爲
奇善復爲妖人
之迷其日固久

Qui coneix els seus límits?
El que és normal es
converteix en anormal.
Els bons auspicis es
tornen ominosos.
La bondat es transforma
en hipocresia.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte
20 de maig, a les 18.30 h.
Del 2 al 6 de juny
a Holzkirchen, Alemanya.

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Des del carrer

A Flora Terensi, l'assistència als cursos de Novahumanitas li va canviar la vida. Van provocar-li tota una «revolució interior». Aquesta escola de psicologia aplicada dirigida a Catalunya per Mn. Josep Font li ha aportat un coneixement més profund d'ella mateixa i dels altres, alhora que li ha fet descobrir que la veritable felicitat realment és possible. El seu testimoni i entusiasme són el millor reclam publicitari d'una associació poc coneguda, però que deixa petjades fondes en els assistents als seus cursos. Els caps de setmana del 5 al 7 de maig, i del 12 al 14 Novahumanitas impartirà a Barcelona el curs «Descobrir la persona: autodescobrir-se». Per apuntar-s'hi només cal trucar al tel.

933 313 072 o 616 164 006.

Flora Terensi, membre de l'associació Novahumanitas

«Cercava la felicitat fora de mi sense adonar-me que era dins meu»

—Com va conèixer Novahumanitas?

—M'havien parlat de Novahumanitas feia uns anys, però no l'havia tingut ni en consideració. Fins que sense saber ben bé per què vaig animar-me un dia a apuntar-me a una de les seves sessions de cap de setmana: una sessió que duia per títol un motivador *Coneix-te a tu mateix*. Allò va ser tota una revolució interior! Se'm van obrir de cop els ulls i vaig adonar-me, amb esperança, que si em coneixia millor podria solucionar el malestar i la mena de crisi existencial que m'aclaparava en aquells moments. Es tractava d'un malestar difícil d'explicar amb paraules perquè tot i gaudir de la meua feina com a mestra i sentir-me orgullosa de la meua família, alguna cosa no acabava de funcionar a la meua vida.

—Què li va aportar de bo aquesta experiència?

—En poques paraules: una nova visió de com enfocar la meua vida. Ha estat com un despertar, un despertar cap a un autoconeixement més autèntic i profund de mi mateixa, alhora que un despertar cap a la descoberta i compro-

mis amb l'altre.

—Ha estat també, com diu el lema de Novahumanitas, «una escola on aprendre l'art de viure»?

—Sí, també. M'ha fet adonar que el que importa és mirar cap endins, fer un viatge cap al nostre interior per descobrir tot allò d'essencial i bo que tenim i que ens dona sentit. Suposo que com molts altres he estat cercant a fora aquella felicitat que necessito per viure, sense adonar-me que no és a fora sinó a dintre on he de buscar. Estic aprenent com viure i Novahumanitas em dona les eines necessàries per fer-ho.

—Quines són aquestes eines?

—Sobretot la capacitat d'interioritzar, una actitud més confiada, més positiva, més relativitzant, menys culpabilitzadora i més compassiva tan cap a mi com cap als altres. Ara sóc més feliç perquè he après a estimar-me com sóc i alhora perquè començo a estimar més els altres.

—*Descobrir la persona: autodescobrir-se*. Així es titula una de les sessions més recixides de Novahumanitas. Algú pot pensar que es tracta d'una aventura un xic perillosa...

—En absolut! És una de les millors aventures que m'he arriscat a seguir en la meua vida. Tant de bo l'hagués descobert abans! És fascinant redescobrir el propi jo i anar assaborint els canvis positius que es desprenen d'aquest anar-se coneixent millor. Potser es tracta d'una aventura arriscada i compromesa, però perillosa no! I un cop iniciat aquest camí o viatge interior de creixement el retorn ja és impossible.

—Per què és tan important la interioritat per arribar a una fe madura i compromesa?

—Només fent silenci interior puc ser capaç de descobrir el tresor que porto dins. Crec que si sóc capaç de descobrir la capacitat que tinc d'estimar podré connectar amb Déu i obrir-me al transcendent. Reconec que la meua fe és poc profunda, però tinc la certesa que estic en el camí correcte: sols des del recolliment i mirant dins meu podré enfortir-la. Sols experimentant les meves realitats internes positives seré capaç d'actuar amb coherència i compromís.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre els cristians i la democràcia (2)

Un cop d'ull al nostre passat

Seguint, aproximadament, els centres d'atenció que el professor Scoppola assenyala respecte del capteniment dels catòlics italians en la vida democràtica (recordeu l'article anterior), potser seria útil de fer un cop d'ull a la nostra realitat.

També els catòlics espanyols hem anat passant per etapes diverses —i totes prou difícils— en els últims cent cinquanta anys.

No podem dir que durant la segona República l'Església deixés de ser *part* i esdevingués inspiradora dels valors de la convivència entre tots, per repetir un concepte d'aquell autor. Més aviat al contrari. La responsabilitat d'aquest decantament eclesial la comparteixen la política sectària republicana, d'una banda, i la incapacitat d'amplis sectors catòlics d'adaptar-se al marc democràtic, de l'altra. Prou l'arquebisbe Vidal i Barraquer, aleshores el cardenal més antic d'Espanya, maldava per la convivència, d'acord amb les orientacions romanes. Però eren minoria els qui li feien cas.

Val a dir, tanmateix, que a Catalunya adquirí un bon gruix el catolicisme disposat a viure i a treballar dins el marc d'aquella societat. Del 1932 al 1936 vam conèixer una etapa de notable vitalitat catòlica, en el camp pastoral i en el de la cultura. Però en el conjunt d'Espanya predominava l'actitud de rebuig sistemàtic al règim, la qual també aquí tenia valedors notables.

D'aquesta intransigència i de l'hostilitat dels governs, anà sorgint i creixent un pre-clima de confrontació civil. Molts catòlics s'esllavissaren cap a l'anomenada «teoria de la catàstrofe prèvia»: calia que el règim s'ensorrés per fer foc nou. Vam tenir, efectivament, la catàstrofe d'una guerra civil... i el foc nou del règim nacionalcatòlic. La persecució religiosa, destructora i cruenta, iniciada el 1936 i consentida, si més no, pels poders públics, acabà de fer inviable el camí de la convivència, fins i tot per part dels qui més l'havien volguda. L'Església esdevenia *part*, més que mai, perquè els uns l'acaparaven a la seva banda i els altres la foragitaven de la seva.

Però alguna cosa començà a moure's, amb el temps, dins la nova situació sorgida de la guerra civil. La dinàmica del llevat cristià s'avé difícilment a la domesticació, per més comoditats materials i morals que aquesta proporcioní. Especialment les minories dels moviments catòlics obrers i universitaris, el clergat jove i, en general, una certa recuperació de la memòria un cop superat el trauma de la violència... començaren a pesar contra el confinament polític dels catòlics. El Vaticà II va ser decisiu en el mateix sentit. Podem dir que, sobretot a partir dels anys seixanta, molts catòlics van saber obrir espais de llibertat i de diàleg amb antics «enemics». Els vells compartiments que venien de la guerra començaren a ser superats, a banda i banda. Probablement tot aquest moviment, més perceptible a les bases eclesials que en els nivells més alts, no va tenir tanta eficàcia estrictament política com de vegades s'ha dit. Però va tenir una gran eficàcia moral.

Ara mateix

Rauxa

Preservar la Sagrada Família

Sembla que finalment el túnel del TGV travessarà Barcelona pel carrer de Mallorca i, per tant, passarà ben a tocar dels fonaments de la Sagrada Família. Tant la Junta constructora del temple com diverses associacions de veïns s'han mostrat amoïnades pels danys que puguin ocasionar aquestes obres i no estan segurs que ofereixin prou garanties d'execució. En principi, en uns treballs d'aquesta magnitud s'haurien de prendre totes les mesures de seguretat necessàries i per tant no caldria témer desgràcies de cap mena. Tot i això, i vistos sobretot els antecedents d'obres semblants que han estat mal planificades i han acabat malament —com les del barri del Carmel— és ben comprensible el temor de la Junta del temple i dels veïns directament afectats pel pas del TGV per sota la ciutat.

Que les obres es desenvolupin amb normalitat dependrà sobretot de les ganes de fer-ho bé i encara més dels recursos que hi destinin les diferents administracions. Hi ha en joc moltes coses i no es poden escatimar ni esforços ni mitjans. En aquest tema es tracta tant de preservar la més insigne obra arquitectònica d'Antoni Gaudí, és a dir, el temple de la Sagrada Família, com també de garantir la seguretat de les cases i les persones.

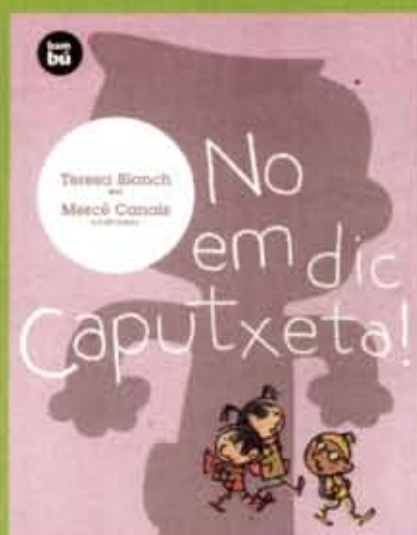
Eduard Brufau

Per Sant Jordi, regala Bambú

PRIMERS LECTORS

L'Andreu no vol l'abric vermell amb caputxa que hereta de la seva germana. Però, ¿serà massa tard quan en descobrirà les propietats?

HUMOR + VIDA QUOTIDIANA
6-7-8 anys

Només 6,50 €

¿Com s'ho faran Clida i Sirú per conèixer-se en la distància? Potser una colla d'animalons els hi ajudaran.

AMOR + POESIA + NATURA
7-8-9 anys

JOVES LECTORS

Tres contes que encomanen l'alegria que se sent quan es compleix un somni.

VIDA QUOTIDIANA + HUMOR + VALORS
8-9-10-11 anys

Només 7 €

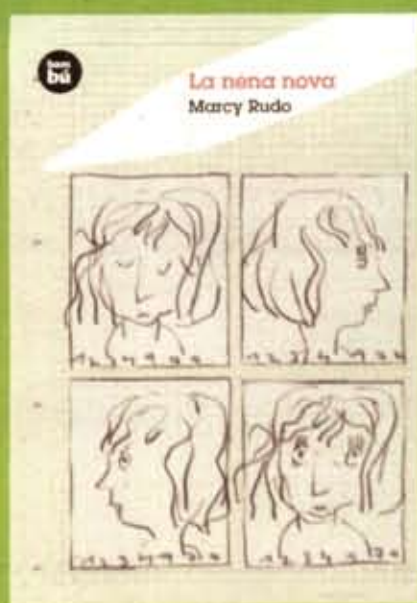
En Joan va a buscar una germaneta a un país llunyà. ¿Li agradarà a la seva germaneta jugar amb ell i el seu supercamió?

REALISME + VALORS
8-9-10-11 anys

GRANS LECTORS

La Marisa és la nena nova de la seva classe i cau bé als seus companys. Però la Isobel, una companya egocèntrica i gelosa, no està disposada a perdre el seu lideratge.

VIDA QUOTIDIANA + BULLYING + VALORS
12-13-14-15 anys

Només 7 €

L'Helena, després de la desaparició del seu xicot, no podrà estar-se de braços plegats i acabarà a primera línia de foc d'una tèrbola intriga.

MISTERI + AVENTURA
13-14-15-16-17 anys

**bam
bú**

www.editorialbambu.com

EDITORIAL